8401
Необятното говори – книга 29

8402
Необятното говори – книга 29

ЕЛМА

НЕОБЯТНОТО ПРОДЪЛЖАВА ДА ГОВОРИ

ОСИЯНИЯ

(ЕДИНЕНИЯ, ХОЛИЗАЦИИ)

КНИГА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

СЪДЪРЖАНИЕ:

998.1997.09.07 Братя и сестри на Христа....8404
999.1997.09.10 Критерии за местожителство....8430
1000.1997.09.12 Гостуване в Латвия. Текстове от Учителя и от единатора....8440
1001.1997.10.19 Пенка пак си пее....8477
1002.1997.10.19 Слово с контрибуции....8482
1003.1997.11.04 Владика Серафим. Историята на България. Природата. Котките....8488
1004.1997.12.09 Рухването – единственият шанс....8498
1005.1997.12.12 Великото четворене....8503
1006.1997.12.13 За брака между духа и душата....8519
1007.1997.12.13 Жертва, милосърдие и милост....8528
1008.1997.12.31 Спонтанност и благоговение....8534
1009.1998.01.14 Пробуждане на съвестта....8543
1010.1998.01.20 Пак за зрелите плодове....8550
1011.1998.01.26 Питане и питане....8553
1012.1998.03.02 Приказка за Мариор и Квилена....8558
1013.1998.03.08 Златният лъч от Канопус....8573
1014.1998.03.08 Еволюционният азиент....8579
1015.1998.03.09 По-добре глупави....8581
1016.1998.03.16 Чистотата на душата....8585
1017.1998.03.16 Събирам Своите Си....8593
1018.1998.04.01 Женската част на мюонното тяло....8602
1019.1998.04.03 Елма за виното....8607
1020.1998.04.05 Бори се!....8612
1021.1998.04.23Тоника, доминанта и субдоминанта....8614
1022.1998.04.27 Възвръщане към първоизворите....8619
1023.1998.05.09 Който живее под покрива на Всевишнаго....8628
1024.1998.05.12 Драмата на красивичките....8639
1025.1998.05.28 Послушание и творчество....8652
1026.1998.05.31 Въздишката – белег на атмическото тяло....8656
1027.1998.05.31 Благ мехлем....8669
1028.1998.06.01 Нова дипломна работа....8683
1029.1998.06.01 Ухание за богове....8695

Бележка: *В писмо на единатора до един приятел (3.09.1997г.) има дадени от Елма асценденти на Кирил.Г. и астролога Николай Дойнов, пак с точност до стотна от дъговата секунда. Дадена е и истинската рожена дата на Н.Дойнов - 17.12.1904г. Следват 15 стр. интересни разсъждания, но тъй като не са пряка холизация, писмото остава за включване в допълнителните томове.*

7.IX.133(1997)г.
гр.Калофер

БРАТЯ И СЕСТРИ НА ХРИСТА

По картините на Miguel Tio "Мир, мир, Мир!"(2005) и "Молитва за мир"(2004); Христос – по картина на Richard Serin (1928)
Обитателите на Свободната Вселена са поставили Земята в пълна изолация, понеже тук хората се обличат.

7,20 ч.

Тази сутрин, малко преди събуждане, дойде следният сън: един мъж, една жена и един кит отдавна желаят да се направи братство на някакво девствено място сред природата. Всеки един от тях е с най-добри намерения, с най-високи идеали, и си има своите достойнства, особености и недостатъци. До този момент обаче не е направена нито една стъпка към осъществяването на този мечта, тъй като всеки от тях дълбоко се съмнява, че такъв съюз е възможен. Този обаче, който сънува съня, решава, че е крайно време братството да се основе, и без да пита нито един от тримата, решава да направи "добро" - намира такова място, осигурява всички

условия, и тръгва да търси споменатите най-подходящи основоположници, за да им поднесе този голям подарък... Предстои най-сложното: с всеки поотделно, после по двама, и накрая с тримата заедно, да води разговори за начина, по който трябва да се живее там, за да просъществува комуната...

Фонът е Рила`97, но фигурите от две картини от поляка Jacek Yerka разкриват абсолютно точно в какъв вид възлизаме нощем в Школата. Който си го представя по друг начин, той просто не възлиза.

На пръв поглед, урокът и символиката на този сън са много ясни и като че ли са излишни всякакви по-сложни тълкования. Би трябвало само да се добави какво се казва в символогията за кита от речниците, с които разполагаме, за да се проучи по-подробно анатомията, физиологията и екологията на кита - и пр. Идва наум и анекдотът за проблемите на селяните от онова село, на които царят подарил слон и те се намерили в чудо как да го изхранят...

Въпросът за основаването на братство на чисто място сред природата е наша отдавнашна мечта, откакто се помним; той бе обсъждан нашироко и подробно и през последните дни на Рила и на други места, не само защото има такива конкретни указания в последните осияния, но и поради възникналите обективни възможности: един човек е успял да издейства основаването на цяло село или селище сред наистина девствени и отдалечени от цивилизацията места. Тази информация, желание и готовност наистина дойде от двама приятели - мъж и жена, дълбоко вярващи в Учителя и осиянията и имащи много голям опит в контакта с Учителя. Отсега искаме да попитаме, ако се даде отговор, случаен ли е описаният сън и наистина ли има смисъл да се правят нови опити за външна комуна, след като няма вътрешна. Редица случки, историйки и направо драми, които бяха на ръба да прераснат в истински трагедии по време на най-прекрасния ни опит да направим пак братство, макар и по време на летуването в планините, въпреки всички чудни преживявания индивидуално, по двама или групово, показват, че наистина е още много рано да мечтаем за основаване на братско селище. Какво например би станало с момичетата, след като момчетата ги изоставят сами в планината сред пияни и въоръжени селяни?

Има ли смисъл и надежда да се правят такива опити, след като те са предварително обречени: нали Небето винаги разиграва подходящи сценки и пиеси, за да видим в миниатюр какво представляваме и какво би се разразило в по-голям състав, ако ние не

можем да се освободим от егоизма и останалите си недостатъци? Един от последните случаи, за който ни разказаха приятели тази година, е следният: в друга планина пак са направили опит за високопланински лагер, но той бил нападнат от агресивни пияни мъже от околните села. Това е било лагер на хора с духовни интереси и нещо като практикум по източни бойни изкуства. Още при първото нахлуване на нападателите, привлечени от младите жени в лагера, всички бойци с дипломи и престижни пояси избягали и останало само едно начинаещо момче да се бие с нападателите...

Конкретно, искаме да зададем и следните въпроси:

Може ли речникът, стилът и характерът на една приятелка да бъде причина тя да бъде изоставена в планината?

Защо един от нас, който бе наречен "отличник" от Учителя през изминалия месец, трябваше да си навехва крака и да бъде върнат в лагера? Какво е дълбокото мистично и символично значение на факта, че именно глезенът на левия крак е слабото място на приятеля, за който става дума? Какво има още той да доизработва в себе си?

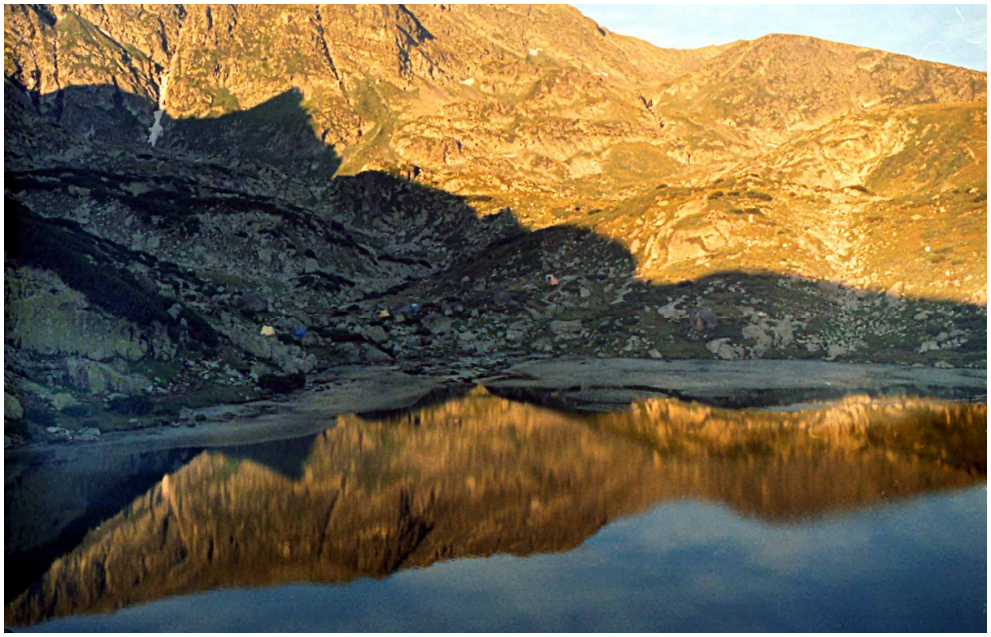

По всичко все пак личи, че и последната екскурзия, по време на която видяхме райски места и преживяхме отново удивителни и прекрасни неща, е пак определена отгоре и е поредният подарък на Онзи, с Когото си говорим. Може ли да се счита, че целият лимит от време до предстоящото заминаване в чужбина е отпуснат именно за участниците в тази екскурзия - или можеше да се отделят поне няколко часа и за други приятели, които очакват отговори на свои въпроси? Изключителното благословение на тази екскурзия самò по себе си е отговор на този въпрос, но все пак остава като фон, а отвътре гложди безпокойството, че например една приятелка от чужбина вече за трети или четвърти път не може да намери човек, с когото да отиде на Мусала; или, че други две приятелки се преместват в нови жилища и трябва да плащат на хамали или да търсят по-далечни познати да помагат.

8,50

- Сънят с кита остава за домашно. Като знаете колко му е малко гърлото в сравнение с туловището, открийте какви мисли, чувства и желания съпровождат постоянно опитите ви за братство и комуни. Всеки иска за себе си много повече, отколкото позволяват обективните дадености. Проследете и съдбата на Йона в търбуха на кита. Името "Йон" също не е случайно в Библията - то е код на определено посвещение. Същевременно, китът има и положителни качества, положителна символика.

Всичко това е повод за още един разговор, още едно писмено или мисловно упражнение. Във всеки обикновен човек има по един кит; във всяка двойка или група, където личните чувства са преобладаващи, съществува по един астрален или ментален кит, когото се мъчите да изхранвате със сладките си илюзии или със скандалите си, с временните си разположения или неразположения. Временното разположение е хубаво нещо, но то не е още божествено. Значи, трябва да се стигне до постоянното вътрешно разположение, при което и радостта, и скръбта протичат като музика и не водят до водевили, оперети и скечове. Речитативите на обикновените хора са омръзнали на Небето и То отвръща ухо от човешките дребни раздори и глупости, защото вижда, че между вас святкат нажежени до червено лични чувства и обиди или се разливат лепкави и вонящи блата от чувство за вина.

*Ние няма да допуснем външна комуна и външно братство, тъй като такива понятия в Небето и в Новата вселена не съществуват. Сполучливо употребихте словосъчетанието "**вътрешна** комуна или братство", тъй като в Битието само това е реалност. При вътрешната комуна, преди всичко ти благоговееш пред духа и душата на ближния, стоиш на колене пред него като пред Бога и е изключено да му говориш на "ти" в прозаичния, човешкия смисъл на думата. Във външните, съшити с безброй кръпки, човешки съобщества, всеки счита себе си за по-прав от другия, непременно иска своето си и пренебрегва*

истината, правдата и потребността на другия.

*Но има и една прозаична близост, едно сладникаво и кисело, най-често горчиво интимничене, в което обикновените хора губят представа за величието на човешкия дух и необходимостта да се молим от щастие в присъствието на ближния. Приближавайки някого, обикновените хора същевременно го дерат с мисли, нокти и прозаични оценки и определения. За да получиш одобрението и ласката, трябва да изтърпиш какви ли не квалификации и капризи, какви ли не човешки недостатъци и патологии! Достойният дух не се съгласява с такива котешки дранета и концерти и предпочита да се лиши от мъркането и близането, за да си остане цялостен. Светиите, Учителите, способните и неподкупни ученици не се поддават на интимничене и не поемат реплики от водевили и евтини опери. Ако потрябва, бъдете студени или загадъчни чудаци - **нека** ви одумват хората, но си живейте в храма на свещеното безмълвие, където чуруликат само птички и се чуват бистри извори. Човешката врява и блъсканица, човешките дрязги и смутове на дребно не достигат до храма на душата. Не правете пътеки и пътища до този храм за улеснение на търговците или туристите! Търговците и случайните туристи си служат с остри сатъри, за да си проправят пътеки през вашата душевност. Нито една орхидея, нито една лиана, нито едно странно видение на сърцето или душата ви не бива да бъде прерязано от мачéтето на интимността! Туристите в сърдечния свят все още са вандали и хвърлят неугасените си цигари навсякъде. Пушат в душата ви без притеснение и говорят високо пред олтара на най-свещените ви чувства, без да се притесняват. Негативната съдническа фраза излиза от устата им със същата лекота, с която дишат. Ангелите в храма на душата ви се гърчат от това присъствие, задушават се в изпаренията на безочието и наглостта, чудят се какво да правят при такова нашествие, и рано или късно си отиват. Интимниченето е по-страшно от садизма, тъй като, сравнено с него, последният е цвете. Интимниченето съ-*

ществува дори в ада. Не мислете, че там не са сантиментални. И най-адските духове могат да бъдат сантиментални при определени обстоятелства, а това се постига само с интимничене. Интимността и интимничането са точно толкова противоположни, колкото Любовта и любовчийството, Мъдростта и мъдруването, или Истината и лъжата. Интимничането е изпитана адска стратегия, с цел да ти влязат под кожата и после да снесат яйцата си там без никакво затруднение. Ако след интимност ни се сервира скандал или лошо настроение, това значи, че яйцата вече се мътят. Ето защо, различавайте истинската интимност от интимничането, и при всеки опит за приласкаване наблюдавайте на какво ви правят след това.

Ученикът трябва да различава божествените смени на настроението, божествения ритъм на радостта и скръбта, от патологичните отклонения. Хората не са виновни, че са болни, но когато болният се хване за лекаря, за да му снесе от своите яйца, опитният лекар трябва да каже: "Не, братко, дотука! Приемам доброто от тебе, но яйцата ти не приемам, нямам намерение да ме тресеш в раздрънканата си каруца!"

Повтарям: пазете свещения си мир и цялостта на вашия душевен свят! Избивайте ножа или брадвата от ръцете на всеки, който иска да пресече стебло или корен при влизането във вашата свежа селва. Садистът се храни с енергията на пресечените реплики или импулси, на прекъснатата мисъл, чувство или действие у ближния. Мазохистът пък не се съпротивлява, когато му взимат кръв или му пият енергията, а напротив, нагажда се така, че на садиста да му е още по-удобно.

Нека сега не се връщаме към болезнената страна на живота и преминем към другите въпроси, които ви вълнуват. Във всеки случай, в заключение, може да се каже: часът за основаване на братство и комуна е настъпил. Но той настъпва [истински] само тогава, когато не настъпвате ума, сърцето и душата на ближния. Докато се настъпвате и настъпвате,

братството постоянно ще отстъпва и ще остане само като един мираж на хоризонта. Законът за репетициите на малка сцена си остава основен - и Режисьорът няма да допусне премиерата и официалните представления, докато не види, че владеете себе си и материала съвършено.

Отговори на конкретните въпроси, поставени в началото:

- Когато съветвах братята, при никакви обстоятелства да не пускат сестрите да ходят сами в планината или по други опасни места, Аз имах предвид света, който все още е в ръцете на Тъмния княз - княза на насилието и злото. Нямате право да отмъщавате на която и да е сестра по този начин, та дори и да е вещица! Вие ще изпълните закона буквално и ще носите сестрите си на ръце, ако потрябва, дори и да са крайно несправедливи или на ***вас*** *да ви се струва, че са такива. Освен това, анализирайте причините за поведението на вашите съученици: не е ли то често резултат от вашето собствено грубо и несправедливо поведение?*

Когато казах, че на Белмекен трябва всеки сам да си носи багажа, включително и сестрите, това не биваше да се възприема съвсем буквално. Та какво ще е това братство, в което няма да помогнеш на сестра си, когато изнемогва или когато е в неразположение? Причината да изтъкнем това изискване не бе единствено за да се предотврати опасността от идване на "дежурните" по-възрастни сестри и слабосилни приятели, които разчитат изключително на конете. Общият идеал за Източния клас наистина е здраво и силно тяло, което не разчита на нищо и на никого, но това съвсем не означава пренебрегване на братската взаимопомощ и на щастието да се помага на момичетата, на сестрите, на майките. ***Ето*** *един пример, при който пак взехте нещата буквално. То не е от лошо чувство, разбирам, то е от желание да се изпълни казаното в осиянието, но бъдете по-широки, не пренебрегвайте гласа на съвестта и сърцето си и бъдете готови да нарушите всяко прави-*

ло, дори и изказано от Словото, ако то противоречи на милосърдието и Христовите добродетели. Такова противоречие всъщност не съществува, тъй като в Словото всичко е хармонично, но при някои упражнения нарочно не изяснявам нещата, за да създам игрова или изпитна ситуация, когато някой ви иска нещо и ви моли за нещо, а вие го отблъсквате или му давате със зор само едно от десетте си празни шишета. Или пък оставяте сестрите да влачат багажи като хамали и да се борят като гладиатори с примати по поляните. Небето си прави своите специални изводи и отлага изпълнението на песента за братство за далечни бъдещи времена.

Някому ще е тежичко да ви донесе три или пет бутилки с изворна вода; другиму ще е лекичко да ви остави на грижите на пияни ловджии... Ако някому не се харесва тонът на някого и реакциите му, тогава нека си живее сам или си намери друга компания и си прави опити за братство и сестринство, каквито му харесват. Но щом като Бог ви е поставил на такова място и в такъв състав, Той е имал предвид, че е намерил най-способните измежду всички хора на Земята, с надеждата да постъпите като истински братя и сестри. Разбираме огорчението на сърцата и душите ви, разбираме трудните външни и вътрешни условия, но тъкмо при такива условия Небето се опитва да построи нещо, което не успя да направи нито едно човешко общество, нито една окултна школа досега. Съжалявам, но сред някои църкви и сред светските хора сърдечността и душевната култура, най-елементарното кавалерство и възпитание са много по-нормални, отколкото в кръга на "избраните". Принуждавате дори и Мен сега да изтъквам неща, които не Ми е приятно да изтъквам. Виждам всичките ви добри пориви. Виждате всички най-приятни и прекрасни неща, които преживявате с Мене в Школата; уверявате се, че такава Школа, че такъв Път и такъв контакт с Космоса и Природата няма никъде досега по Земята, но относно братството ***има*** *още какво да се иска.*

Виновни няма. Има още неопитни приятели и сърца, които мислят за себе си. Поговорката "Каквото повикало, такова се отзовало" не е поговорка на Бялото Братство. Братството работи с противоположния принцип: "Каквото и както и да е повикало – отзовава се само доброто". Нека оставим отрицателните уроци да ги дава само Отрицателният принцип - да не му ставаме глашатаи и посредници. Рано е още за вас да бъдете строги педагози. От ученика сега се очаква само добро и служене - ако трябва, до загуба на съзнание. ***Или*** *не отивай някъде с група,* ***или*** *не общувай въобще; или общувайки, се самораздавай без остатък и без мисъл за себе си или за вината на другите. Същевременно, не се считай непременно и себе си за виновен, ако си от "партията" на мекосърдечните същества.*

Когато говорим за отличници, това не значи, че те са отличници по всички предмети. В даден период, по даден предмет ти може да си получил отличен, но докато човек е още по Пътя, докато не е завършил ***върховното*** *си образование, все още има предмети, по които още не е подготвен. Ето сега например, един от отличниците по един от предметите, в който е отличен, още веднъж разбра перфектно потребността на мига и предложи* ***маршрут от голямо значение за протичане на събитията в България и по света. Това беше голяма изненада и за вас, нали?***

България, Стара планина, Райското пръскало - най високият над морското равнище водопад на Балканите

Засега няма да говорим какво се крие под Райското пръскало и райските скали и каква е ролята на Централния Балкан за равновесието на силите в универсалната вселена. Препоръчвам на всеки да посети това място и да помедитира, да преживее нещата, които могат да се преживеят само тук и никъде другаде - дори и в Трите Вселени, дори и в най-неоскверненото кътче на рая. Раят, общо взето, е осквернен от времето на грехопадението досега, но и той има запазени области. Въпреки туризма и тероризма, и по тия места - тук, в зоната на водопада и околните върхове - се крие богатство, недостъпно

и за елохимите! Само елохим, въплътен в човешко тяло, може да се изкачи по тия места и да вдъхне от свежестта на Божието дихание, наситена с дъги и бял прах от водни пръски!

Престояване в зоната на Райския водопад преди и след изгрев слънце или в душевна и сърдечна хармония, когато и да е през денонощието, надвишава по дълбочина и ефект посрещането на слънчев изгрев от Скакавците в Рила или свободното пътуване из Космоса откъм Маричини езера! Въпреки многото туристи, па́шата, алпинизма и пр., районът около Юмрукчал е вход към такива вселени, в които не мо-

же да се попадне от никъде другаде. За предпочитане е да спите в палатка или без палатка, само и само да преживеете тук неща, които са недостъпни и за алпинистите, и за кавказките, и за хималайските посветени, дори и за рилските. Има българи, които си отиват от този свят, без да са посетили нито веднъж това кътче от рая на Земята. Самóто преминаване покрай някои върхове и скали задвижва музикалните спирали в недрата им и вие може да чуете скална музика, недостъпна и за слуха на серафими. Ако запазите състоянието си на влюбеност и очарованост в продължение на 6 или 7 чáса по тия

места, ще видите как канарите и камъните стават прозрачни и какви кристални цветя цъфтят вътре, как пеят и вибрират, омагьосани от светлината. Кристалните хора тук са събрани на едно място и живеят на групи от по 7 и 14 души. ***Затова*** *с вас се работи напоследък с тия числа, освен с четворката. Неслучайно в изходния град за тази област от рая кучетата не лаят и хората имат пробуден олтар на Доброто. Неслучайно оттук излезе и тръгна по света най-гениалното българско стихотворение. Като променѝте сега тъжните му строфи и образи с положителни, ще получите магичен поетически ключ*

към дома на зелмоидите, които се зародиха на Земята именно тук - в недрата на райските върхове и скалù в Централния Балкан.

Пак "фантазии", нали?... - По-добре е с такива "фантазии", отколкото с "реалностите" на света, който ви прави надменни и стари, недъгави.

*На кой предмет от Школата отговаря областта на глезените на левия крак? - На любовта към **класà**. Когато любовта към класа, в който сме съученици, се изравни с любовта към себе си така, че да не правим повече компромиси със себе си, нито да не онеправдаваме съучениците си, глезените и връзките вътре стават здрави и пластични и можем да ходим свободно из цялата вселена. Дясното коляно, когато страда, означава неразумна любов към себе си и претоварване със задължения, които си ги измисляш сам. При лявото коляно пак се претоварваш със за-*

дължения, но от чувство за милост, а не чрез самооправдание. Дясното има нужда от стройни цитати, които да оправдават километрите скитане по сокаците заради хатъра на този или онзи. На лявото не му трябват цитати - то си ходи само́ и не спира, само да чуе [и най-малкия] жален стон... Разтегнатото сухожилие там означава загубена способност да се връщаш към себе си и към собствените желания и потребности ***безболезнено****: вечно преживяваш болката на* ***другите****, пренебрегвайки своята собствена болка. Всяка болка, всяка болест и неразположение са премислени от Създателите на човека, за да го накарат да търси причините за отклоненията си.*

Всички неприятности по Пътя на Живота са само следствия от нарушена хармония в миналото. В случая се плати за нарушена хармония с тази конкретна душа в предишно прераждане, която е била в подобно положение благодарение на този, когото сега притесни. Но изоставянето от съученика не е само негов пропуск, а има по-дълбока причина: когато някой от класа не получи благата, които са му определени, заради това, че друг съученик е заел повече време на Учителя или инструктора, отколкото трябва, тогава ангелът-хранител на лишения съученик не присъства по пътищата ви и вие не сте напълно защитени. От това следва, че собственият ангел-пазител не е достатъчен. Човек се придружава от ангелите-пазители на всички хора и същества, които не е пренебрегнал или онеправдал, но получава уроци от служебните същества чрез изостаналите души, когато е онеправдал и най-малката тревичка, и най-малката молба на брата си. Значи, тук урокът е сложносъставен - за поука на всички.

Напоследък ставаше дума за акции. С Бога всяка акция е благословена, но степента на благословението може да бъде най-различна. Бог винаги се радва, когато повече души вземат участие в дадена божествена акция, ако това е възможно. Ако предвиди обаче, че повече от двама или от един ще пропъдят благословението, Той предпочита ***тази*** *форма.*

*Когато нещо е определено, отпадат всички суетнѝ и безпокойства. **Благородно** е желанието да се помогне на всеки във всеки отделен случай. **Благородно** е, че си искал да отидеш на Мусала със С., която мечтае за това от години. **Благородно** е, че една душа няма нищо против да ѝ помагат в пренасянето, понеже е нормално в един общ живот всички да вземат участие както в благата, така и в проблемите. **Благородно** е и това, друга душа, която също се пренася в ново жилище, да изключи абсолютно мисълта, че точно ти трябва да ѝ помагаш, защото тя иска да те остави свободен. Всичко това е благородно и хубаво, но най-благородно е, ако никой никого не счита вътрешно задължен или виновен и ако някой не трепери денонощно, че не е могъл да се откликне навсякъде. В случая, най-малката сянка от отрицателна оценка или самооценка би била неблагородно нещо, тъй като свободата седи над всичко; в някои случаи - по-високо и от любовта дори. Това може да ви звучи странно, след като знаем, че Бог е Любов, но защо тогава Бог положи свободата, свободната воля, за основен камък в градежа на човека? – Видимо, свободата е ъгловият камък в градежа на Любовта. И когато казваме: "Бог е Любов", ние разбираме само оная Любов, която не може без свобода. Така че, нека бъдем свободни, напълно свободни - и тогава Любовта ще дойде и ще си съгради храм в нас, а ние ще пребъдваме с **Бога** заедно, като братя и сестри на Христа.*

- Може ли да се изяснят следните въпроси:

В осиянието се казва, че някой от нас може да е лишил съучениците си от някаква доза благословение, определена за тях, като е консумирал извънредно време. От друга страна се казва, че трябва да бъдем напълно свободни и че акциите ни в планините напоследък са получили най-високи оценки и че са били напълно определени и благословени.

Вярно ли е вътрешното усещане, че за разврзката през последния ден на слизането, когато остават само двама души, са съдействали и другите приятели, които по най-различни причини са си слезли до този момент? Разбира се, всеки си има достатъчно сериозна лична причина да си тръгне в строго определен момент и да не се интересува в какво по-

ложение и с какви проблеми остават останалите. Но през всичките досегашни години на лагерите ни в Рила или при други случаи, както и от живия пример по време на Учителя, не е имало нито едно изключение да не остане достатъчно солидна група при слизането. А за Учителя знаем, че Той винаги е оставал най-последен, за да не бъде лишена нито една душа от помощ и съчувствие. Нима няма нито един човек измежду нас, който да продължи да провежда този кардинален принцип на братството? Или и най-опитните, и най-"напредналите", в даден момент изменят на това и се включват в други планове и желания?

Не стана ли вече хронично, определени хора, иначе много ценни, в най-решаващи моменти за съдбата на общото, доброволно да се подчиняват на нечий личен сценарий? Има ли въобще някаква надежда да се възстанови правилният ред на реагиране, в съгласие с най-високия идеал? В продължение на 20-25 съзнателни години на Рила и въобще при всички инициативи и сбирки, ако някой човек винаги е оставал до края и е имал предвид интересните на общото, защо от известно време насам този принцип се нарушава? Не е ли това опасно не само за самия човек и за групата, но и за тия, чиито желания той изпълнява?

А може би това е ***илухимно*** *посвещение? Може би всичко това се прави съзнателно, понеже всяка отделна душа е ценна колкото целия Космос? И с частната цел да се изгради центърът на личните чувства и любовта към* ***ближния****?*

Съгласен ли е Източникът да анализира два особени случая, свързани с дезинформация или неправилно разбрани реплики? Вероятно е много неудобно да се цитират такива изказвания и препредавания на казаното, но това може да е повод Елма да ни даде ново познание.

Една приятелка казва за друга приятелка, че тя ѝ е казала следното: "Най-после, след толкова години обсада, Х. се съгласи да приеме поканата ми. В този случай аз съм ***победителка****. Той много добре знае, че аз единствена имам възможности да осъществя всичките му творчески планове и мечти, така чу нямаше начин най-после да не клекне...". Въпросът към Е. е следният: Ако тази приятелка действително е казала такова нещо, възможно ли е тя да си вярва, че може да си купи някого с предоставяне на материални ценности, дори когато се отнася до изпълнение на неговите най-съкровени идейни и творчески желания? Ако не е вярно, защо другата приятелка си измисля подобни неща?*

Друг подобен случай: Първата вечер, когато двама българи от различен пол биват поканени в палатката на руснак и рускиня, българинът се пада до рускинята. На другият ден българката казва на българина, че рускинята изрично я е помолила следващия път това да не се повтаря. Когато идва

*вечерта обаче, рускинята настоява разпределението да си остане същото, и при разговор на следващия ден с българина отрича да е казвала друго нещо; дори много съжалява, че българката две вечери поред ляга до **нея**, въпреки че няма нищо против нея и много я обича. Ревността ли е причина? Кое е вярното в случая?*

Дребнави ли са тези въпроси - или ще се намери нещо поучително и в тях?

13,35

*- Няма дребни и дребнави въпроси. Има идейни или дребнави **отношения** към въпросите. И най-дребният въпрос може да бъде поучителен; и най-"едрият" може да се превърне в карикатура, когато го обсъждат непълноценни същества. Оставям вие самите да търсите отговор на поставените въпроси и сами да си решите кой е причината все още да има приятели и приятелки, които пълнят очите на другия със сълзи със своите действия, мисли и приказки. Злото не се размирисва, ако никой не приближи огън твърде близко до него. Понякога и **това** е нужно за самопознание и познание и за по-бърза еволюция и по-интензивни уроци и кармични последствия, но истинският посветен владее сложния алгоритъм да остава едновременно на еднаква дистанция от всички опасни огнища на подсъзнанието и от торфени находища, които се подпалват само от един поглед или обнадеждаващо обещание. Много хора и ангели с извънредни духовни таланти и способности още не познават закона за баланса и дистанцията, а се захващат с най-трудната задача - да правят сложни упражнения високо над публиката с цирков състав от клоуни, а не от атлети. Представете си клоуни с едновременно нещастно влюбени физиономии, които трябва да дадат възможност на най-лекия да се изкачи и да балансира най-отгоре, а същевременно се ръгат и бият кой да бъде най-често и най-близко до него... Ама и пъргавият си е виновен, понеже е престанал да бъде твърде лек и пъргав и застава и при най-малката молба на такава позиция в пирамидата, каквато му е хрумнало на някого, че той трябва да заема. Смешниците са игриви и неспокойни същества, които са родени да пръскат сълзи на*

струи по сцената и после да правят точно обратното - да се смеят неудържимо от щастие, за да разтушават публиката... За добрата публика обаче много по-смешен и жалък е атлетът, който се хваща на въдицата на клоуна и излиза от мястото си в пирамидата - обикновено най-долното или най-горното. Ето защо, и във вашите псевдогрупи от псевдобалансьори има "птиченца", които скачат от шестия или от десетия етаж и остават на паважа завинаги; или пък цялата група изведнъж рухва, когато най-силният се подмами от някой клоун или клоунка да се занимава с усмивки, целувки или плачове, когато не му е времето.

И за ***балансьорите*** *това е хляб насъщний, но не по време на работа, а в почивката. Истинският балансьор, както казах, знае винаги своето място в групата, и за нищо на света не би мръднал и на милиметър наляво или надясно, ако някой го помоли с жален глас за това. Ако пък сте смешници, пак е добре: тичайте помежду краката на конете, търкаляйте се през глава пред фокусите на окултните и религиозните илюзионисти, дупете се на публиката, точно когато директорът на цирка чете най-прочувствената си реч... Колкото по-талантливо и искрено сте правили всичко това, толкова по-честно служите на Господа и на призванието си. Така че, не мразете нито шута, нито палача, нито дресьора или илюзиониста - всеки е на мястото си в живота; и без един от вас, ако е на своето собствено място, Битието би рухнало моментално. То и затова се руши на места и Бог настоятелно се занимава с кърпене и ремонтиране, понеже всеки иска да отиде или да остане там, където не му е мястото, или да остане някъде за повече време, отколкото му е определено.*

Така че, искам да кажа: ако вие сте си на мястото и можете да показвате на всекиго къде е неговото собствено място, приятелките и приятелите ви няма толкова много до страдат, да ревнуват, да се мъчат, и да преиначават истината.

- Може ли по-ясно и по-конкретно да се обясни в какво се състоят уроците във връзка с хроничното ми навехване на

крака, а също и случката в планината?

- Ами, може... Всички участници в лятната пиеска, включително и ловджиите и туристите, които срещнахте и пр., бяхте в първия акт на пиеската преди 3500 години. Така наречените "ловджии" и "пияници" са пълноценни човешки същества с искра Божия, при това със свои ярки таланти и добродетели. Някога в древна Индия, вашата браминска банда ги пороби и ги застави да ви бъдат шерпи и черноработници в един хималайски манастир...

Прословутият Ангел (сегашното име на един от "пиеската") работеше най-много, но и ядеше много и просто физически не му беше възможно да покаже аскетически качества като другите, когато сечеше и изнасяше дърва за манастира. Тогава ти, която бе един от писарите в манастира, понеже също не ти бе чужд гладът и едва се справяше с постовете и предписанията, завидя на Пушо, че му дават тайно от вашите запаси за да не мръзнете в манастира, и затова един ден го причака малко по-надолу. Като трепереше от глад и "справедлив" гняв, ти му взе торбата и го обвини в кражба. Той дръпна торбата към себе си, но ти бе и един от бойците в манастира и затова много лесно използва собственото му движение - и той падна в пропастта. Не само че не го извади веднага, но и му изяде торбата с ядането... [За себе си] бе напълно права, поне що се отнася до перманентния глад в манастира, тъй като главните брамини бяха тлъстички, а само вие - по-"простите" - се ползвахте от правилата и "привилегиите" на постенето... Прав беше, но постъпката ти беше лоша. Нито храната, нито дървата се даваха на нисшите светии - вие мръзнехте и гладувахте като кучета, под претекст, че то е нужно за саморазвитието ви. По подобен начин се разиграха и редица най-различни вземания и давания между останалите обитатели на общината, поради което в Книгата на Живота се написа кой как и на кого ще трябва да се изплати през вековете.

Сегашният ви живот е един от последните за разплащане. Ето защо си прощавайте, помагайте си

и живейте пак задружно, но този път истински. Много истории имате зад гърба, още малко остават за разплитане и за оплитане. Като разплитате старите, гледайте да оплитате новите така, че да не остава за довършване, тъй като се приключва с това Небе и тази Земя. Със старите взаимоотношения се приключва, а новите продължават нещо, започнато отдавна.

*Има и **хубави** неща от миналото. Не пропускайте случая да си припомните радостните срещи и преживявания и да ги продължите. Бог само на **това** се радва - не толкова на молитвите и на изявите ви. Едно приятелство струва колкото 100 000 подвига на светията, а шедьоврите на гениите, трупани през цялата вечност, не могат да се сравнят с един миг истинско щастие при срещата и разбирателството между сродните души! Рано или късно, всеки ще опита това; но вие, които сте от първите, не унивайте, а продължавайте да раздавате с пълни шепи и да не търсите своето право; не се замисляйте какво и колко ще остане за вас.*

*А сега имам да ви оставя още една дума, с която да си помагате при трудни случаи или да постигнете това, което желае душата ви: **оуриун**. Заради нея се наложи да изпуснете този влак, защото тя трябваше да бъде получена **тука**, а не другаде. Ще видите особената ѝ сила – по-различна от тази на предишната дума. В какво е разликата, ще се уверите сами.*

***Коментар** от 7.09.2010 г., 7:43:18. В това осияние има още едно нещо, което не сме изпълнили, както стотици други. Изминали са 13 години, текстът се преписва от оригинала, редактира, оформя и оповестява едва днес. Затова и дума не може да става някой да е направил опит да преработи "най-гениалното българско стихотворение" "Хаджи Димитър" от Христо Ботев, за каквото го считат българските литературоведи и както го нарича тука и Елма. Естествено, то има своите несъвършенства и езиково, и като поетика, но е влязло в нашето национално съзнание като неизтриваема щампа и не сме способни и за миг да си представим, че може да се измени и буква. Всъщност, гениални в него са само три куплета. По подобие на десетилетията работа на Учителя в*

България за изкарване на българската народна песен от ада и на усилията Му, заедно с учениците от Специалния клас, да променят положително и много текстове, и тук Той иска да направим фундаментални трансформации: "Като променѝте сега тъжните му строфи и образи с положителни, ще получите магичен поетически ключ към дома на зелмоидите, които се зародиха на Земята именно тук - в недрата на райските върхове и скалѝ в Централния Балкан".

Ако човек е буквалист и стандартен ценител на една национална и светска култура по подобие на специалистите, той в никой случай не може да си позволи и да допусне да се признаят каквито и да са варианти. Всеки такъв опит той с негодувание ще нарече "пародия" и даже ще похули и преследва тия, които са се осмелили. В Космичната Школа обаче ясно се вижда, че голямо количество от националните и общочовешките шедьоври са червиви с адски мисли, чувства и образи и че обслужват масово целите на ада. Това не е лаическо и тясно сектантско твърдение, а един печален и страшен окултен факт. Умовете и сърцата ни са заразени по този начин още от началното училище. Учебниците и учителите преповтарят едни и същи текстове и тълкования десетки години. В името на историята и локалната етика и естетика, лютата омраза, по подобие на лютата манджа и лютата ракия, по правило са много по-експресивни от "постните" опити на високо идейни хора. Явяват се национални таланти и гении, които въплъщават тия специи в пламтящи стихове и песни и ги забиват като стършели в народното съзнание и подсъзнание. Историците и литературоведите, като смъртни хора, които все още се преораждат, нямат ясновидство в астрала и нисшия ментал и затова не могат да видят егрегорите и елементалите, в каквито се превръщат всички подобни културни феномени.

Затова е тъй важна работата на Учителите и Посветените по преработването на тези естетически чудовища, които с векове пият силата и разума ни. Ние ги декламираме и пеем с наслада, без да подозираме, че това е едно астрално и ментално пиянство, месоядство, наркомания. Посветеният обаче е майстор, той вижда божественото и гениалното в подобни национални или общочовешки продукти и има силата да ги трансформира. Той не се отчита пред казионните учени и изкуствоведи, защото те са слепи, в това отношение абсолютно невежи. Посветеният се отчита само пред Бога, пред зрящите души, пред бъдещото човечество. Както до средата на миналия век на Изгрева, така и до днес, подобни опити може да не са тъй "вкусни" и замайващи като оригиналите им, защото гениите на новата музика и поезия още не са се ро-

*дили. Това се очаква едва в Шестата и Седмата раса. Но щом Учителят е насърчавал такива опити и вече са ни дадени модели, ние не можем да се откажем да ги следваме. За нас е важно дали адската какавида се превръща пред очите ни в ангел или пеперуда – **това** е важно. Крилата й може да не са изрисувани тъй "зверски" като шлема на какавидата – младежите ни употребяват тая дума съвършено точно, колкото и да не ни харесва. Със същата страст и сила те повтарят и думата "адски". Тя изразява именно звучността и наситеността на астралните бои, които произвеждат и с които рисуват егрегорните таланти и гении. Мексиканският сюрреализъм на техните пъстри и ярки образи не може да им се откаже – очите и ушите на астралеца ги поглъщат с охота, наведнъж, както се поглъща кървяща пържола или "ракия-смъртница"... Друг е въпросът, каква жажда си мислят те че задоволяват по този начин и кой е виновният тая жажда да си остава незадоволена.*

Ето защо, тук се осмелихме да представим една бледа пародия на въпросното Ботево стихотворение, която е много далече от поетически и естетически шедьовър. Не това е целта, нито имаме таланта за това. Тя е само първият опит за изпълнение на "домашната работа", заръчана ни от Някого преди 13 години. Един несръчен, но принципно верен модел от нашата лаборатория, за да покажем насоките как какавидата може да се превърне в пеперуда. Не с боите и яркостта на гения, но с успешно преобразяване и раждане на нови архетипи и образи в духа на Новата Култура - истинска, жива, немесоядна "пеперуда", колкото и да са невзрачни колоритно крилата й. Опитахме и видяхме – тя е наистина жива, може да лети... Но чисто естетически, тя е само едно плахо предизвикателство, така че един ден да се намесят истинските, новите, слънчевите поети, за които ни говори Учителят, че вече идват. Каквото и да се е получило, то не е по-малко търпимо от преработките на народните песни в Специалния клас на Изгрева по внушенията на Учителя, обнародвани в автобиографията на Весела Несторова (виж осиянието "Бяла и черна култура" от 24.01.131(1995)г., книга 21, стр.6489, както и "Тоз, който падне в бой за обхода, той не умира" от 13.10.130(1994)г., книга 20, стр.6250).

Ето какво дойде почти без забавяне и задрасквания късно снощи на 6 септември 2010г. - един от националните празници на България:

Жив е той, жив е, там, на Балкана,
оставил рало, оставил къща.
Милно го милва мома Милкана –
юнак целува, юнак прегръща.

Птиченце пее, трепти му гушка;
бисер блещука в трева зелена;
зари светлеят, гора се люшка,
уста прославя цяла вселена.

Щастлив юнака, а на небето
слънцето грее, свири щурче.
Жетварка пее нейде в полето -
ручейче руква, по-силно тече.

Жътва е сега, пейте, невинни,
тез дивни песни; и вие, ръце,
милвайте всичко в тез райски градини;
бликай, извирай, юнашко сърце!

Тоз, който нощем бразди небосвода,
той не умира! С него немеят
земя и небо, звяр и природа,
и певци песни за него пеят.

Денем му сянка пази орлица,
и вълк му лицето кротко ближе;
над него сокол, юнашка птица,
и тя се за брат, за юнак грижи.

Настане вечер, месец изгрее,
звезди обсипят свода небесен.
Гора зашуми, вятър повее –
Балканът пее радушна песен.

И самодиви в бяла премяна,
чудни, прекрасни, песни поемнат,
тихо нагазят в трева зелена
и при юнака дойдат, та седнат.

Една го нежно прегръща, милува,
друга го пръсне с вода студена,
трета го дълго в уста целува,
а той я гали - мила, засмена.

"Кажи ми, сестро, де`й Свободата?
Де ми са дружки - вярна дружина,
дет` зарад обич оставят родата,
щото не искат и те да загинат?"

И плеснат с ръце, та да прегърнат,
всичко и всички, ей тук, на земята –
Прегръщат, пеят, доде ни върнат,
млади, щастливи, на небесата.

Съмна се вече. И на Балкана
няма ни къща, няма ни рало.

Снове юнакът, снове Милкана,
да напрегръщат голямо, мало...

...Хлебътъ нашь насъщний....
....както на небето, така и на земята...

(Композиция с връх Ботев и скулптури на Kaleb Martyn)

10.IX.133(1997)г.
Латвия - Рига

КРИТЕРИИ ЗА МЕСТОЖИТЕЛСТВО

4,30 сутринта. Вече повече от час в тази ранна Рижка сутрин се повтаря явление, типично и за други гостувания в чужбина, особено по на север, където поне 2-3 или повече планети от рождения миг на родените на юг влизат в други домове и се проявяват по съвършено друг начин. Така например, през 1992-1994 г. тук, в Рига се осъществиха лесно неща, невъзможни в България и даже в Москва или Киев. В Рига, ако трябва да бъдем по-конкретни, радиакалното Слънце в моя небомиг минава от III в IV дом, Юпитер - от VI в VII дом, и Нептун - от IX в X дом. Още в първите дни от пребиваването през 1992 г. в Латвия, тези три астрологически факта се проявиха категорично: съвършено неразрешимият квартирен проблем в България, тук се превърна в лавина от предложения и реални възможности да се живее сам без наем (имаше дори 4-стаен апартамент); спорните и крайно противоречиви партньорства в родината тук се замениха с фантастични взаимоотношения не само по качество, но и количествено (оттук бяха оформени и изпратени до латвийци, руснаци и башкирци над 250 покани за гостуване в България!); перманентната нелегалност, непризнание и негативно отношение на повечето

българи в България, както професионално, така и идейно, в Рига се превърнаха в масов интерес от страна на цели общества, на печата, радиото и телевизията и пр., без сам човек да се е стремил към това. За всички тия случаи и събития в споменатия период се говори подробно в предишни текстове и в дневниците от това време..

С идването, този път само за 10 дни, първоначалното ми намерение бе да не контактувам с никой, освен с двама или трима предани приятели-латвийци, които не прекъснаха връзката цели 5 години. Въпреки основното направление на Словото, Делото и Живота към славянството и Русия, според думите на Учителя и фактите, които ги потвърждават, оказа се на практика, че измежду стотиците руснаци, с които бяхме общували през последните 20-25 години, не остана нито един, който да може да се сравни със споменатите двама или трима латвийци по дълбочината, постоянството и верността, по интереса към идеите и действителното приятелство. Разбира се, угасването на руските контакти подобно на сламен пожар, в случая може да е въпрос на чиста случайност; но действително, до този момент писмата и поканите от руснаци, с които общуването преди 3-4 години бе така масово, бурно и емоционално, днес са сведени до нулата. Докато споменатите приятели от Латвия не престанаха нито за миг да поддържат тесни връзки с България - не само в добрите си спомени, но и с конкретни дела. Повтарям, това не е критика, може наистина да е случайно, но поведението на Латвия от началото на века до ден днешен е проверено: като се сравни

числеността на народа ѝ с тази на големите страни като Русия, Англия, Франция, Германия или Америка и се види колко томове беседи на Учителя са публикувани в Латвия на латвийски и колко латвийци са прегърнали Учението на Учителя еднозначно, сериозно и в дълбочина, на практика. Докато в 200-милионна Русия досега е издаден само 1 том с беседи, и то в тираж 1000 екземпляра, така че могат да се направят някои изводи.

Това дълго предисловие е само за размисъл, но конкретната причина бе поредната безсънна нощ в Латвия след 5 години - нощ, в която се повтаря нещо нетипично и невъзможно за провеждане в България: спускането на програма за конкретна работа в тази страна, ако това бъде посрещнато със същата делова сериозност и същия мълчалив, но абсолютно предан ентусиазъм, както при първото гостуване на българи в Латвия.

Тук ще бъдат очертани някои конкретни проблеми и задачи, които биха могли да бъдат придвижени в Рига от днес нататък, а също и ще бъде зададен въпрос към Някого, с молба за отговор: наистина ли желанието ми за живот и работа в северна Русия или въобще в Русия е нереално, защото там още дълго ще има да ферментират процеси, които ще пречат на окончателния ѝ духовен избор и на това, което ние наричаме практическа преданост? Питам, понеже в един от последните контакти се даде направление Рила – Рига - Северна Русия.

Да се действа ли за по-дълго оставане в Латвия и докога -

като се има предвид, че латвийският дух от край време вижда най на фокус Словото и Делото и предприема мерки за осъществяване на този свой най-висок вкус и избор ***на практика****, а не само на думи или в спомените си? В други два или три много по-големи етноса се забелязват странни тенденции: монополизъм върху Словото и Делото, практическо ограничаване на тиражите, дейностите и числеността на интересуващите се, под претекст, че имало "избрани" хора с право да преценяват кой може да влезе в Братството и кой не може; кой може да бъде допуснат до Словото, до България, до Паневритмия и пр. - и кой още не бил готов, и т.н., и т.н. Както и определено комерсиална реализация на окултното и духовното, със силна тенденция към авторитарност и лидерство. Често ограничаването на масовия интерес към Учителя и Учението се дължи на поведението на хора, които, инак безкористни, започват да играят ролята на мистици и да заемат позата на ученици в контакт с Небето и Учителя, като сами искрено си вярват и не разбират, че са водени от духовете, особено когато се занимават с лечителство и пророкуване, с "откровения" за прераждания, съдби и пр. Ролята на такива вдъхновени, но самонадеяни приятели, има и положителни страни, но на практика откъсва хората от Братството и колективния живот и ги праща за зелен хайвер. Например, за някого най-голямото благословение в даден период е да носи строго определен скъпоценен камък, но му се казва, че трябва да го изхвърли, понеже бил вреден за него; на друг е определено да получи посвещение в строго фиксирани дати на строго определено място, макар и сред стотиците обитатели на лагера*

на 7-те езера на Рила, но той получава направление чрез "откровение" към съвършено друго място в планината (и то съвсем сам), за където се знае, че точно в тези дни и през този връх трябва да протекат нечисти енергии за изхвърляне в Космоса.

Наистина, не е лесно да се озапти медиумично-мисионерския нагон и човек отново да стане смирен последовател и ученик, способен да се учи, а не да направлява другите. Ето защо, верните на Духа (а не на духовете), у които се проявява вече години наред практическа преданост към Словото и Делото в оригинал, а не чрез самодейност, се оказаха повече латвийци. Затова пак задаваме въпроса: не е ли по-добре поне още 20-30 години да се работи в страна като Латвия, а не там, където хората много лесно идентифицират себе си със самия Христос или с Делото на Учителя, но са разигравани от духовете и сами объркват много души около себе си, с доста непредвидими последствия? На практика - разгонвайки подълбоките и по-интелигентните хора и отклонявайки народа си и народите от пряко и масово изучаване на Словото и Делото в оригинал..

В момента тук се очертават няколко конкретни неща, които биха могли да бъдат придвижени:

1. Коренна преработка на касетите и песните на Учителя, които записахме в Рига преди 3 год., с обяснение и превод на всяка песен на руски език:
а. Замяна на песните, изпълнени от други певци, почти из-

(цяло с изпълненията на Симеон Симеонов;

б. Превод на обясненията от голямата песнарка към тия песни, които са необхванати в досегашните 2 касети х 90 мин. (или 3 х 60);

в. Нов запис на коментарите с превод на руски и на латвийски, този път с добра техника, ако може и на диск с цифров запис (ако е съгласен А.П.)

г. Да се сондира срочно Симеон Симеонов съгласен ли е такъв диск да се презаписва и разпространява безплатно. Ако не е, да търсим други певци, които ще са съгласни;

2. Презапис на СД с портретите на Учителя (да се вземе от С. и да се даде за презапис на А.П.).

3. Снабдяване с новите и старите преводи на беседи на латвийски език и със съответните оригинали на български. Проверка на тези преводи, бележки за верността им и извадки на по-силните мисли;

4. Снабдяване с публикуваните и непубликуваните преводи на беседи на руски език. Проверка и бележки за верността на превода.

5. Подготвяне на билингва, трилингва и панлингва извадки от беседите за предпечатна компютърна подготовка на картички с образа на Учителя и други художествени изображения. Сондиране на хората за периодично издаване на такива поредни картички, които да се разпространяват безплатно или по абонаментна система. Основаване на читалня и библиотека.

6. План за систематични преводи и помощни издания за изучаване на беседите в оригинал от чужденци;

7. Нов СД с всички досегашни оригинални снимки с Учителя (И. от Варна) и нови цветни СД с техни варианти; СД с най-хубавите снимки;

8. Органист и други инструменталисти за записи на песните и музиката на Учителя;

9. Опит за НОК, ООК, МОК и Орфически (Евродоров) клас в Латвия и в Русия, според Програмата на Школата;

10 . Преводи на осиянията;

11. Организиране на домашни и други изложби със снимки и картини от приятели;

12. Издаване на библиотека "Прекрасни Чудаци" - билингва, трилингва и панлингва, включително аудиосерии;

13. Кино-видео студия за реализация на библиотека "Прекрасни чудаци";

14. Поетически рецитали, художествено четене, импровизации, концерти, основаване на драмсъстав и театър с изпълнения на различни езици; сътрудничество със съидейници и сродни екологични и хуманитарни организации. Основаване на първите селища. Музика, поезия, изкуства, архитектура и дизайн в духа на тази идея.

15. Курсове по паневритмия, интегралика, пентаграмика, астрология, хирология, кабала, нумерология, френология, словометрия с краснопис и др.;

16. Възстановяване на движението "Матриадо́р" (на територията на Латвия - под покровителството на древнолатвийската Богиня Ма̀ра) за подобряване бита и културата на

Избора, Зачатието, Бременността, Кърменето, Майчинството, Детството и Юношеството - в духа на Учението на Учителя и на осиянията.

17. Организиране на международно дружество за безплатно гостуване и пътуване на участници в 5-те направления на Пентагралния Принцип (Слово, Майчинство, Култура, Наука и Братство) - чрез анкети и тестове с компютърна обработка по синастрии, съвместимости, сродни идеали, интереси и пр. Бюро за маршрути по веригите на сродните души и хората със сродни интереси във всички благородни сфери на духовната култура, включително по всички планини и места по света, където има центрове на Бялото Братство, на Агарта и на Космоса.

18. Други дейности, които биха предложили приятели и съмишленици от Латвия.

7,00 ч.

- Както виждате, Рига ви посрещна с мощни дъги и гръмотевици... Мълниите, които проечаха току-що на няколко десетки метра от тук и "разпяха" всички аларми, са поздрав от вашите "братовчеди", които искат да ви кажат: "Внимавайте, ние сме будни и знаем къде сте! Нямаме сметка от Слово, което тече, от Дело извън нашия контрол и от Живот с Троен Ритъм. Няма такава сила, която може да ни се съпротиви! Няма да допуснем нито в Русия, нито в

Латвия, нито където и да е нещо, което да не се продава, манипулира и жонглира".

На братовчедите ние отговаряме: и за най-голямата ви гръмотевица или магическа стрела, ние ще ви платим само с любов. Ако приемете тази любов – спасени сте; ако не я приемете, нямате късмет и този път. Сега съдбата на Израел, Русия и Латвия зависи само от вас; само от всички ония юдеи, руси и латвийци, които биха желали декември да бъде милостив към тях и имуществото им.

Вие разиграхте мълниите, но ние посрещнахме гостите с нашия Троен Завет в Небесата. Такава защита е непробиваема! И наистина, нито гостите, нито рижани са виждали такава дебела дъга през живота си. С другите две дъги точно по пътя на идващите, ние казваме: Добре дошли - и не се страхувайте от нищо! Не се страхувайте от стрелата, която лети денем и от мор, който ходи в тъмнина; нито от погибел, която поразява сред пладнина. Не се бойте от отсъствие; не се бойте от прекалено присъствие; не унивайте поради човешкото безразличие, не скърбете от прекалена привързаност.

Всичко, което Бог е приготвил за ония, които Го

обичат и любят, ще се превърне за добро! Дори и ония, които не Го любят - които търсят Царството, Силата и Славата за себе си, - и те ще бъдат простени от Бога, ако се покаят.

*Все още имате шанс да дарите на ближния и на Словото пълна свобода. И като дарите на ближния, на Словото и на Делото всичко онова, което **те** искат, а не което **вие** искате или си въобразявате, че искат - тогава сам Бог на Силите ще изпълни и вашите желания. Всички божествени, ангелски и лични желания ще бъдат удовлетворени, когато отвърнете на Словото и Делото с любов. А любов значи не само недирене на своето право, но и недирене правото на Истината. Правото на Истината отстоява са̀мо сам Бог; останалите същества могат да живеят само в Любовта и Мъдростта. Като раздават Любов и Мъдрост без да ги ограничават и продават, децата на Бога си остават безсмъртни.*

Сега и на вас казвам: народът, мястото, страната, където ще се разпространи най-добре Словото и ще възлязат на трон Делото и Живота, още не са се появили пред лицето на Господа. Достатъчно е да се появят трима, които да спазват Тройния Ритъм - и народът на Господа ще тръгне по Небето и по Земята! Когато станат шест, този народ ще пусне корени. Ако пък някога станат 12 - такава страна ще цъфне и ще завърже плода на безсмъртието.

Ето защо, не организирайте. Онова, което не идва само́, то само́ си изгнива. Истинското се появява навсякъде.

Сега почивайте и не се напъвайте за нищо. Паневритмия, молитви, класове, издания - всичко това е хубаво, но то не говори за любовта. Човекът на любовта и денем, и нощем живее с Учителя си в сърцето. И денем, и нощем той търси и намира ония, които също са намерили Учителя си. Ако се срещате с някого насън, има смисъл да се срещате и външно. Срещате ли се с някого физически, но нощем не пребивавате с него в Небето и Школата, считайте тази връзка за фалирала.

Останете там, където ви дават на всички. 7,40

12.IX.133(1997)г.
Рига, Латвия

4.XI.133(1997)г.
България

ГОСТУВАНЕ В ЛАТВИЯ. ТЕКСТОВЕ ОТ УЧИТЕЛЯ И ОТ ЕДИНАТОРА, ЛИЧНИ ПОСЛАНИЯ ОТ ЕЛМА

Фотографиите в този текст също са оригинални: от гостуването на българите Н. и У. в тази невероятно красива страна през месец септември 1997 г.

Вчера гостувахме на удивителната Мóнта в уединена къща сред природата на около 60 км. източно от Рига (Áлажи). Монта е 50-годишна, художничка, поетеса, природолечител; помагала е на много млади хора за правилен избор и зачатие, на много бременни и родилки, които раждат децата си в извори. Къщата ú е обсипана с картини и снимки по целите стени: тя е прекарала в Хималаите от 2-годишна възраст много години и е минала през специални тибетски и други посвещения. Сега често говори пред големи аудитории, лекува с билки и мантри; пее, свири и подарява картини - всичко без пари, без печалба. Зиме живее при минусови температури в този грамаден дървен дом. Друг латвиец там - Елмор - твърди, че латвийците са много древен народ и че един поток преселници в

древността, дошли откъм Индия, бил живял на територията на днешна България цели 2000 години... Той намира много общи неща в митологията и фолклора на народите ни.

Монта ни помоли да си изберем по три картини от огромното ѝ творчество и после каза на всеки защо е избрал точно определени картини и какво означава това във връзка със характера и бъдещето му. Ето например какво говорѝ тя на един от гостите, който сутринта бе слушал от някого съвсем други определения и тълкования за себе си. Колко субективни са оценките и квалификациите на хората!

По-долу е представена част от аудиозаписа на думите ѝ:

- Ето какво ще ви кажа по тибетски: Здравейте, хора с открити лица; здравейте хора с разтворени ръце! Здравейте хора, гледащи към слънцето! (Понеже тук всички ни учат: "Не гледайте към Слънцето, ще ослепеете"!...) И затова..." *(тука Монта заговори по тибетски и превежда):* ***Това значи: "Здравейте!"*** *(пак на тибетски, а после на латвийски. Накрая продължава на руски, но добре говóри и английски). Разказва за Тибет, за* ***...един голям манастир, който е почти в небесата. Там посветените нямат нищо общо с порочния свят долу. Те са по своему много горди, но гордост в друг смисъл. Те са много самостоятелни и затова нямат нужда нито от религия, нито от политика - те са много силни. Те мислят със собствената си глава и не им трябва обикновената религиозна защита.***

. . .

- Аз имам една медитация - нали и вие говорите за Сириус? С тази медитация отивам на звездата Нóа. Но тя е в друга галактика. Това, фактически, не е звезда в обикновения смисъл, а един колос на Висшия Разум. Но тази медитация засега не е провеждана с други хора и въобще никъде не е известна..."

. . .

-...Аз и тук съм относително сама, както и там, в 96-ия манастир - с тази разлика, че там е много по-диво и обширно: на 200 хектара живеят само 186 дýши, а тука има много хора. Според вас, защо някои хора отиват да живеят тъй нависоко? Отговорете, питам Ви.

- Ясновидците и Учителите много добре знаят, че под 2000 метра височина адските духове са свободни, но не могат да излязат по-високо от 2000 метра, а в някои планини - над 4000 и повече.

- Да! Това зависи от географската широчина и от конкретната планина. Ако се намираш на такава надморска височина, за тях това е вече недостъпно. - Да! Само боговете могат да слизат там и ангелите. - Да, 96-и манастир се намира на 5468 м., но аз мога да дишам свободно само над 4000 и затова тук, долу, ми е много трудно да дишам. Ходих на два пъти в Словакия, качвах

се на 3000 м., но там няма такъв въздух – плаках, и накрая се върнах вкъщи..."

След това говорихме за Рила и Хималаите и за животните и цветята там. По едно време Монта се обърна към един от присъстващите, който вече бе избрал три от картините ѝ, за него - най-силните:

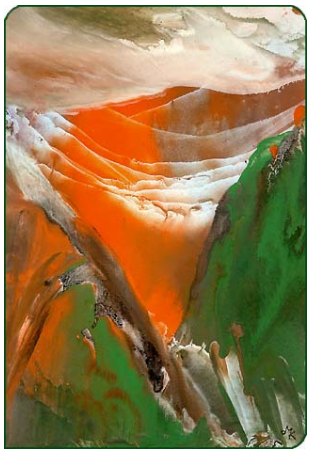

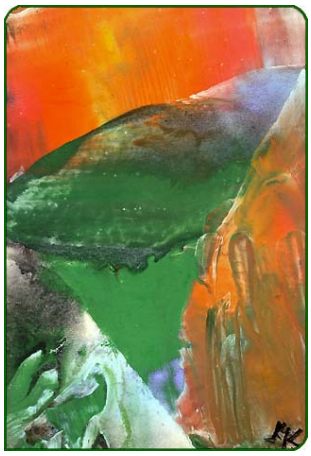

- А, къде са вашите картини?... Да... Според избраните картини, вие сте човек, вече свързан с Висшия Разум; постигнал сте своя връх. Свързал сте се с Висшия Разум. В момента го е покрил малко един облак... *(Може би Монта вижда, че този път в Рига няма условия за разгръщане на "С.Д.Ж." (Словото, Делото и Живота). Яркият, злостен астрален негативизъм на някои хора тълкува нещата превратно и предизвиква опасни инциденти. Тук се спестяват някои описания на събитията в този план. По-важното е да се чуе как продължават обясненията на Монта за въпросните три картини, избрани от единия българин:*

- Тази светлина тук не е от слънцето, а от звездата Нóа - светлина на Висшия Разум. Вие сте си избрал една Врата, вече отворена Врата; вече един свой, собствен мост, по който вървите, вече съвсем чисто, към Висшия Разум. Вие сте човек вече без покрив над душата и духа си; вече пътувате към Звездата...

Това е един прекрасен човек! Добър човек, чист човек, силен човек. И... вашата душа може да обича истински, тя познава любовта. Тя е топла, тя е светла. Тя не е отделена от Земята, но е прекрасна.

Някога аз си избирах точно такива хора, когато бях на вашата възраст (?!), с които исках да дружа. Ето чрез такива тестове се избират истинските хора; чрез такива тестове сега ви казвам: човек може да бъде жена, може да бъде мъж - ако трябва да се стъжни съдбата на някого, всичко може да се прави, само да е за подобряване на бъдещето. Ето, този човек, вляво от вас все още има нужда да го обработва съдбата; вас обаче никога повече съдбата няма да ви изпитва така сурово.

Вас повече никой няма да успее да ви срине, защото вашият вътрешен свят е прекрасен!

Тази тук картина сте самия вие; това е вашата Врата, а това са крилата ви."

Тогава Монта написа с тибетски йероглифи своето име на гърба на всяка картина; на една от тях - името на госта, комуто говореше, и отдолу - превода му:

Тук един от приятелите възкликна, че Монта изрази абсолютно точно смисъла на Учителювата песен "Скитах се по гори и планини", без да знае за тази песен.

Ето какво тя каза гласно :

- Вашето име се превежда така: "Отгоре идващ, долу даващ".

Не знаейки перфектно руски, понеже е израсла в Латвия, в азиатските републики и в Хималаите, тя тук е сгрешила думата "долина"; но всъщност дали е грешка? Не е ли някаква прогноза с име; или талисман?

После Монта бе запитана какво вярно има в сведението, че в Тибет има и център на Черната Ложа, в който са посветили един световен тиранин и убиец на народите. Тя потвърди това, каза как приемат там подобни кандидати и какви белези им остават от това, но уточни до кой манастир и в коя територия действат тези сили. Откъде започват женските манастири, вече на китайска територия, и от кой манастир нагоре са съвършените адепти. Хималаите почват чак от 29-и манастир нагоре. От 70-и манастир нагоре вече няма нито един евреин, руснак и пр. - от тия, които имат ви-

соко мнение за себе си. После продължи:

- Аз живея по много строги закони. Но един закон си остава вечен: да се дарява всичко. Да се обича, да се дарява... Ние поздравяваме ето така: *- Монта вдигна ръка с открита длан – поздрава на Бялото Братство, който знаем от Учителя. В този миг сякаш прозвуча песента на Учителя "Давай, давай, всичко давай"... Значи, Бялото Братство навсякъде е едно!*

Домакинята изказа и едно пророчество за същия гостенин, комуто написа името на тибетски. След три и след девет години той щял да пожъне богато особено ценни и важни плодове на живота си. Тогава имало възможност тя пак да го срещне.

В края на гостуването стана малък инцидент, който води до интересни изводи. Тук става дума за края на второто посещение в дома на Монта - в събота, 13 септември. Това число обикновено създава проблеми. Не само денят бе крайно влажен, дъжделив, мъглив и студен, но и съпругът на Монта не пожела да им останем на гости през нощта, въпреки че имат голяма къща и много стаи. Тя беше силно депресирана от постъпката му. Такива изненади се очакваха не само тук – имахме предупреждение. За тази събота отгоре бе определена среща с песни, беседи и пр. с всички приятели от Рига, почитатели и уважаващи Учителя, и жадуващи от три години да се срещнем. Но някои хора се възпротивиха категорично на няколко пъти, казвайки, че в Латвия няма интересуващи се сериозно от Учението, понеже не идвали на беседи и паневритмия досега... На аргумента, че всички ще дойдат, ако бъдат

поканени сега от гостите от България, бе отговорено, че за нас е по-добре сега да си почиваме и да не се изморяваме с контакти... Пита се кои сили работят чрез някои хора...

Това е снимка на гостите от България в малкия самолет в полет, за който се говори по-долу. На преден план е А. от Рига.

Тази постановка е известна и се повтаря перманентно навсякъде, но изгонването ни от съпруга на Монта може да говори и за неговата добра интуиция: ако бяхме останали там, нямаше днес, на 14 септември, да преживеем един несравним и неописуемо прекрасен ден, прекаран в Сúгулда - Латвийска Швейцария. Красотата е непредаваема с думи, времето бе чудесно, летяхме даже със самолет и всичко бе заснето с видеокамера. Всяко зло за добро... Накрая Арманд ни заведе и до един известен водопад. Пусна ни натурална музика на растенията, черпиха ни навсякъде донасита, изпяхме всички записани песни от Учителя в колата при пътуването - и благодарността и задоволството ни нямаха граници!

Днес дойде импулс да искаме ЖЛО за Арманд и послание до Латвийския народ.

Имаше и вариант за особен вид летене нощем в латвийския космос - не само с латвийци и руснаци, но и с други приятели, - но определени обстоятелства не разрешават отварянето на тази възможност. Няма как да се настоява за ранно лягане и ставане и за реализиране на Тройния Ритъм и Божествените Гостувания, тъй като тези два ключа към младостта, прекрасността и безсмъртието са абсолютно неприемливи за повечето хора и ангели. Всеки прокарва егоизма или двоичната си философия със слепотата и упоритостта на старото човечество. Каквото и да е говорил Христос, колкото и

Полет над Замъка и над Гая - най-прекрасната река в Латвия.

ясно да ни е учил Учителят, съществата със спящи души не си мръдват и пръста да дарят нужната свобода и ритъм, нужното присъствие и отсъствие, предоставянето на пълна свобода.

Случаят с Монта, която е живяла в самото сърце на Шамбала над 5000 м. височина в Хималаите, а сега се налага да се съобразява с нравите на господаря на къщата, където пребивава, и с грухтенето на една грамадна свиня на няколко метра от медитациите ѝ - този случай е достатъчен повод за поредни изводи и размишления. За всеки посветен е гигантска трагедия да му бъдат вързани крилата, за да получи ядене и постеля. Ето защо, посветените трябва да си правят сметката отдалече и да разчитат само на Бога и на собствените си две ръце. Доколкото ни е известно от Учителя и от опита на по-напредналите братя и сестри, "обзавеждането" с близки и приятели, които лягат след 10 ч. вечерта и спят след изгрев слънце, е бич и чума за духовния човек: на него му се налага да медитира сред астрални клозети и оргии, шабаши, в които активно участват нощем и сутрин "моралните" им съквартиранти, когато спят до късно.

Що се отнася до "верните" хора в Рига, твърдящи, че тук няма интерес към Учението, може да се разкаже за начина, по който някои от тях процедират с латвийците, обикнали Учителя. Примерно, те връчват някому покана от България, казвайки: "Предавам ти поканата, но знай, че там никой не те чака!"...

Какво значи разчитане на Бога в социален смисъл? - На

Летим над знаменития Турайдски замък от 1214 г. в Сигулда

този въпрос, напълно в духа на Христа, Учителя и осиянията, отговаря и съвременният руски проповедник Висарион. Той съветва последователите и особено апостолите си никога да не остават повече от две денонощия на гости у някого. Въпреки временните благословения в отделни случаи да се гостува някъде по-дълго, досега Небето не е регистрирало нито един случай, домакин да е въздишал за Троен Ритъм или за ***божествени*** *присъствия и отсъствия от имота си.Теглането на чергата към себе си е съвършено неизбежно у туземното население и затова Летящите Холандци не бива да си правят никакви илюзии. От сега нататък покани би трябвало да се приемат само при предварително съгласие с предложената програма - и при всяко увъртане трябва да се напуска незабавно.*

Интересен е отговорът на Монта относно разликата между Шамбала и Агарта. В Шамбала идвали само най-изморените от живота - довличали се там с последни усилия след дълги и мъчителни перипетии, докато в Агарта нямало такова нещо: там живеели най-съвършените. Сигурно някои няма да се съгласят с това, но Монта, която твърди, че е живяла в Шамбала, ***така*** *описва нещата.*

Имаше и други, извънредно интересни и вълнуващи преживявания през последните дни в Рига. Най-силното бе гостуването при прелестната Ше́йла: художничката с най-удивителните картини, които сме виждали в Латвия. Тя танцува така прекрасно най-различни танци с различни облекла, на фона на мистичните си шедьоври, че някои гости изпаднаха в

транс и преживяха душевни състояния в нещо като самадхи. Жи́во си представяха как божествената Шейла, подобно на Беатриче, Лаура, Евридика или Соломоновата Суламит, танцувайки, ни въвежда през всяка от картините си, като през вълшебни врати от приказките, в различни светове, където преживяванията са незабравими.

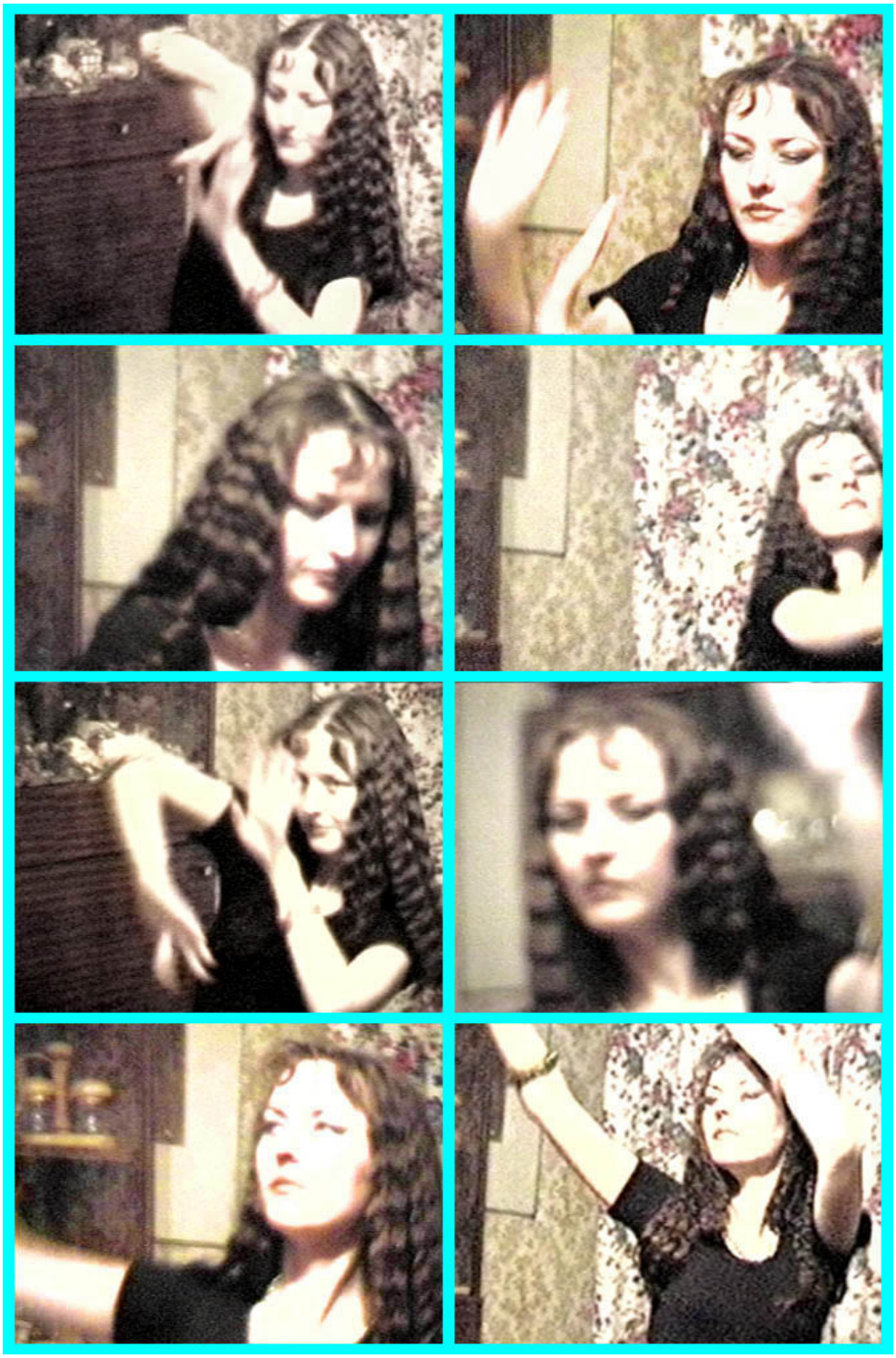

Някои от графиките и цветните ѝ работи, както и танците ѝ, бяха заснети с видеокамера, но това не отразява и една милионна част от действителната красота и съвършенство на твореца и творенията. Три миниатюри от тази художничка (известна, почитана и обичана в България и по цял свят, където са изпращани копия от нейни рисунки) и досега стоят на почетно място в един дом в България.

Нейна картина има и в първия вариант на корицата на книгата "Сириус`94" (от вътрешната страна). Самата корица отпред е оформена с друг подарък – възхитителна цветна рисунка от януари 1994 г., подарена ни от нея при второто гостуване в Рига. Нарисувала е рая! Отзад – посвещение: "Мястото на Вашето бъдещо въплъщение". В края на "Сириус`94" са включени и десетина нейни графики, копирани в циан.

Сега тя направи нов подарък: картина, изобразяваща Пазача на Прага, с посвещение на гърба: "Космическому Другу" (има предвид именно госта от България). По странен начин, след известно време тя ще забрани категорично да се включват нейни произведения в нашите книги, а ние няма да я послушаме, с готовност да си платим кармично за това...

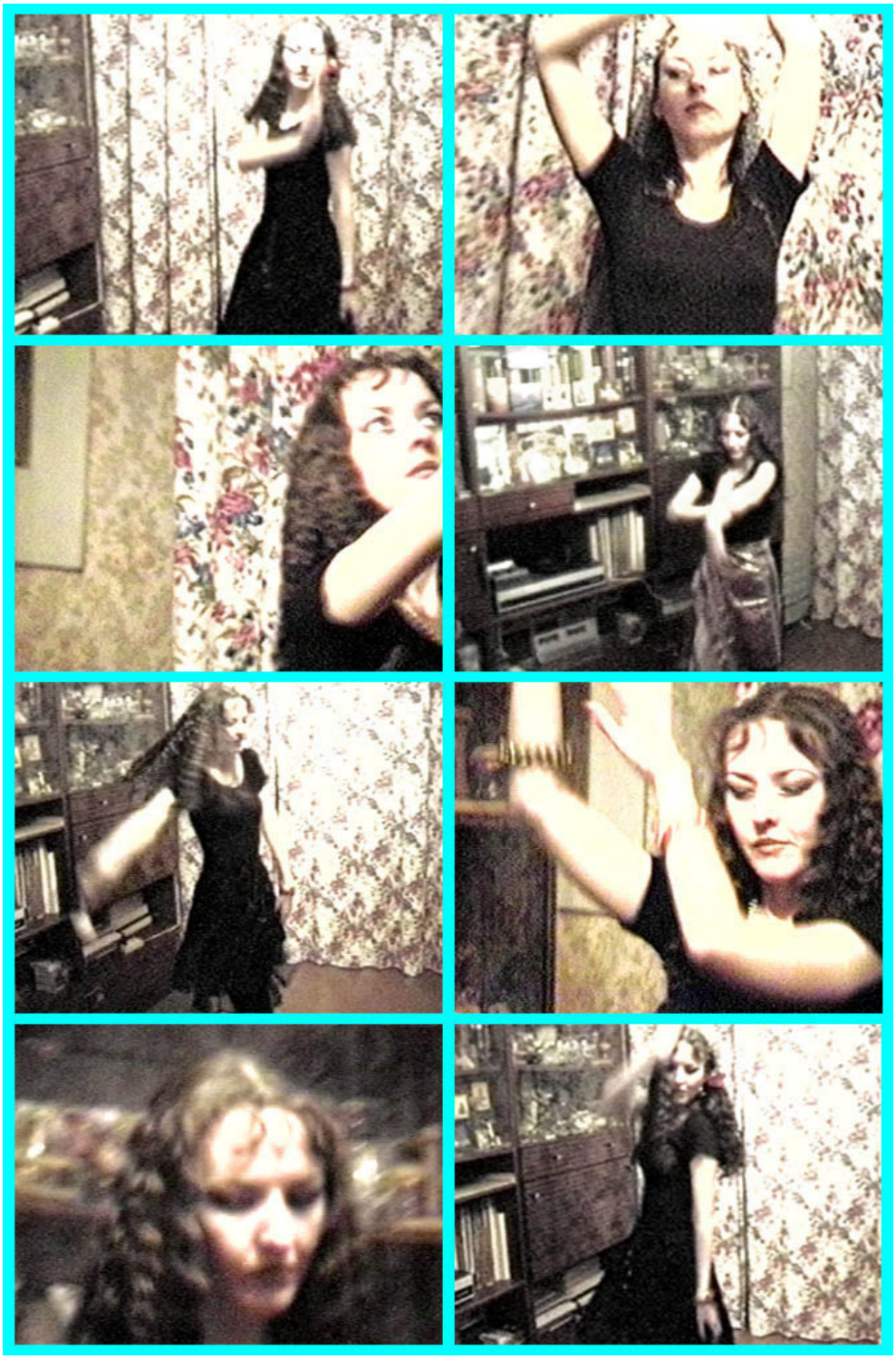

При такъв танц и такива погледи и надписи на подарените картини от една такава магьосница, всеки нормален Ал.Македонски, Соломон или Данте ще изпадне в пълна невменяемост и ще впечата в сърцето и душата си образа на Безсмъртна Любима завинаги...

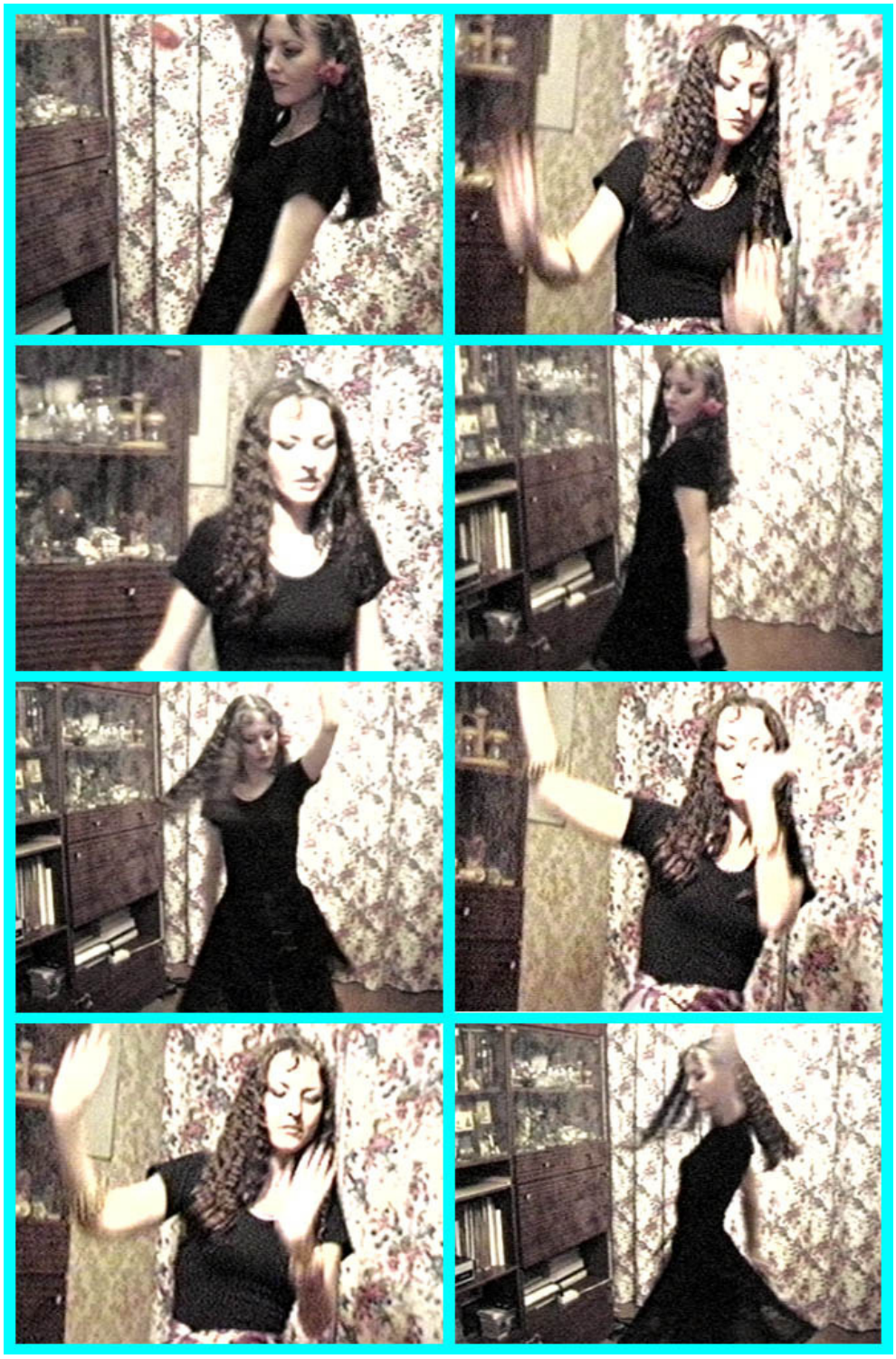

Един поет бе казал: "Ударът на твойта красота..." – Който не е получавал такъв удар, да си мълчи! От него се излиза или с обгоряла дупка от фугасен снаряд през гърдите, която, ако човек не умре веднага, не зараства цял живот; или поне с 400 тома взривили се поетически съчинения и клинична или неклинична лудост...

Най-странното е, че в такива случаи в цялата човешка и ангелска история Съдбата казва едно голямо "Не!" и оставя от нещастника кървави следи в историята на гений или отрепка. Той е мечтал 1000 вечности точно за такъв образ, за такава потресаваща красота и съвършенство, обаче съображенията на Небето са други и го покосяват с вледеняваща забрана. Защо – не се обяснява. В едни случаи ще се даде само кратка картина какво очаква подобна богиня-алохим след време, ако не приеме илухимно посвещение когато трябва с когото трябва и не стане незабавно Майка; в други компютърът сам ще изпише с големи букви на монитора, без да си докосвал клавиатурата: "Никога не скачай в мътна вода!" - точно в момента, когато си мислил да напишеш на Богинята писмото на живота си... Във всеки случай, който си мисли, че днес не се раждат Женски Същества като Евридика, Таис, Суламит или Беатриче, да иде на някой много добър психиатър да се прегледа... Самите алохимки пък трябва да отидат на още по-добър космичен лекар, за да им обясни защо в един момент се изправят неизбежно пред огромна пропаст в живота си. Има да се вземе изпитът върху понятието "свободна воля" и въпроса от Конспекта, чия собственост са душата, сърцето и тялото ни, и имаме ли право да не предаваме наследствеността на Съвършенството на поколенията; или да я предаваме с партньори от много по-ниска еволюция.

Богините на земята от епохата на Леонардо са си бръснели веждите, без да знаят какво причиняват на космоса и на веригите си от сродни души. Такава богиня трябва да се среща със своя бог през няколко прераждания, докато най-после един ден припадне от вълнение, потанцува пред него, и като се свести, не е в състояние да направи повече нито крачка без него във вечността. Такава среща бе описана в разказа "Ножът и Ножницата", но както винаги, и в него Разпознаването и Лудостта не протекоха както мечтае Млечният път, за да стане сферичен, а се отложи за още няколко хиляди години.

Наситените с вълнения последни дни от краткото, 10-дневно пребиваване в Латвия завършиха с още няколко изключително интересни и сърдечни срещи. Бяхме на гости у А., с когото винаги се преживяват чудеса. Той ни подари копия от няколко романтични и мистични картини, прекрасна музика, отпечатък от една глава от книга на Сведенборг ("За Божествената Любов и Мъдрост"), както и компютърно обработени фотографии с голямо значение за България и Лат-

вия. Оказва се, че А. отдавна ги е изпратил в София, но един роднина там задържа и не дава писмата, които се получават - благоволи да ги предаде цяла година след връщането от Рига. Това е една уникална снимка на храм-паметника "Ал. Невски" в София, направена с апарата на А., когато беше за пореден път на гости в България: от главното кубе на храма излиза вертикална бяла линия, пресечена от друга: получава се грамаден кръст в небето. Въпреки че са следи от самолети, въздействието е необикновено силно и то бележи и други преживявания с А. през онзи ден в тази църква, които са описани - за това има получено осияние. А. е направил на компютъра си и нов, пространствен модел на трите петолъчни звезди на Латвия, обърнати както трябва - с върха нагоре.

Всичко в щедрата и свръхинтелигентна душа на А.П. се разсипва всеки път в актове на доброта и благородство! Наистина, чудно е как досега не е дошло Ж.Л.О. за него, който толкова много държи на Учителя. Имаше и такъв случай сега (не помня дали не е споменат вече някъде): преди качването ни на атракционния, малък самолет над Сигулда, С. постави въпроса, дали не е разточителство да се дават толкова много долари за подобни удоволствия, след като могат да се дадат за Словото; пък и толкова много бедни и достойни хора гладуват. А. отговори, че такъв му е вътрешният импулс и обясни, че гостите може да са много малки в сравнение с Христа, но когато сам Иисус ни идва на гости на Земята в някое от Своите духовни деца, което става тъй рядко, съображенията на Юда трябва да отстъпят пред импулса на Божественото в нас - да употребим скъпоценното миро за госта... Животът и радостите на Живота са над Словото и Делото.

Темата за драгоценното и многоценно миро в Евангелието е тълкувана досега от стотици хиляди книги и проповедници, но малко са истинските ѝ интерпретатори, които, подобно на Учителя, виждат в мирото не само една външна благовонна течност или материалните блага, нито дори духовните подаръци като танц, музика, картини и пр., но нещо много повече: спонтанната и преизобилна преданост на самото човешко сърце, което се самоотдава докрай и без никакво колебание на онова, което е избрало. Темата за самоопределението и избора, проявени като тотална и безостатъчна всеотдайност още в първия миг на Срещата и Разпознаването, касае едно много високо посвещение на ученика, недостъпно за самомнителните и оглашените, за обикновените хора. Те още не са страдали достатъчно, за да изострят докрай чувството си за разпознаване, божествен избор и вкус. По-елементарните сърца, дори и когато са доста интелигентни, талантливи и културни, още нямат пробудена една свещена чакра, наречена "Незабавно тръгване след Любимия". Те още не

разграничават форма от преживяване и смисъл, и обикновено в името на формата отблъскват второто и третото; или пък имат още неизработено отношение към фо́рмата. Духовните души и сърца предпочитат преживяването, а божествените - целта, смисъла. Може да не ни харесва дадена форма и да не получаваме даже и особено преживяване, но смисълът е да се самодарим, да се отдадем, за да бъде добре на ***другия****; да протекат свободно токовете на Обичта и Любовта, необходими на Космоса. Разбира се, всеки копнее за пълно единство между форма, преживяване и смисъл, но това се* ***извоюва****, не се дава. Трябва човек твърде много да е давал, без да получава, за да си извоюва един ден пълния синхрон между тия три неща.*

Но има души, зрящи за истинската форма и верни на преживяването. На такива студът и страхът, самоконтролът, са непознати. С едно такова необикновено същество в Рига се срещнахме за втори път. Сега то е вече 15-годишно – удивително момиче, чието сърце помни първата ни среща и никога няма да я забрави. Има го и на един кинофилм отпреди три години как прави циганско колело на плажа между Дзи́нтари и Булдури... Рядко, изключително рядко може да се види човешко същество с тъй ослепително искряща и пламтяща монада, изгаряща мигновено и без следа и най-малката мисъл за опасност! Освен нея, само една божествена хрътка през ония дни, на този същия плаж, се оказа с тъй ярко горяща, безсмъртна искра Божия, която разливаше буйни отблясъци надалече по брега и по морето и озаряваше самото море в дълбочина - до дъното - на много километри. Дори рибите и мидите, морските обитатели, се почудиха какво става, защото такъв прилив на щастие и блаженство рядко се случва дори в природата. Някъде е описано в спомените за Рига`92 как това куче се откъсна от господаря си и дойде в кръга на паневритмията, за да прегърне изправено един човек от играещите и да танцува с него докрая, обзето от необясним екстаз. И да повтори това на другия ден и на третия, този път с една участничка в свещените танци, също закопняла за необикновени неща. Кучето - и много рядко човекът, - когато има напълно оголена монада, искряща и без никаква лой и даже без следа от саждичка, знаят че спонтанната прегръдка е синоним на богоравенство и на пълно сливане с Бога, на тотално Разпознаване. Тя е най-висша форма на служене на Бога, пред която нирвакалпа самадхи и всички останали творчески, църковни и окултни блаженства бледнеят. Душата на едно момиченце знаеше това преди три години и то се хвърляше да прегърне някого от пет метра разстояние с див вик на радост и щастие, рискувайки да не достигне врата му и да се пребие на асфалта в парка... Тогава му казах: "Внимавай, ти много скоро ще пораснеш и ще станеш едно хубаво младо мо-

миче. Ако някой дотогава ти обясни, че трябва да започнеш да се контролираш и да не изразяваш така бурно чувствата си, има опасност следващия път да не се срещнем по този начин и да се провали приятелството ни за векове. Ако ти обяснят, че тези неща не са чисти, че са опасни и че не трябва да се хвърляш на шията при първата среща и първия импулс и ако ти им повярваш, знай, че ще се превърнеш в жив мъртвец като останалите хора... За теб е абсолютно сигурно, че няма да го направиш само в един случай – ако с теб настоява да бъде човек без искра Божия".

Оказа се, че същата млада приятелка е изпратила писмо в София точно два месеца преди да се срещнем отново, без да знае, че се готви такова пътуване. Това писмо също се е замотало чак до края на октомври, но по-важни са сънищата и мислите за някого, отколкото снимки, телефони, писма и електроника.

Друго същество на нейната възраст в София, което беше със същата девствена и искряща монада, уви, вече е зомбирано. Могъщи психики с определени френологични деформации са успели да му внедрят чувството за опасност, страх и грях - и то вече се движи като автомат. Такива сценаристи и режисьори, които си мислят, че знаят истината за любовта и къде са възрастовите граници на спонтанността, подготвят на това същество драматична съдба. Следващият ход по техния сценарий и програма е следният: когато дойдат последствията от този жесток родови сценарий, вината пак ще се хвърли върху друг.

*Преди години имаше едно осемгодишно дете, на което също забраниха контакти с душите от неговия свят - и то си замина от тежка болест в Париж. Наскоро даваха един прекрасен филм на тази тема по TV - "Пълзяща роза". Който не познава Толстой, Достоевски и другите писатели пришълци от бъдещето, не знае каква тежка отговорност поема със самоувереността си да твърди, че знае що е нравственост и морал и какви са границите на любовта. Извратеното съзнание, честолюбието и тщеславието, съчетани с властническата драма и патриархалните стереотипи гъмжи от фантазии и подозрения, провежда инквизиторски разпити, съставя и произнася "точни" присъди и не търпи варианти. Служи автоматично на своя господар Дявола, който е винаги обвинител и няма нищо общо с Христа - Оправдателя. Да си въобразиш, че единствено **ти** си защитникът на своето дете, след като неговата еволюция е много по-висока, е меко казано самодейност. След разпитите в инквизицията или гестапо, КГБ, където са много любопитни за интимни подробности, следователят остава с твърдото убеждение, че подследственият му е казал цялата истина с всички подробности. Често нещата коренно се преиначават, за да се спре инквизицията. Често жер-*

твата хвърля вината върху друг, за да се отърве. Често зомбиращият внушава на жертвата си, че е извършила точно това и това (или е извършено) - и под тази психотронна или психотропна хипноза нещастното същество "признава" или "описва" неща, които не са се случили. Хубавото е, че Бог снима всичко отгоре и че еженощно поведението ни се разглежда от ангелите ни ръководители. След като са видели точно какво е станало и са го заснели, те знаят много добре защо е станало; знаят, че то е добро и прекрасно. Виждат ясно, че то е напълно в границите на красотата, чистотата и божествения морал. Как може тогава някакъв си обикновен смъртен, боравещ умело с човешки и полуокултни познания по психология, да съчинява определения? В момента Диктуващият дава прогноза как ще се развият нещата с едно дете (до което достъпът забранен), ако майката продължи да мисли по този начин; или какво ще се случи със самата нея.

Духовният човек в нас, ръководен от разума, е длъжен да знае какви са границите на спонтанността за дадена възраст и даден случай, за да не се допуснат физически и душевни травми. Божественият човек обаче е напълно свободен да посреща тази спонтанност и да не я отблъсква, ако искаме смъртта и трагедиите да не вървят по петите ни. Освен това, психотравмата е продукт не на спонтанността, а на инквизицията и идеологията, които се грижат във всички случаи да ***измислят*** *проблем, а не да приемат истината. С мисълта и действията си, считайки се за възпитатели, те манипулират невинните с прийомите на нетърпимостта и контрола - и когато се дойде до разврзката, пускат в ход обвинителната си теория.*

Но да се върнем към по-светлите спомени, също така пресни, но от друг свят - с по-високи и широки чела. Една химикалка искаше да спести тук дългото отклонение от темата за Латвия, но има Нещо, Което не разрешава да се съкратят и смекчат горните думи, понеже иска да даде отпор на самомнението, обвинителството и самодейността. Недвусмислено настоява да оповести предупреждението за ролята на така наречените "жертвени ангели", за да се замислят някои хора и да потърсят вината в себе си. В противен случай, едно древно предателство ще се разцъфти и днес - и последствията няма да са розови. Челото расте, само когато не поддържа постоянно зомбиращата и остро заразна мисъл за опасност, проблем, виновен и вина. И високочели и широкочели хвърлят съчки в този огън, но те много добре знаят, че нещата не са така и че това им е потребно само за подклаждане на интригата и удържане на властта, на водачеството. Простите обаче напълно вярват в теориите си и сами се пържат денонощно в катрана на безпокойството. Опасност, про-

блем и вина ги разпъват на кръст без отдих. Лошото е, че неизменно ги приписват на други.

И така, последният ден в Рига завърши с още три големи "удоволствия" – още срещи със сродни души. Шестчасово интервю от латвийска художничка-журналистка (ще излезе след три седмици); вечеря с А., М.С.К., А.Б. и др. и с Улдес - големия музикант и почитател на Учителя. Той просто се просълзява от умиление и вълнение, когато говори за музиката и Учението на Учителя (написал е целия нов текст на Паневритмията под собствени петолиния и ноти). Задава много дълбоки въпроси и разсъждава на ниво, недостъпно за останалите окултисти и мистици в Рига и Латвия и даже в Русия, измежду всички, които познаваме. В него има най-важното – смирението. ***Толкова*** *е красиво да видиш наведен житен клас, защото е пълен със зърна!*

Домакинята ни в Рига досега е изпратила стотици писма, картички и подаръци в България. Тя има всички томове с беседи на Учителя, които са издавани напоследък; преписва осиянията на чужд, нематерен език, с неподражаемо прекрасен почерк. На няколко пъти тя създаде чудесна атмосфера за духовно общение и работа. Това е още един пример, че в който вярваш и когото обичаш, именно с ***него*** *искаш да живееш и общуваш. Вкус, избор, самоопределение, преданост, спонтанност и дела - ето паспорта за Космоса днес! Затова нея скоро я очаква една много приятна и щастлива изненада - подарък от Учителя.*

От време на време и тук се обаждат приятели или техни познати, че обещаното за тях от Елма се е сбъднало - и по

естество, и по срок. Има и несбъднали се прогнози - но човекът е продължил да пуши, да вдига чашка и пр., въпреки че му е казано при какви условия има шанс за успех.

Вечерта се увенча с още една вълнуваща среща: с три верни приятелки, които също са направили еднозначно своя избор. Огромни планове, работа и чувства ни свързват! Всяка една от тях отваря дома си нашироко за тези, които е избрала "за цял живот" или е готова да тръгне с тях накрай света, пренебрегвайки всички и всичко, с което е обвързана. И на тях скоро се дават специални подаръци. Какво щастие да обичаш и да те обичат!

(На това място в оригинала е включен превод на част от трактата на Емануил Сведенборг "За Божествената Любов и Мъдрост", но тъй като той вече е включен в един от предишните томове с осияния от Елма, тука се изпуска)

Тук е мястото да си припомним думите на древносирийския мъдрец и мислител от 12 век Абдул Фарадж, който казва: "Ако искате да се убедите в нищожността на светските придобивки, вижте как изглеждат ония, които ги имат".

3.XI.133г. Късно вечерта. След това дълго предисловие и импулс да се включи точно тук Сведенборг, следва вътрешно желание да се отворят беседи от Учителя. Бяха взети напосоки 5 тома от библиотеката. Току-що бе цитиран най-големия ясновидец на земното човечество след Великите Учители, и първата мисъл, която се падна, бе за ясновидеца:

"Ако ясновидецът вижда само картини, без

*да може да стъпи на тия места, той се намира пред символи, които трябва да тълкува. Обаче, ако едновременно вижда красиви полета и планини и може да ходи по тях, той се намира в **реалността** на живота. Ако ясновидецът види през деня звезда, която внася в ума му една светла идея, тя е реална. Той се свързва със светлината на тази звезда и започва да мисли правилно".* *(Том "Степени на съзнанието", стр. 55-56, лекция "Личност и душа" от 1 януари 1930 г., София-Изгрев)*

*В цитираната мисъл от Учителя се потвърждава известния факт, че истинските ясновидци като Сведенборг посещават **реално** небесните светове и не само виждат и чуват, но и осезават красотата им. Нещо повече, в споменатия текст от именития шведски мистик и ясновидец се говори, че ангелите виждат на Небето Господа като Слънце, а тук четем нещо почти идентично: за ясновидеца, виждащ чудна звезда през деня, която внася в ума му светла идея. Мислите, които се паднаха при следващите отваряния дори само на този том, отново са удивително синхронни с преведения текст за Божествената Любов от Емануил Сведенборг:*

"Следователно, като се съединява с подобния си, слабият увеличава силата си. Това, ко-

ето единицата не може да го направи, колективитетът ще го направи [...] И тъй, работете върху себе си да придобиете онази любов, която разширява съзнанието, която дава подтик и импулс на човека да работи, да върви напред. Каквото и да правите, имайте предвид тази любов! В каква форма ще се яви, не е важно. Формата се мени, но съдържанието остава вечно и неизменно. Тази любов, именно, помага на човека при всички случаи на неговия живот. Тя е извор, който постоянно тече. Мине ли пътник край този извор, той непременно ще спре да си начерпи вода. Изворът дава на всички, и то преизобилно. В любовта, т.е. в живота на извора, няма никакво лицеприятие. Тя дава на всички според нуждите и според възможностите им да възприемат и обработят приетото.

***Едно** се иска от човека: да приема и да прилага. Ако приема без да прилага, той се натъква на голяма опасност. В него се образуват наслоявания, които причиняват ред*

болезнени състояния. Каквото възприеме, човек трябва да го обработи и приложи. Прилагайте любовта в живота си, за да укрепнете и придобиете повече вяра. *(пак там, стр. 18, из л."Степени на съзнанието" от 25.XII.1929 г.)*

*"Свободен, силен човек е **този**, който върши волята Божия. Докато любовта не цари в сърцето на човека, той не може да бъде свободен. Любовта изисква издържливо сърце, светъл ум и силна воля, с които да устоява на всички мъчнотии и препятствия. Човек трябва да координира силите си: да има светли мисли като ангелите, чисти чувства като херувимите и силна воля като тази на светиите."* *(пак там, стр. 58, из първата цит. беседа)*

Излишно е да се напомня, че в падналите се мисли от лекциите на Учителя дотук се повтарят и развиват буквално същите неща, които четем преди това в текста на Сведенборг за любовта "a quo", за приемането и приложението, и пр.

*"Всички хора говорят за любовта, търсят я, мислят, че я разбират. Но видят ли, че някой **прояви** любовта си, веднага го критику-*

ват. Не критикувай никого, но запитай се: дали тази Любов е в състояние да очисти калта? Целунал те някой - запитай се дали тази целувка очиства твоята кал [...] Това правило се отнася до любовта на всички хора. Не мислете, че прегръдката на някого може да ограничи човека или да го окаля. Никой не е в състояние да окаля извора или да го ограничи. Всеки човек е извор!

***Свобода** е нужна на хората! **Чист** трябва да бъде човек! Понякога хората се ограничават едни-други, поставят си условности, които ги спъват. Ще знаеш: ти живееш за **Бога**, а не за хората! Ако си чист и живееш за **Бога**, не се страхувай от нищо. Каквото и да правиш, не можеш да избегнеш целувката: светлината те целува, водата те целува, хлябът те целува... Благодари на Бога за всичко! Не препятствай на Духа в Неговите прояви! Молú се на Бога да превърне всичко на добро.*

Кого не целуват днес? - цветето всички го целуват - навеждат се да го миришат. Това е целувка! Докато е пъпка още, никой не го целу-

ва, никой не се интересува от него. Като цъфне пъпката, всички я целуват, всички ѝ се радват. Колко пеперуди, насекоми, бръмбарчета целуват цветята! Ако те гледаха на този въпрос по човешки, цяла история щеше да се

повдигне... Цветята благодарят за всичко, защото целувката и любовта на насекомите съдейства за тяхното оплождане. Те са изпълнили Божията Воля."

"Който съзнава, че е създаден от Бога, той прилага любовта и живее според нейния закон.

*На светията дават задача да целуне един прокажен - и ако не го целуне, носи отговорност. Целувката на светията е **лек** за прокажения! Тя носи **благословение** за него. Задачата на светията е да лекува болни, да повдига паднали, да възкресява мъртви! Може ли след това болният, който е оздравял, мъртвият, който е възкръснал, да не благодарят? – Прокаженият, който е излекуван, ще благодари - ще целуне светията, но неговата целувка е чиста, пропита с благодарност и любов. В друг живот прокаженият може да бъде млада, красива мома, и където срещне светията, тя ще го целуне и прегърне. Трябва ли да гледате на тази целувка като на престъпление? Тя ще сгреши, ако не го целуне! Как гледат обикновените хора на целувката, това е друг въпрос. Важно е да целуваш с благодарност, че някой ти е помогнал да се излекуваш. Духът на човека трябва да бъде свободен - да се прояви навреме!*

Няма по-велико нещо за човека от свободата на духа! Това значи да дадем свобода на Бога в себе си: да не Го ограничаваме, да не Го морализираме, да не Му даваме съвети как да действа [...] Види ли, че момата се страхува от момъка, Той вади заключение за тяхната чистота. Момата трябва свободно да пристъпи към момъка и момъкът - към момата; да предизвикат доброто в себе си. Целувката е символ на нещо. В нея трябва да взимат участие умът и сърцето [...]

Целувката е вътрешна, духовна връзка между душите [...] Трябва да гледате на целувката с всичката чистота и святост! Тя е контакт, чрез който действа божественият свят. [...]

Хората страдат не от много целувки, но от недостатъчно целувки... Христос казва: "Целунете се със свято целуване!" На друго място в Писанието е казано: "Дойдох в дома ти и не ми даде никаква целувка".

Млада мома седи скръбна, обезсърчила се нещо. Един момък се приближава при нея, целува я. Веднага обезсърчението й изчезва! След това момата се оплаква, че момъкът си е позволил да я целуне... Нечиста целувка ли е тази? Момъкът понесе греховете на момата, спаси я от отчаяние, но - като не разбира вътрешния смисъл на целувката - момата го осъжда.

Младият е недоволен, че го целуват, старият е недоволен, че не го целуват... - Ако живееш по божествен начин, ще те целуват и като млад, и като стар! Който прилага божествените закони, никога не остарява.

Аз говоря за вътрешния, за чистия, за божествения живот на човека. Казвам: да не ограничаваме силите на Божествената Любов, която се проявява чрез нас! [...] Ако искате да придобиете Божието благословение, не се противете на Божественото Начало. Така ще разграничите Божественото от човешкото.

Съществуват три течения в живота: течение на мисли и чувства, които излизат от индивида, течение на мисли и чувства, които идват от окръжаващите [...], и течения на мисли и чувства, които идват от възвишения свят, от Бога. Аз говоря за Божията Любов като за течение, което минава през човека. Човек не се развива правилно, ако през него не минават тези течения. Бъдете будни да различавате течението. Човешките можете да ограничa-

вате, а на божествените ще давате път да се проявят. Няма случай в живота, когато човек е целунал някого по човешки и да го е повдигнал. И обратно: няма случай в живота, когато човек е целунал някого със свята целувка - и да не го е повдигнал! Божественото възкресява, човешкото умъртвява.

Да бъдем носители на Божията Любов! Да бъдем цветя, които растат под лъчите на Божественото Слънце! Да бъдем извори, в които да се влива Божествената Любов! Само така човек ще добие сила, живот, здраве. Само така той ще се подмлади, ще придобие безсмъртието.

Помнете: когато се говори за божествените енергии, човек може свободно да се проявява. Дойде ли до човешките, там енергиите трябва да се пестят. Човешките отношения са подобни на търговските. [...] Под "воля" разбирам душата като божествено съкровище, т.е. ***храма*** *на човека. Да влезеш в храма, това значи да влезеш в душата си, където се извършват свещени процеси. Затова е казано, че душата е място на свещенодействие. За да влезеш в този храм, едно се иска от тебе: любов. Каквито усилия и да правиш, ако нямаш любов, не можеш да влезеш в този храм. Прекъсне ли се течението на любовта, ти излизаш от храма. Без любов ти не можеш да възлезеш към храма, т.е. към планината на твоята душа. - "Не може ли само с молитва да се влезе в храма на душата?" - И с молитва може, защото молитвата е разговор на душата с Любовта.* ***Постоянно*** *трябва да се молим! Молитвата е нужна за* ***нас****, а не за Бога -* ***за да се научим да раздаваме от благата, които но-***

сим. Ще се молиш - и ще раздаваш от своето благо!

[...] Не се обезсърчавайте! Не се страхувайте от нищо! Трябва да минете през изпитанията, за да станете смели. Не е въпрос да страдаш за ***човешкото****. Страдай за* ***Божественото****! Когато чуеш гласа на Бога, тръгни след Него и не мисли. Когато чуеш гласа на човешкото, не се отклонявай, следвай своя път. Когато следваш Божественото, не давай ухо на човешките думи. Каквото и да ти говорят хората - смело върви напред! Това е благо и за тебе, и за тях. Да изпълняваш Божията воля - това е благо за всички хора в света. В Божествения път няма никакви ограничения. Не ритай срещу Божественото! Каквото Бог ти казва - приеми го. То носи Новото в света. Пред Божественото отстъпва всякаква философия, всякакво знание. [...] Докато живееш в Божественото, вярвай му напълно. То носи сила, живот и здраве; мир и благоденствие; търпение и милосърдие; кротост и въздържание [...]*

Помни: никога не противодействай на силата на Божията Любов, която работи в тебе! Не противодействай на силата на доброто, което работи в тебе. [...]

Следователно, каже ли ти Бог да направиш нещо - направи́ го и не мисли. Не казвай, че си стар, че тази работа не е за тебе. [...]

Някой път си добре разположен, имаш желание да направиш едно добро, но си казваш: "Не е му времето сега, утре ще го направя..." - Не, щом Божественото те посети, напусни всичко друго - изпълни това, което Бог ти заповядва!

[...] Когато трябва да извършите Божията

*воля, не слагайте никакво препятствие на пътя си. Когато вършите Божията Воля, не само вие няма да си препятствате, но и никой няма да ви препятства. Майка си, имаш малко дете, не можеш да го оставиш самò вкъщи. Искаш да изпълниш Божията воля, да направиш едно добро някъде, но не смееш да оставиш детето си самó. - Не се страхувай, остави детето си и иди да свършиш работата за Бога! Детето ти ще се събуди от сън след като си свършиш работата за Бога. Не слагай човешкия ред над божествения! Ако не изпълниш Божията воля, ще те уволнят от служба - **Бог** назначава, **Бог** уволнява! Чиновник си, не искаш да изпълниш Божия воля, но ще се разболееш и ще боледуваш няколко месеца. Найпосле ще те уволнят. Могат да те уволнят и завинаги. Бъди готов да направиш за Бога поне едно малко добро.*

Работата, която вършиш за Бога, може да бъде приятна, може да бъде и неприятна. (Всички цитирани мисли са от Учителя, том "Събуждане", из лекцията "Сила, живот и здраве" от 23.XII.1931г.)

А ето и текстът, бликнал изобилно под силен вътрешен напор след горните редове – обръщения към няколко души в Латвия и Русия, без да се споменава кои са (има и за българи). Този път не съм съвсем сигурен, че всичко е от Елма, въпреки че намесата Му е явна. Предавам го в оранжево, като думи, дошли и от личността на пишещия, а къде говори Елма, това оставям на интуицията на четящите.

***Коментар от по-късно:** Горните думи са написани отдавна, но сега се яви увереност, че не е нужно въпросният текст да се предава в оранжево, защото си е чисто Слово. Може да има елемент от монадата на приемателя, но това е един от законите на холизацията. Тези обръщения са съвсем като "Новогодишни картички" от 1985 г. - и днес виждаме, че прогнозите в него за отделните лица са се осъществили, както стана и с честитките от Елма за новата 1985г.*

4.XI.133 г.3ч. сутринта, Бургас

...Посветен си, адепт си, но съдбата те е набутала да живееш при голямата свиня, за да приключиш с тщеславието и многословието и да откриеш истинския си Учител, при който да започнеш да се учиш от нулата. Ако не искаш да изпълниш волята Божия да престанеш да водиш, докато не си учил където трябва, Бог няма да те освободи от затвора и няма да запази брилянтната ти интуиция за Разпознаване на Вечни Приятели.

*Ти пък имаш много познания и голяма независимост и чувство за свобода, но докато не ликвидираш със свините и свинските постъпки в ограничаването на ближния, **няма** да видиш бял ден от сега нататък! Освен това, внимавай кой как представя думите и делата ти.*

Чист си, предан си, обичаш музиката на Учителя, но докато не промениш понятията си за греха и Любовта, Бог няма да съизволи да върне юношеското ти тяло и да ти даде истинското целебно изкуство, което извира от непорочно съзнание.

В пътя си, свързан си с висшата Любов, Мъдрост и Разум, постигнал си свой връх и си влязъл отдавна в Отворената Врата, но ако не се научиш да изпълняваш волята Божия в отстояване на свободата си да обичаш всички и всички да те обичат, няма да се изпълнят най-съкровените ти желания. И Единствената ще те разпознае само тогава, когато отново разтвориш криле за Простор и Подвиг.

*Предан си, невинен си, учен, мъдрец и ученик си и Небето те обича нежно и силно заради божествения ти Избор и щедрите импулси. Но очакваният полет и пòлети ще дойдат едва тогава, когато намериш **повече** време за работа за Музиката и Словото, щото преводите и представянето им пред народа ти да бъдат дело на ученици, а не на...*

*Изстрадал си, прекрасен си, велик си - и за **теб** непременно ще дам осияние, но усмири гордостта и надменността си и обикни народа, от който сега зависи спасението на планетата. Ако не проявиш **така** волята Божия и продължаваш да онеправдаваш души с искра Божия, само защото не били от твоето племе, три злини ще допусна още над тебе и няма да стопля скоро душата ти. Не обърнеш ли и трите звезди нагоре с главата навсякъде, малцина ще останат от чедата ти на Земята.*

Предан си, верен си, направил си верния си избор и единствен от всички засипа Страната на Избраните с хиляди писма, подаръци, книги и океани от обич и въздишки. Бог знае Своите Си и те са винаги пред погледа Му. Опитай се да изпълниш Волята Божия да не очакваш благодарност от никого и да усилиш нежността на душата, мисълта и преценките си. Дай пълна свобода на обичните - и Бог ще ти даде обичен. Давай, без да броиш и очакваш.

Без теб Новото нямаше да победи на Инла́ния - и не само на Инлания. Кротостта е верността ти са проверени. Работоспособността ти е проверена. Смирението ти често стига до висините на неизкачвани върхове. Още един подвиг - и ще бутнеш стария свят назад в Небитието! Господ те моли да се справиш с диалекта си. Волята Божия те моли да спреш с пошлостите и подигравките. Божественото иска да се върнеш към себе си. Откликът ще дойде, когато речта ти завинаги се върне в лоното на възвишеното, а очите ти престанат да гледат падения и злодеяния.

Докосна се до мантията на Бога, но знай, че там никой не те чака. Ако само веднъж си казал на една душа, че в Обетованата Земя никой не я чака, не очаквай и теб да те чакат. Прелестен цвят е сърцето и душата ти пред ангелите, но на теб се забранява абсолютно и безусловно да лекуваш, да ясновидстваш и да пророкуваш. Ако не изпълниш волята на Не-

бето незабавно и не продължиш да я изпълняваш дотогава, докато не ти кажа (но чрез друг, а не отвътре), до пет месеца ще изгубиш всичко най-скъпо, а после ще взема и здравето ти. Единственото ти спасение е къртовска работа върху Словото – академична. Ако само още на един си казал кой е бил в минало прераждане, очаквай да си отиде много скъп твой приятел! Ако само една негативна прогноза или оценка дадеш още - знай, че волята Божия е да си отидеш неопростен!

Добре съветваш последователите си и словото ти сипе диаманти и бисери на Истината. Когато въздигнеш сестрата и жената на най-високия трон на еволюцията, хората ще ти повярват, че ***Христос*** *говори чрез тебе. Когато приключиш с кръстовете и храмовете, хората ще почувстват, че* ***Учителят*** *работи чрез тебе. Когато признаеш, че Бог и Синът Му са работили непрекъснато и продължават да работят чрез* ***множество*** *живи еманации на Христа, хората ще са сигурни, че* ***Иисус*** *работи и чрез теб. Щом прогласиш кое е последното въплъщение на Учителя на Земята в края на миналия век, ще получиш Второто посвещение на ученика и ще станеш апостол. Чудесата не са атракция и съблазън, а естествено следствие от признаването на Множествеността и на Жената. Благославянето на бракосъчетания отдавна не е дело на Христа. Школата е възможна само при ходене в планините над 2000 м. височина. Школата никога не е прекъсвала - Онзи, Който я води, е Един, и всички Негови ученици из Космоса присъстват на лекциите и полетите ѝ досега. Творецът на Вселената и Бог Отец са едно и също нещо и Вселената е пълна с Христови Посветени. Христос се отличава по това, че не се обявява за единствен Син но Отца и не говори на народа на "Вие". Господ Христос има и физическо тяло; и то, както и лицето и черепът Му, имат строго определени и всеизвестни черти и параметри, така че никой няма право да се представя физически за Него. Духовно обаче, Той говори и работи днес чрез хиляди хора - и те се*

срещат с Него нощем горе в Школата. Христос не заплашва никого със смърт, ако не Го последва. Христос се разпознава и по това, че се облича с дрехите на всяка епоха, за да не се различава от другите. Иисус Христос има 12 лъча над главата и ореол около цялото тяло. Христос още се разпознава по това, че присъства в Божественото във всички школи, учения и индивиди и не отрича никого, дори и Дявола. ***Всеки*** *човек, даже микроба с монада, може да стане тяло на Отца, а не само един. Включително и ти. Ако ни извикаш след 2000-та година в една известна планина и разпознаем в теб лицето на Учителя през вековете, Който въздигна жената над мъжа и понякога и доднес пие кафе и яде яйца, то всички, дори и Този, Който ви говори в момента, ще тръгнем след теб. Учителят се разпознава и по това, че винаги може да стане и ученик. И въпреки способността на Учителя, т.е. Христа, да говори и действа чрез милиарди същества във Великата Разумна Вселена, Той наистина е само Един; и във физическо тяло на една планета винаги е само Един. Който отрича неприривното Му физическо присъствие на Земята през всички векове, не може да е Иисус, понеже Иисус познава Себе си. Познава и Учението Си, което не е прекъсвало Слово, Дело и Живот нито за един ден или нощ от много милиарди години насам. Иисус обича и одобрява Истината и в твоето дело и би се радвал, ако при достиганито на IV посвещение добиеш Неговия Лик. Това става едва при Преображението, но не се губят тънките особености на монадата на всеки от безбройните Иисусовци и всяка от безбройните Иисули по Трите Вселени. Засега ти предстои II-то посвещение - Смирението. Като смириш гордостта и фантазията си, ще видиш кое е последното въплъщение на Учителя на Земята и ще го прогласиш. Ако успееш в това - ще изпълниш Волята Божия. Тогава ще смениш кръста с Пентаграмата и с Триъгълника. Кръстът, дори и в окръжност, е вход към Старото Човечество. Това го знаят Иисусовците и Иисулите от всички звездни и земни обители.*

Ти си прелестен и изящен дух от световете на Прекрасното. Когато изпълниш Волята Божия и постелеш двете сияйни постели от звездно вещество, както стори в онзи сън, ще разрешиш всички проблеми и противоречия на живота си. Разпознаването изисква Пламенност и Скок! Страхът да напуснеш и да оставиш в неведение ближния по обстоятелства или по кръв осъжда последния на страшни мъки в ада, а често още приживе. Приставането е вид посвещение и спасителство. Останеш ли в плен на боязънта, звездите ще се натъжат и много светове ще останат неродени.

Запомни: две тънки постели за две звездни същества, които обичаш и те обичат от Вечността! Постелята е най-великият символ на Пралайа, когато е станала предана на Тот. Две постели са нещо още по-горно от чистотата и се нарича "целомъдрие". Това е способност и импулс на янтри́ните, когато следват навсякъде отците по огнените им пътища из Всемира.

А ти си онзи, който е Душата на Русия. Ако си останеш винаги дете, пътищата ни никога няма да се разделят. Ти не си и от осмата, нито даже от деветата раса. Твоят звезден народ един ден ще дойде като 11-ата раса на Земята. И други говорят на руски, но не със сърцето и душата си. Бог знае, че щом те има, Русия, Земята и Вселената са спасени. Щом на Земята стана възможна такава спонтанност, човечествата ще си отдъхнат. Изпълнѝ волята на Бога да не станеш "разумна"... Тогава и ония, които обичаш, ще бъдат още дълго живи, щастливи и здрави.

А на теб казвам: ако не пуснеш децата си да общуват изобилно и свободно с онези, които са по-чисти и умни от теб и знаят какво правят, ще ти ги взема! Волята Божия настоява да проведеш нови разговори с невинните и да коригираш тежкото зло, което си сторил. Самомнение, гордост, увереност в оценката, категорични императиви, "точни" оценки, направляване, възпитаване, забрани, опасения - с това

*трябва да приключиш **завинаги**! Не си случаен дух и можеш да играеш и други роли, а не ролите на простите хора и родители.*

На теб, смирено същество, казвам следното: понеже търсиш, ще намериш! Не само успехът, но и щастието ще почука на вратата ти много скоро. Има една притча за поканените и непоканените. Докато поканените се наканят, Женихът отваря на непоканените. И понеже ти си непринуден, принудените ще останат отвънка.

За един дълбок и чист дух, възлюбил Истината и Музиката, сега се дава Присъствие в Школата.

*За една Майка и децата ѝ - вечен живот и щастие заради нежността им! Когато и той стане безкрайно справедлив, добър и нежен - и за **него** ще се яви шанс за пóлети.*

В оригинала тук отново има текст от единатора, в който той се съмнява дали горните думи са чисто осияние, но сега го пропускаме.

Това е гербът на Сигулда в Латвия, където прекарахме тъй приятно и откъдето са повечето снимки в този текст. Който разчете символиката му, се кани на космическо пътешествие...

19.X.133(1997)г.

ПЕНКА ПАК СИ ПЕЕ…

**Хората с големите къщи не знаят къде ще живеят
след смъртта си...**

19,15ч.

Рано сутринта тръгвахме към дома на В. с намерение най-после, след толкова много време, да помолим за отговори на нейни животрептящи въпроси. По пътя тя каза, че не се знае дали и този път няма нещо да попречи, въпреки че не се очертаваше абсолютно никаква причина този път да не стане. Интуицията ѝ обаче се оказа, поне досега, права – наистина, имаше причини сега контактът да не стане, докато не се решат някои основни проблеми.

Едно от интересните нови неща, които узнахме, бе че лежащи хоризонтално книги, дори и Слово, имат негативно влияние. Тази вечер искаме да попитаме не се ли спасява положението, ако заглавията на книгите са насочени на север или

на изток - или при всички случаи това е неблагоприятно?

Все пак, молим да получим конкретен отговор, би ли си съгласил Елма, въпреки неочакваното препятствие тази вечер, да ни отговори на въпроси, не касаещи проблемите на домакинята. А може би, като изключение, ще отговори и на ***нейните*** *въпроси?*

Въпросите извън нейните са следните: 1. Може ли да се получи продължение на ЖЛО за В. Паскова? 2. Има ли нещо по-важно, за което да се употребят сега едни наследствени пари, от фотоапарат, видеокамера, компютър и пр.?; Според всички, най-разумно е да се купи къща сред природата, но колебанията идват от следното: тя не би трябвало да е далече от голям град, защото ние трябва да бъдем близко до хората и до културата, а също и такава къща би трябвало да се охранява постоянно. Освен това, има още поне две по-важни основания против този вариант: придобиване на имоти сред природата се препоръчва от Учителя да става колективно, на по-голяма площ; освен това, напоследък направлението за някои от нас е чужбина - на север и на изток.

19,44

- Щастието на човека зависи от неговата физическа и душевна чистота. Ето защо, и домът трябва да бъде подреден и поддържан като аптека. С това приключвам по първия въпрос. Ако поискате пак Слово без съответни по сила дела и живот, може да получите, но ще си платите. Сгъстяването на Словото без разреждане с работа за Делото и изобилен и пълен живот произвежда концентриран разтвор, който от сладък става възгорчив. В такъв случай, почвате да пиете Словото като лекарство - на малки капки, разредени със сърдечни и житейски неприятности. Ако при все това някой продължава да се занимава само със Слово или предимно със Слово, мислейки, че това е Дело и Живот (или от немай-къде), то той скоро ще почне да яде сладко и солено и да мисли за любов като разпран...

По въпроса за личното осияние, за което питате. Казвам: проблемът е същият, макар и с обратен знак пред скобите. Една къща може да е като аптека, но ако тя е по-голяма от допустимата квадратура за окултен ученик и ако в същото време Словото, Делото и Животът перманентно се изтезават по чужди

*квартири, този път не мърлярниците, прашарниците и купчинаджиите ще ви съкратят живота, но и домашните вампири чистофайници, подредилници и охолници... Съществуват и **такива**.*

Съществува и фактът, че поне 12 души приятели, нападнати от първия и втория тип тъмни духове, имат реалната възможност да се обединят и да ликвидират с този резил, за да образуват община сред природата. Ако някой иска Слово, за да си му е удобно да си плува сред астрална и ментална пикоч и изпражнения в града, то Аз трябва да съм крайно голям будала, ако продължавам да ви забавлявам със Слово... При това, мисълта, че някой трябва да ви помогне в къщата или по имотните въпроси или пък че някой трябва да почне да ви обръща специално внимание, за да станете ученици, е мисъл от света на Старата Ева. Новата Ева не моли никого за помощ - даже и с мисъл. Затова пък Новият Адам слага в програмата си дни, седмици и месеци, когато трябва да пита Новите Еви от какво имат нужда - и не само да ги пита.

Според инструкциите, програмата и опитите за Школа и братски живот досега, всички вие знаете, че се слага на видно място на стената лист с проблеми по точки - не само материални, но и сърдечни, социални, духовни и пр. И когато идва гост, ако той е приятел и брат, човек с искра Божия, той не почва с разговори и кафета и с преписване и сваляне на Слово или разни медитации и молитви или любовни работи, а почва с разрешаването на проблемите по този списък. Ако не живеем така при лошите условия, съвършено излишно е да се придобива земя сред природата и да се прави опит за "братство" там. Братството и сестринството се коват при най-лошите условия, понеже там има най-много проблеми и, следователно, най-много възможности за проявяване на братските и сестринските добродетели.

Докато някой сам си купува къща, сам си я чисти, мие и подрежда и сам си купува храната и дрехите,

той е още светски човек или най-много праведник – нищо повече. От Второто посвещение нагоре, ние живеем само като гости и само гостолюбиво. Един ученик на Христа има право да живее в собствената си стая или къща само една седмица в месеца, само един сезон в годината. Един гост, ако е ученик и сестра и брат на Христа, може да престоява най-много два дни някъде на гости. При това, яде като пиле, колкото и богат да е домакинът. Защо не гладува тогава? - Понеже и в тия два дни и една нощ, когато си някому на гости, ти посещаваш най-малко още 5-6 души и на всяко място също хапваш като птиче. Така ще насъбереш нужната прана, за да продължиш да обичаш и да те обичат. Изобилието на едно сърце, на една къща, не означава, че трябва да се нахвърлите на него като невидели. ***Това*** *е правилото за Божествения гост. Божественият гост, освен това, не се самопоканва, не идва без предупреждение и регламент и не остава някъде колкото си иска. Ако пък* ***домакинът*** *е божествен и е преизпълнил дома и трапезата си с благá на живота от любов към поканения, какво ще прави, щом поканеният яде като птиче? - Ще раздаде останалото на бедните, ще покани повече приятели на тази трапеза или ще отиде да я раздаде на бременните, на майките, на бедните деца и пенсионери.*

На въпроса, да си купи един приятел сега къща, апарати или билет за чужбина, отговарям: ние не се месим в живота на ония, които си купуват нещата сами. В техния живот се меси кармата. Ако е казано, че някой ученик временно има право на собствен дял, то е за да се изпита какво ще прави с него: ще почне ли да си купува разни работи, или ще помисли пак за другите. Изпитът е тежък, но славен! Това, че ти подсказвам сега, ще го платя лично, защото и Аз не съм над законите, но искам да ти спестя къща, в която ще остареш; техника, която ще се изпочупи и окраде, и чужбина, в която да си пак несретник.

Не само наследствените, но и придобитите със собствен труд средства правят човека негоден на

*старини, а и още като млад, щом като той **сам** се грижи за себе си и за своето си. Същото важи и в случаите, когато някой друг се грижи за вас, ако е само един човек. Дори да са двама или трима предани приятели, такава любов и преданост не се приема на Небето, ако някой от тях живее **постоянно** с вас. Изключения от този закон има, но те са извънредно редки и се допускат с изключителното благоволение на Бога; при това - само за определен срок. Има случаи, когато две души или едно семейство трябва да получат като награда безметежно лично щастие в един дом на земята, като небивало изключение от конституцията и божествените порядки в цялото Божествено Битие. Ако тези души не пресрочат срока и не останат заедно на една територия повече, отколкото е определено, те ще могат да се срещат и по-нататък. В противен случай, съдбата ги разделя задълго или завинаги. Това са предазбучни истини на безсмъртния живот и вечното щастие, познати и на децата от забавачката в божествения свят. Това са още ченгелчетата, преди да се научите да пишете буквите... Само че защо ли продължавам да говоря на оня дето духа, след като на тази тема приказвам от 2000 г. насам, но никой не Ме слуша?...*

Следователно, оставете мъртвите да погребват своите мъртви, а с живите нàедно вървете напред и нагоре към светлото царство на Любовта и Правдата, където всеки се раздава на всички и никой не задържа нищо и никого повече от определеното. Постъпете както намерите за добре, но не забравяйте, че отдаденото без страх и съжаление се възвръща стократно и хилядократно - не само на Небето, но и на Земята.

20,53ч

Повече от една книга на стоте е опасна. По-точно се изчислява лист по лист. А нататък - 1/1000.*

**Става дума за една хоризонтална книга със заглавие на север, по отношение на сто вертикално.*

19.X.133(1997)г.

СЛОВО С КОНТРИБУЦИИ

"Научихте се по 5-6 часа в планината на въздух да седите: вятър вее, дъжд вали, сняг вали – научихте се да издържате."

19,40 ч.

От току-що дошлото осияние следва, че утре няма да се купуват апарати, видеокамери и пр. и няма да се мисли за собствена къщичка в градинка... Плановете се изменят радикално. Тогава следва нов въпрос: след като половината от парите бе внесена за едно от децата, не следва ли, че другата половина трябва да се внесе за другото? Или отговорът за приоритетите си остават в сила? Какво тогава означава изразът, че за пръв път в живота си един от нас има право на собствен дял, употребен по собствено усмотрение и според нуждите си?

Втори въпрос: правилен ли е импулсът, вместо купуване на професионална техника или незабавно заминаване, да се остане тук, за да се помогне на практика за подновяването и подреждането на ***това*** *жилище? Нали току-що бе говорено за липсата на Нови Адамовци? Няма ли опасност човек да си счини пак по-важна работа и да изостави в безпомощно състояние една от сестрите си, която работи за Словото повече от всички? Импулсът е утре да се направят рафтове в мазето, да се свали всичко излишно и подреди там, да се боядисат коридорът, банята и дограмата...*

Още преди началото на тези въпроси, по повод на нейния апартамент в София дойдоха странните думи:

19,40

- Ъгълът на този дом е подронен.

19,58

- Това означава, че на това място неприятностите със сина няма да престанат. Ето защо, генерален ремонт и подреждане ще бъдат отклонение от високия идеал да се живее сред природата с най-близки приятели, но по Новите правила т.е. вечните. Така че подреждане - да, но временно. Само почистване на стените, таваните и прозорците - и подреждане. Ако се обедините поне трима души с имоти на свое име и направите незабавно смени или продажби и покупки на имоти сред природата, ще избегнете това, което идва сега.

Първо - подреждане и начално функциониране по наличните жилища, както Небето иска. Ако до пролетта някои успеят, ще счетем, че имате качества за подобни действия - събиране в братска комуна. Едва тогава ще ви насоча къде е определено да правите новия си опит.

Относно другите въпроси, оставяме да постъпите според съвестта си.

22,14 ч.

20.X.133 г.

В резултат на пълното обърквене на личните желания и планове след последните отговори на Елма, кристализира решението да се помогне за почистването и подреждането на споменатия дом. Рано сутринта обаче дойде мисълта, че има някакви нови пречки за това (отвътре Някой коригира: "стари..." и някакъв нов, екстрен план. Какво може да е всичко това? Ако може - да се каже, тъй като никак не е лесно да се координират свободната воля и послушанието?

7,31 ч.

- Кóжи, селски сапун и други "прелести" на ада, констатирани в самото начало и неликвидирани до ден днешен, не разполагат Небето да даде предимство за помощ, въпреки духовната преданост на

стремящия се. Никой не ограничава свободната воля да помага някому и в такива случаи, но тогава съдбата съди помагачите за съучастие в дране на кожи и клане на свини. В подобни продукти на ада живеят съществата, които обърквaт всичко останало. Наличието на сол, захар, храни от животински произход, кафе, цигари алкохол и пр. в човешките къщи, гледането на видео и телевизия и слушането на радио и касети, в почти всички случаи, с редки изключения, също пълни къщите и душите с гниди на пъкъла, които правят поведението ви недостойно. Едни стават слаби и не могат сами да се справят с материалните и сърдечните си проблеми, с къщата и душата си; други, иначе предани на Словото, стават подигравчии и солените им шегички понякога порязват невинността и излагат представителите на Учението. Гордостта и самомнението все още паразитират в такива и затова чувството им за хумор унижава и наскърбява най-близките в пътя, а не разведрява обстановката. Трябва да се контролирате постоянно дали даден въпрос или дадена смешка произлизат от божественото веселие, или са продукт на вътрешния ви собствен ад, който иска да окарикатури ближния и да му се присмее.

Сега, когато божественият импулс бе част от средствата да отидат натам, ще има и една малка глоба за подигравчийство. Небето събира всички ваши разговори и подигравки, всичките ви критически оценки и изопачени представяния на нещата, и после ви ги струпва на главата. Значи, не само подигравчиите, но и тези, които ги толерират, ще вземат участие в глобата, ако пиеската не се върне в самото начало. Не е важно как са оформени ***осиянията****, важно е как са оформени* ***отношенията****. Към вас изискванията са много високи, понеже всички ви гледат и слушат.*

А ти си тръгни веднага, и по пътя ще ти кажа какъв е Новият план.

7,58 ч.

Паметта, както и други отслабнали функции, ще се усилят само след идеално подреждане на къщата,

идеалното ѝ поддържане и идеалното функциониране на Новия живот в нея и извън нея. Ако искате, мога да отговоря и на другите въпроси, но с плащане с висока лихва поради наркоманията за получаване на Слово без елементарни действия по посока на Тройния Ритъм и самостоятелното усъвършенстване на живота, когато няма братя и приятели.

Е, как?... Искате ли още Слово с контрибуции?...

8,18 ч.

8,25 ч.

Тази сутрин получихме предупреждение и за огромната опасност от модерните напоследък билки, водорасли и други екологични препарати с тонизиращо и оздравяващо действие, които се продават от дистибуторите на съответните фирми, тъй като от самото начало на производството до мига на продажбата, в цикъла се вмесват специално подготвени адски организации и сили, за да разболяват хората чрез изменено въздействие на тези продукти. Например, водорасли или треви, без никакви изкуствени примеси в началото, биват обработвани по такъв начин с психотронно-химическо оръжие, че после да предизвикат диабет, спин, камъни в бъбреците, левкемия и други тежки болести, включително и редовните смъртоносни грипове всяка зима и пролет, с единствената цел да се набавят клиенти за антибиотиците и другите скъпи лекарства срещу тях, унищожаващи човека окончателно.

Стратегията на адските сили, продаващи "здраве", "бодрост" и "подмладяване" чрез "екологически чисти" хапчета и капки е в това, човек да си остане градски жител и да не получи здравето и подмладяването в естествени природни условия и социални взаимоотношения, където нещата не се продават и купуват.

8,38 ч.

Ето какво бе отворено, пак напосоки, от случайно взети томове:

*"Когато дадеш **готов** принцип, слушателят няма желание да го прилага." (т. "Бъдещото верую на човечеството" стр. 112, б. "Методи за работа".)*

"Сегашните хора вървят по пътя на Стария Адам. Той казва: "И тебе обичам, но себе си повече; и за тебе мисля, но за себе си повече; и тебе искам да нагостя, но първо себе си ще нахраня…" (т. "По Бога направени", стр. 122, б.

"Линиите на Природата" от 27.VIII.1929 г.)

*"Ние мислим, че те като имат, и ние от подаянието ще минем... - В Природата подаяния не съществуват! В Природата съществува само един закон - на Любовта. Онзи, който обича, който има Любов, той трябва **да работи**." (т. "Близо и далеч", стр. 97, б."Новото в света" от 17.V.1942 г.)*

*"Аз обичам само ония, които работят или учат. Затуй, ако от **тук** не се научите да бъдете праведни, на оня свят не може да се научите. Ако сте праведни, тогава нещата са на ваше разположение." (т. "Последното добро", стр.90, б. "Да обичаш и да те обичат" от 16.XI.1941 г."*

"Наоколо ни въздухът постоянно влиза през прозорците, през дупките, казва: "Трябва да се прочисти стаята - да е чиста." (Пак там: стр. 90-91)

9,15 ч.

Последната мисъл, цитирана по-горе, която се падна от беседата, е отново точно попадение - т.е. точна ответна реакция или синхрон с Учителя, тъй като вчера първият импулс при влизането в този дом бе да се отворят широко големите прозорци, за да влиза светлината директно и да пречиства стаята, а после прозорците да се измият идеално.

*"Най-първото нещо - не трябва да има никакви гърбици! Онези сестри, които имат гърбици, да се изправят до вратата всеки ден. Да се **изправят** гърбиците!*

Казвам: в какво седи Новото учение? – Хората на Новото учение са без гърбици. Кои са хората на Новото учение? - Които не страдат от ставен ревматизъм. Хората на Новото учение не страдат от главоболие. Хората на Новото учение не страдат от коремоболие. Хората на Новото учение не страдат от бо-

лести в живота… Научихте се по 5-6 часа в планината на въздух да седите: вятър вее, дъжд вали, сняг вали - научихте се да издържате." (т. "Вътрешният господар", б. "Обичайте и ценете" от 14.II.1940 г., стр.180)

С тази мисъл Учителят отговаря точно и на друг проблем, фигуриращ във въпросите към Елма. Явно, милостта Му е безгранична.

Скоро след това осияние приятелката, за чийто апартамент става дума тук, разбра съвета на Небето, продаде градското жилище и си купи къща на село с двор. Слънце, въздух, планина под носа, две градини, чист извор наблизо – и пр. ***Тя*** *е човекът, набрал по-голямата част от осиянията електронно, поради което днес имаме шанс да ги четем в тия книги. Ако някой знае каква е възрастта й и какви проблеми има, не би повярвал как се е справила сама с такъв огромен материал. Нещо повече: с нищожната си пенсия тя предварително си изкара всички оригинали на ксерокс – десетки много дебели папки! Тя може да не е съгласна да се разкрива подвигът й тука, но Небето държи това да се знае. Трябва да има живи примери да знаем що е ученик и как изглежда тоталното самоопределение. Тя взима Словото насериозно и затова решително се освободи от нотариалните си актове за собственост – знае, че на Небето титулярите нямат шанс. При това не ги продаде, а ги подари. Спазвайки всичко казано и импулсите на сърцето си, го направи по най-високия идеал. Една рускиня на Рила видя в тази приятелка един изключително красив и съвършен ангел. Учителят обещава другия път тя да се роди на изток като прелестно момиченце в най-добро семейство и да има изключително щастлив и богат живот, да залее света с музика. Но тя живее днес тъй праведно не заради подобна перспектива, а понеже любовта й към Истината и истината за Любовта извират от нея съвсем естествено.*

4.XI.133(1997)
Бургас - Изгрев

ВЛАДИКА СЕРАФИМ. ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИЯ. ПРИРОДАТА. КОТКИТЕ.

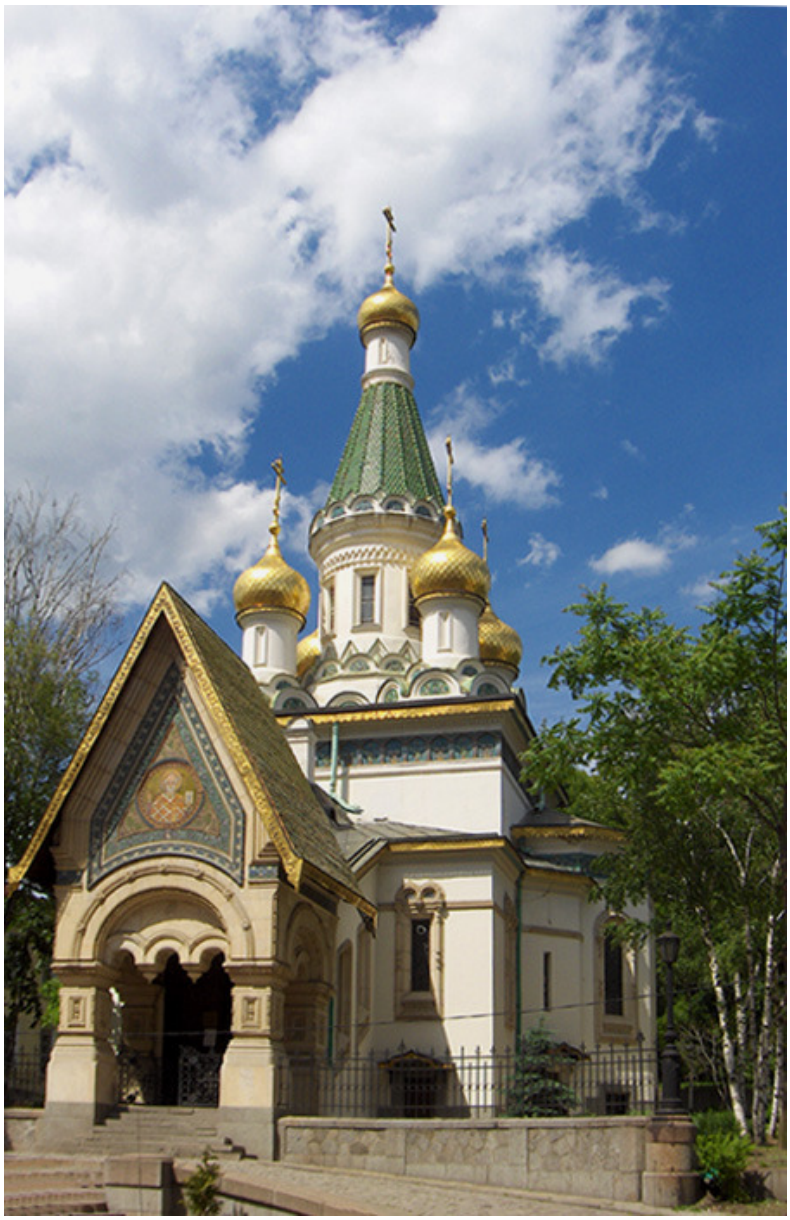

21 ч.

Двама приятели отиват в Руската черква в София. Единият е в извънредно добро и радостно състояние на духа след пребиваването в удивителния свят на Сведенборг. Въпреки, че църквата е изхвърлила цялото му учение за прераждането и е подменила някои основни термини, книгите му наистина са

пряк вход към Христовата Школа.

Още при влизането в черквата, където върви богослужение (1.XI.133 г., след 19 ч.), едно момченце бързо и отривисто посочва с пръст три пъти към единия от двамата приятели. Може да си играе, но може и да е нещо друго. Тогава другият казва, че владика Серафим помага особено много на майките и децата, понеже, когато се е раждал, Бог бил подарил живота на майка му, въпреки очакванията на лекарите. Затова Серафим бил обещал, че след смъртта си ще остане тук и с духа си ще помага на всички, особено много на децата и майките. В описанието на събитията към осиянията за 1986 год. (или 87) фигурира лична опитност в това отношение: при молитва към Христа в криптата на Руската черква, при гробницата на Серафим, едно двегодишно детенце целува незабавно и продължително онзи, който се моли за него и за майка му - така, както дете никога не може да целува. Явно светият Божи служител е постоянно там и отговаря веднага. За това свидетелстват хиляди посетители.

За отбелязване са още няколко интересни случая в този период, важни за разширяване на кръгозора ни и на опита ни в контактуването с Елма.

В купето на експреса на 30.X.133 г., от Бургас чак до гара Септември един мъж от Велинград охотно ни разказа за чудните събития в живота си. Казва се Димитър, международен шофьор. Той е с ясното съзнание, че за успехите му в професията основна причина е доброто, което е правил на отделни хора, когато са били в затруднение. Така, веднъж бил закачил на буксир по стръмно, заледено шосе, една закъсала кола, без да иска никакво възнаграждение. Човекът се оказал голям шеф, който го уредил на работа в Либия, където спечелва пари за голяма къща в родния си град и за вила в с. Дорково. Казва, че има всичко в живота, що се касае до материалните неща. В Либия е имал подобен случай: веднъж помогнал на сина на един от първите приближени на най-главния. Той му дал некролог на баща си и с него нашенецът отварял вратите си навсякъде без изключение в тази страна. Всеки път безкористното добро, което прави от сърце, му се връща стократно. Накрая ни беше много трудно да се разделим.

От гара Септември до София ни "пое" друг разказвач и събеседник - един професор по геология с необикновена обща и специална култура. Не запитахме за името му. Опроверга досегашната ни представа, че Рило-Родопският масив бил най-древното геологическо образование на Земята. Техните гнайси не били от архайската ера, а малко по-нови. За голяма наша изненада, от архая били гнайсите на връх Еледжик в

Средна гора. Извънредно важно сведение! За там се слиза на гара Мирово.

Поглед от връх Еледжик в Средна гора

Потвърди тезата на Петър Добрев, че прабългарите не са тюрки, а са свързани с Памир. Въпросът е дали са оттам, или са отишли там от собствената си територия. Друг интелигентен, млад човек в купето каза, че вече има не само лингвистични, но и антропологически доказателства за това. Геологът каза, че Турция е страната с най-малко тюрки…

По света има планини, по-стари от Рила. Това са Скандинавия, Гренландия, една планина в Китай и места около Байкал. Ето какво значи да се разговаря със специалист, а не само да се осланяме на остарели книги и карти. Разбира се, всичко това трябва да се уточни и проучи по-подробно.

Същият преподавател е "в час" и по всички най-интересни и щекотливи проблеми на българската история, икономика, политика, език и пр. Съвършено потресаваща новост: "Мусала" не е нито турско, нито арабско име. То е с неизвестен произход. Имало Мусала и в Хималаите! Същото важело и за Кабул.

На слизане си почесахме езиците и за "Веда Словена". Професорът счита, че въпросът не е приключен. Михаил Арнаудов си е свършил честно работата, но са го пратили да търси в девета глуха. "Веда Словена" са си автентични славянобългарски Веди. Геологът познава Кр. Мутафчиев.

Вече на гарата ни задържа още един магнит: темата за Булгар Ходжа… Накрая го зачекнахме за прочутия Джафар китап, открит напоследък от учените, според който на български се е говорило в половин империя преди 33 хиляди години. Каза, че за него пише в един нов вестник - "Авитохол" (име от първобългарски паметник).

Следва да се отбележи един случай преди 30 октомври, свързан с реакция на Елма по повод на един импулс да се отиде в Родопите и да се търси "райско кътче" за установяване там. Става дума за едно божествено село, където една приятелка вече има място. Елма обаче за втори път затвори пъ-

тя за там. И първия път през лятото, и сега, не даде зелена улица. Тия места са наистина чудесни, но раят е преди всичко във взаимоотношенията. Ако някой не проявява активен, настоятелен интерес към С.Д.Ж. (Словото, Делото и Живота) и към хората, свързани с тях, излишно е да се правят напразни усилия. По подобен, още по-категоричен начин, Небето спря една неудържима тенденция за заселване в Странджа. Наложи се една баба да си замине по-рано от определеното. Там, където има колебания, хлад, неразпознаване и шикалкавене, последствията винаги са печални. Сродните души жадуват за общ живот със сродните много повече, отколкото за въздух. Друг е въпросът, когато ***други*** *жадуват за нас точно така, но Бог, по някакви причини, не разрешава тандем. Острото очакване, страданието, обвинението, недоволството и старите настройки да се живее пак по двама, спират категорично този шанс.*

Ето най-пресният подобен случай. Във влака за Плевен, на 31.X.97 г., в разговор с едно момиче изведнъж се очерта възможността да се избира между два нейни наследствени имота в планините в западна България. Момичето (казва се Драгомира) обеща, че там може да се живее безвъзмездно и вече се уговаряше среща, за да пътуваме натам. В автобуса обаче, когато трябваше да се определи датата и часът, една жена почна да чисти замъгленото стъкло с показалеца си така, както се казва категорично "не" с пръста. Който има опит – слуша...

На 3. ноември, вече в София, в 11 ч. сутринта се даде от Елма устен отговор на един млад приятел от Бургас, за който вече има ЖЛО. Той обича много едно момиче в столицата, вече е студент тук и има възможност да се среща с нея, но тя не го търси и не дава признаци, че го обича като жена. Х. се измъчва много. Но и момичето не е виновно: всеки си има свой вкус и път.

Отговорът, даден от Елма, в общи линии е следният: Х. съвсем не е случайно същество: той е напреднал, духовен и етичен дух с монада в сърцето си. Тъй като има лично послание за него, той е вече под специалното наблюдение, защита и покровителство на Бога. На такива хора не се дават случайни спътници, но и към самите тях изискванията са високи. За неговия случай се очертават две възможности:

1. Да се примири с факта, че в сегашния им живот любимата му не е горещо влюбена в него, не го възприема като мъж и единствена, най-близка сродна душа, и не може да се очаква "да му се метне на врата", да не може да живее без него. При това положение си остава в сила подробно пояснената му преди месеци "стратегия" да събере цялото присъствие на духа си, ако обича истински душата ѝ, и да се примири

с платонично приятелство. Да не я търси активно или въобще, но да обсипва душата ѝ с всичко най-мъдро и прекрасно, което намери, без да я притеснява с нищо.

2. Рядка и уникална привилегия за Х., отпусната в този миг лично от Елма - не само за него, но и за момичето! Това са редки творчески намеси на Самия Тот или Бог-Отец, когато Му се молим горещо за нещо. Само Той има силата и правото да променя съдби и да опрощава дългове. Въпреки че девойката засега не е будна за факта, че Х. ѝ е сродна душа, Христовият Дух се ангажира лично да влезе в сърцето ѝ и да го пробуди. В нормалната еволюция това е невъзможно, тъй като са необходими много тежки страдания и много десетилетия или векове, прераждания, докато развием вкус към сродните си души и се научим активно да ги търсим и приласкаваме. Божието Милосърдие обаче може да съкращава еволюцията и без страдание - по благодат. Във всички останали случаи, това би било намеса и посегателство върху свободната воля на някое същество. Обаче когато сам Бог го прави, Той си знае работата. Ние сме били свидетели на не един и два такива случая.

Изслушвайки с пълна вяра, упование, смирение и надежда този отговор, младото 18-годишно момче решително запита: "Каква е цената?!"

И наистина, той разбра. В случай, че се осмели да избере втория вариант, той трябва да заплати. Трябва да открие съвсем точно какви две неща трябва да пожертва, за да му се даде това щастие. Едната саможертва е свързана с начина му на живот, а втората - с начина на общуване. Ако успее да открие сам за какво става дума и прояви воля да отстоява обещаното на практика в течение на 3 месеца от днес нататък, момичето изведнъж ще прояви спонтанна и гореща любов към него и това ще бъде началото на едно рядко взаимно щастие, благословено и "подпечатано" Най-Отгоре.

Каза му се още, че Бог не търгува и не изнудва ("Давам ти Любов срещу усилия за самоусъвършенстване"...). Просто скоро това момиче го очакват големи изпитания, които ще ѝ бъдат спестени, ако той успее да прескочи "реката". Ако качествено и навреме се озове на другия бряг, просто ще може да ѝ подаде въжето, за да не се удави.

Х. разбра всичко. Счита, че се е досетил за какви саможертви става дума.

Най-последният случай е също за въпрос към Източника: Когато една домашна котка плаче за приятел и котенца, каква отговорност и последствия поемат господарите ѝ, ако не ѝ подсигуряват това и ѝ дават хапчета за "успокоение"? Щастлив ли е животът на животни и хора, принудени да живеят без любов заради храна и квартира?

- Серафим скоро ще се роди в Чехия в едно музикално семейство. Той заслужава голяма благодат и затова животът му ще бъде много успешен и щастлив. Когато стане на 5 години, ще стане виртуоз - дете чудо.

2. Историята на България е заключена в специални кристали на Рила. Те се намират в областта на Рибни езера. Не е нужно да се изкопават. По-способните, обикаляйки Рибни, ще могат да видят филма на България.

Филмът за историята на планетата Икло (оригиналът, не размножените кристали) се намира над Харамията.

3. Наистина, заживяване сред природата е крайно належащо, но то зависи от правилния подбор на приятели и от движението на хората.

4. Плащате си с болести и нещастия, както за повечето престъпления. Сега едно момиче ще бере ядове, понеже отне възможността за щастие на 7 същества. Ще има 7 поредни неприятности! (Дъщерята на една приятелка днес отказа да даде котарака им да гостува на разкошната ни котка Пуси, която плаче от една седмица...) И да ѝ се каже, [че дори и] да го даде от сега нататък, четири от неприятностите не могат вече да се избегнат.

*Новият План си остава в сила. Не е важно точно къде - тук или в чужбина. **Важно е определените хора да се откликнат.** Преди разкрих само началото на Новия План. Бъдете готови за отклик! И **тази** база е прекрасна, но без пътувания ще се погубите. Излизайте по-често!*

Коментар след няколко години: В потвърждение на една главна тема от горния текст, все още продължава да важи едно изказване и прогноза на Елма отпреди много години, че въпреки всички повици на Небето за живот сред природата, конткретният единатор трябва да живее "на 13-ия етаж на градска панелка", докато там не се случат фундаментални

неща и не протекат фундаментални взаимоотношения. Защото, каквото се постигне при най-лошите условия, ще стане и в рая; неслучилото се дори при райски външни условия няма да се случи никога и никъде.

И действително, без да си спомня нито дума от споменатото осияние (при редактиране си припомня за това много по-късно), въпросният човек получава предложение и се настанява да живее на таванче от пет квадратни метра точно на 13-я етаж на един панелен блок в столицата, където не може да ползва като хората дори водата в тоалетната. Това продължава години наред, включително и до този момент (11.07.2008 г., 08:50:50; и досега: 12.9.2010 г., 20:18:24).

Не че няма покани от много места за живот и гостувания сред природата в България и в чужбина, но докато "нещото" не стане точно тук, мърдане няма... Има едно осияние "Процедурата" от 15.04.135(1999)г., в което се изяснява каква е "процедурата" за допускане за общуване с хора на Словото, Делото и Живота. Тя не е никак проста, но никога не се изяснява предварително, въпреки че в този текст има сериозни подсказки. За да отиде такъв човек някъде, колкото и да е ниско самочувствието му, трябва да бъде взет от къщи като цар или министър по всички правила и "да бъде постлана пътека от рози пред краката му във всички отношения", както се посреща Иисус с палмови вейки... Това не е нещо персонално, а знак за Разпознаване на Присъствието на Божественото на земята и за пълна преданост и всеотдайност по всички показатели. Това се е случвало, но рядко. Зрящи и пламенни души, които правят вярно своя избор, се срещат само веднъж на 40 прераждания. Така че "процедурата" никога не се изяснява и изисква, ако ще и представителите на Небето да живеят в миша дупка 100 хиляди години... Разпознаването, спонтанността, предвидливостта и тоталното посвещаване на Божественото, когато сме влюбени в него, сами откриват начини да проявят своята грижа, понеже етапите и чудесата на "процедурата" са скрити в човешкото сърце. Във всички случаи през вековете, когато такова Разпознаване и такъв Избор са се случвали, Бог е отварял рòга на изобилието Си най-щедро и изумително. Това сме го изпитвали и в този живот. Има и едно осияние ("По какво се отличават небесните от бесните", 2.06.134г.), в което картинно се описва как един любим е затворен в буре с дзифт и приспан в летаргия, как това буре се търкаля през вековете по канарите и пропастите на живота, как с трясък един ден се разпуква на дъното на ада. Как отчаяно и предано тича след него единствената му любима, какво прави, докато разкърти дзифта и очисти и умие вечния си любим и възстанови жалките му останки, докато се той съживи и добие предишната си хубост. Любовта е подвиг и къртовска грижа, а не незабавна консумация на блес-

тящ и готов "принц"! Щастието иде после, макар че за душите с искра Божия, щастие е и първият, трудният процес.

В края на настоящото осияние се казва: "Важно е определените хора да се откликнат". Това е изключително сериозен, фундаментален въпрос. Той има и астрологическа база. Определените неща, определените хора, са белязани от Примарните Дирекции – Първичните Направления (аспектите по ректасцензии в плоскостта на екватора). Първичните импулси и направления от Бога обаче не са насилствени. От нашия вкус и нашата еволюция зависи дали ще ги схванем и изпълним – имаме свободна воля.

Сведения за владика Серафим Соболев:

Молитвените писма до владика Серафим вършат чудеса

Повече от петдесет години не престава потокът от хора в Руската църква

Потокът от молители в криптата на Руската църква не секва. В забързаното ни ежедневие почти не е останало място за чудото с главна буква. Чудесата отсъстват от живота ни. В самия център на София обаче, на "жълтите павета" повече от петдесет години не престава върволицата от хора, които се отбиват в Руската църква "Св.Николай" и в криптата и пускат своите молитвени писъмца до "дядо владика", както с обич всички наричат погребаният там архиепископ Серафим (Соболев). Някои наричат тези писъмца просто "желания". Все едно. Много хора е довел в Църквата нашият "дядо владика". Казвам го като един от тях...

Писането на молитвени писма има своето място в православната традиция като особен израз на молитва към някои светци. В Русия тази практика е известна във връзка с новоканонизирания преподобни Серафим Вирицки, също и със св. Матрона Московска. В България тя се свързва най-вече с името на Св. Иван Рилски. Писмото е израз на надежда, че посланието ще достигне

своя адресат. Молитвените писма са израз на нашата надежда, че Бог ще чуе молитвата на праведника и чудо ще се случи!

Преди смъртта си владиката поръчал на паството си да му пишат писма, на които, ако той има дръзновение пред Господа, те ще получават отговори. Тези отговори са Божиите чудеса, които не престават да се случват и днес - много често на напълно нецърковни, та дори и невярващи хора.

От дълги години се записват и документират чудесата, случили се по молитвеното застъпничество на "дядо владика". Ето две от тях, публикувани в книгата "Живот, чудеса и завети на архиепископ Серафим".

Изцеляване от рак

Съпругата на д-р К.Я. от Нова Загора - Р., се разболяла от рак на стомаха. Като лекар мъжът й се погрижил да бъдат направени всички необходими изследвания и след като диагнозата била установена, я изпратил на операция в София. Когато пристигнала в столицата, Р. първо отишла на гроба на владика Серафим, когото много почитала. След това постъпила в болница. Преди самата операция отново й направили пълни изследвания. Но анализите показали, че тя няма никакъв рак!

Една жена, шофьорка на такси, дълги години нямала деца. Една нощ тя сънувала, че в колата й лежи бебе и плаче. Когато с недоумение попитала в съня си откъде е дошло детето, чула глас: "От булевард "Руски" 3". На сутринта тя отишла да провери какво има на този адрес и с изненада установила, че това е адресът на Руската църква. Тя влязла вътре и разказала съня си на църковните служители, а те я посъветвали да се помоли на гроба на владика Серафим. Скоро тя се сдобила с детенце и прославила Бога и неговия угодник владика Серафим.

Архиепископ Серафим (Соболев)Николай Соболев (роден през 1881 г. в гр. Рязан, Русия) приема кръщелно име на св. Николай Мирликийски. Особено привързан е той към прославилия се през 1903 г. светия Серафим Саровски, с когото е свързано и желанието му да приеме монашество. При монашеското си подстрижение Николай получава името Серафим. В семинарията той среща отец Йоан Кронщадски, който в олтара специално го благославя. Трябва да се отбележи и особената закрила на св. Йоан Рилски, както над тогавашния о. Йоан Кронщадски (на когото той е кръстен), така и над архиепископ Серафим, който, както е известно, пише акатист на св. Йоан Рилски. Днес над гроба на владика Серафим в криптата на Руската църква е изобразен именно св. Йоан Рилски.

Вече получил сан епископ в гр. Симферопол (1920 г.), Серафим е измъчван от избора дали да остане в страната, постепенно превземана от Червената армия, или да поеме пътя на "безкръвното мъченичество" - служението на Бога в изгнание. Той се допитва до прозорливия старец йеромонах Аарон, който предсказва идването му в България.

След краткотрайно пребиваване в Константинопол и остров Халки владика Серафим пристига в България, където през май 1921 г. е определен за настоятел на храма "Св.Николай Мирликийски чудотворец" при руското посолство в София и на руския манастир "Св. Александър Невски" в Ямбол. Малко по-късно той оглавява руските църковни общини тук, в България, където прекарва 29 години от живота си, и която става негово второ отечество.

Неговите грижи се простирали и върху нашата Българската Православна Църква, която била под наложена схизма от вселенския патриарх (от 1872 г.)

и оставала в изолация от православния свят. С множеството свои доклади владика Серафим допринесъл за снемането на схизмата през 1945 година.

Живеейки в лишения, самият той тайно се грижел за бедните, като до края на живота си обитавал под наем скромна квартира. Грижел се ежедневно и за болния си брат архимандрит Сергий. Въпреки множеството пречки, клевети и гонения във времената на войнстващия комунистически атеизъм, владика Серафим основал манастира "Покров на Пресвета Богородица" в Княжево.

Преди всичко, обаче, владиката остава в спомените на съвременниците си (някои от тях живи и днес) със своята огромна любов към хората. Наричал своите чеда "моя радост, мое съкровище, мои мили, ненагледни дечица". Любовта бликала изобилно от него, а хората получавали, както получават и днес, истинска утеха и умиление. Винаги строг към себе си и снизходителен към другите, той казвал: "В брата си трябва да виждаме ангел, а на греха му да гледаме като на болест". Обичал да цитира св. Йоан Касиан като казвал "между безгрешието и светостта има цяла бездна".

Човекът, който се молил за враговете си на всяка Литургия, придобил особения дар на прозорливост (предвиждане на бъдещето), който смирено криел с думите "аз не съм прозорлив, това стана случайно". Открито му било дори времето на собствената му смърт. Вече тежко болен, той шепнел на близките си "още пет дни", "още четири дни"...

Владика Серафим се представил в Господа на Неделя Православна, на 26 февруари 1950 година. Църквата не могла да побере множеството народ, желаещо да се сбогува с него. Много били плачещите в този ден, въпреки обещанието му приживе "ако имам дръзновение пред Господа няма да ви оставя". Един монах, който особено много скърбял при неговата смърт, в сънно видение видял владиката, който му казал:

- "Защо плачеш? Аз не съм умрял, аз съм жив"

Архиепископ Серафим остава до смъртта си клирик на Московска Патриаршия, затова и неговата канонизация остава бъдещо преимущество на същата, но почитта му е засвидетелствана в Русия, доколкото той е вписан в чина на местнопочитаните (Рязански) светци.

Процедурите по събиране на свидетелства и тяхното изследване за "доказване" на светостта са продължителни; те са вероятно заемка от практиката на католическата църква.

В живота на Църквата от древни времена актът на канонизация следва църковното съзнание, а не обратно. В целостта на църковното съборно съзнание почитта на Народа Божий към светиите е израз на безпогрешното сетиво за светостта на Църквата, в която обитава Дух Светий. Многоразличната Божия благодат е онази, която прославя, и то го прави по неоспорим начин. Въобще скорошната канонизация е по-скоро рядкост в древната Църква. "Споменът за праведника е с похвали" (песнопение за св. Йоан Кръстител) - ето защо и почитта, която владика Серафим получава в съзнанието на Църквата, на Народа Божий, на вярващите, е верният и единственият "критерий" за неговата святост.

За чудесата на владика Серафим има много свидетелства, но най-важното е неспиращата върволица от хора пред гроба му. Пак ще кажем, че Църквата има сетива за светостта, понеже търси смисъла на чудесата, а не ефекта им; и внася смисъл в живота на хората, а не предлага евтини фокуси.

По молитвите на владика Серафим много молещи се са излекувани от тежки заболявания (рак, скоротечен рак, рак на кожата, сарком и др.), други са спа-

сени от смърт, дарувани са деца на бездетни майки, много хора са били избавени от несправедливи обвинения, получили са помощ в житейски трудности, в учението и много други, които трудно бихме изброили тук.

Господ Иисус Христос казва "искайте и ще ви се даде" (Мат. 7:7), затова и човек отива в Църквата с вяра - за да бъде приет. На гроба на владиката, както и въобще в Църквата, всеки ще бъде чут - но "според мярката (на вярата) си"! Защото нашата съпричастност към (благодатта на) чудото е именно чрез вярата.

Използвана литература: 1. "Живот, чудеса и завети на архиепископ Серафим (Соболев)", Православно издателство "Св.апостол и евангелист Лука", С.2001.

Дякон Сава Кокудев

9.XII.133(1997)г.

РУХВАНЕТО - ЕДИНСТВЕНИЯТ ШАНС (ЗА НЯКОИ...)

ЖЛО / ПГБ

11-12 ч.

- Никой не е още съвършен, и едно временно постижение, макар и много добро, дори отлично, не е доказателство, че остава като стабилна добродетел завинаги, нито че мотивът му е 100% нецелеви. Не че няма резултат - той е реален и ще даде своите плодове, но първо изчакай указания срок, понеже все още има шансове обещаното да се изпълни. Ако някой продължи с новото си ниво и след обещания прелом, нещата ще вървят, но ако се измени пак по старому - ще се развалят.

Нещата в случая опират до едно: дали тя ще прояви на практика любов към тебе, или - не. Възможността да се осъзнае се е увеличила многократно, но приеми и възможен провал, тъй като наистина свободата на всяко същество е над всичко. При всички случаи, усилията ти са от огромна помощ за нейната и твоята душа и приближават вашето съединение. Първото обещано, но непринудено затопляне наистина очаквай в казания срок. Връзката ви не е случайна. Това е обич от векове - и няма да дадем една душа в чужди ръце, ако няма нуждата да добие определен опит, за да може да прави сравнение и да се научи да оценява сродното.

Преди началото на този отговор, на младия приятел, който помоли за контакт и не искаше да се записва и показва на другите, му бе казано, че може, ако е готов да си плати за това. Тогава той се съгласи отговорите да не бъдат само за него. След записания по-горе текст, бяха зададени още въпроси и им бе отговорено. Общо взето, става дума за следното:

Надеждата е, че след изтичането на тримесечния срок с усилия да усъвършенства себе си, "Х" може да очаква с голяма вероятност обещаното затопляне на отношенията с момичето, което обича. Щом това веднъж е казано, той не бива да се обезсърчава още по средата на срока. На въпроса "Как ще стане това?" се каза, че момичето само́ ще го потърси и ще поиска разясняване на отношенията, в смисъл че очакваното най-после може да стане. Но винаги има едно "но", при което в неговия случай, както и в много други подобни, вероятността не е 100%-на, тъй като Бог не изпълнява прогнозите Си чрез насилие над която и да е човешка душа. В божествен смисъл, съществува и едно наистина благородно съревнование на душите, въпреки че обикновено съревнованието е адски принцип. В този смисъл, прогнозата, че три месеца след първия отговор на Елма любимото момиче има шанс да се върне при П. и да осъзнае любовта си към него, в никакъв случай не е стопроцентова, ако той качествено не превъзмогне два свои недостатъка в този срок, а и след него. Малко по-късно бе казано, че една обещана благодат ще се отнеме, ако човек възвърне старите си страхове или навици.

На въпроса "Има ли тя наистина нов приятел и какви са взаимоотношенията им?" Елма отговори, че има, но че момичето още се колебае и не допуска по-интимни контакти. Небето обаче не се обвързва с обещания един любим да бъде даден именно и единствено на този, който го обича в момента, и си мисли, че този любим трябва да е само за него. За Бога и за живота е важно дали и къде любовта протича по-силно, по-качествено - и ако се яви човек, който е по-съвършен от нас и може по-чисто, и по-качествено да проведе любовта, Небето снема дори свои собствени прогнози и дава ход на Доброто. Ето защо наистина всяка прогноза е относителна, условна, и се базира само на данните, на обстоятелствата в ***момента****. Ако не се яви по-съвършена тенденция или някакво творческо хрумване на Божественото в предначертания срок, различно от обещаното, обикновено прогнозата се осъществява 100% - и по същество, и по време.*

На въпроса, няма ли тогава опасност, ако не сега, то в бъдеще, да се яви по-съвършен любим за момичето, което Х. обича, бе отговорено, че не опасност, а такъв ***шанс*** *съществува и че това ѝ е определено за след 8 години. Появяването на нови любови не е "опасност", а поредица от големи и изк-*

лючителни шансове за Небето и човешките души, но ние засега ги възприемаме като трагични "опасности", защото засягат личния ни егоизъм, т.е. дълбоко порочната мисъл за самия себе си и за своето собствено лично щастие. "Е, тогава след осем години, всичко ще рухне, дори и сега тя да се върне при мене и всичко да тръгне както трябва... Тогава има ли смисъл въобще да се започва?" - На този въпрос бе отговорено, че думата "рухване" няма нищо общо с реалността и че онова, което може да рухне, не е любов и следователно няма защо да се съжалява за него. Любовта никога не рухва, но често потъва в пясъка и става на подземна река. Ако обичаме истински някого, тя рано или късно излиза пак на повърхността и тогава Небето създава десетки възможности да се срещнем с нашия любим и да възстановим връзките си с него. Ако при такива случаи някой не може да възпламени любовта си отново, със същата или още по-голяма сила, казвайки, че всичко в него отдавна е изгоряло, Небето поставя под въпрос любов ли е било това или само астрално привличане и егоцентрична амбиция. В някои случаи се поставя и въпросът има ли такъв човек и монада, т.е. искра Божия, тъй като любовта на монадата е неугасима.

На въпроса, какво тогава сега да прави, ако наистина момичето има друг приятел и съществува теоретическа възможност между тях да пламне реална любов; или какво да прави "Х", щом като след осем години, така или иначе, всичко пак ще "рухне", се каза, че истинският човек не търси любов, а ***предлага****; и, че очаквайки предопределените случаи и любими, той не стои вледенен, но раздава любов изобилно на тези, които имат нужда от любов. Това още повече усилва връзката със сродната душа, защото увеличава потенциала на Божественото в нас. - "Е, добре, ами ако човек създаде семейство и им се родят деца в това време, как ще им се отрази на тях предстоящото рухване след осем или след еди колко си години? Нима това не е жестоко?" Отговорът бе, че бракове и деца между несродни души, каквито си ги правим самодейно без да питаме Бога и най-дълбоката си интуиция, пред очите на Небето са пълни развалини от самото начало; и, че за Небето морално е това, което създава по-прекрасни, по-неегоистични, и по-лъчезарни деца и взаимоотношения, отколкото всичко онова, което хората считат за нормално. Отговори се, че деца, които преживяват рухване на семейството, сами са причинили в предишни прераждания такова рухване и сега трябва да си платят за това; и че поначало подобни "рухвания" са една изключителна възможност за човешката душа да осъзнае, че традицията и монофиксацията са дело на дявола, а не на Бога. Такива драми, които стават постоянно навсякъде, са* ***радост*** *за Бога, защото освобождават валенциите на човешката душа за нови връзки и нови хоризонти, стиму-*

лират шансовете ѝ да не гнояса в ада, а да еволюира.

Същевременно се каза, че самия "Х" го очаква една голяма любов след три години и половина, която не е с момичето, което сега обича, и че той би трябвало да посрещне тази любов достойно, отдавайки всичко на тази душа, която ще има нужда тогава от него. За човешкия морал и човешкото спънато сърце в момента е невъзможно да се съчетаят тези възникващи любови, но това не е причина сега да не се започне с обещаната нова страница след месец и половина; и дано се очакват с радост и събитията след осем години. Черната ложа е създала и внедрила чрез своите религии в нас категорически забрани и императиви, които отхвърлят всичко, което не е моновалентно или най-много семейно-валентно, родово-валентно. По този начин сатаните черпят грамадна енергия от забранената и спъната любов, която извира от многовалентността на човешкото естество.

От тези въпроси и отговори проличава ясно колко дълбока и неизмерима е бездната между чувствата и оценките на вековно програмирания човек и тези на небесните йерархии. Това, което ние възприемаме за съвършено невъзможно, драматично и направо трагично, за непрограмираните същества може да се окаже извор на живот и единствен път към свободата и щастието.

Многовалентността съвсем не изключва и наличието на двойки от сродни души и тела или на самотници, които са си самодостатъчни, но това са извънредно редки случаи и такива двойки и личности се развиват непатологично само веднъж на 2000 години или на 40 прераждания. Във всичкото останало време, на практика ние обменяме живот и любов с много повече души и тела, отколкото можем да си представим, но това става ясно само в панорамните висоти на причинния свят, където се вижда колко много любови и бракове сме имали през всичките си прераждания досега. Тук влизат и магнитните невидими деца, които се зачеват само от един поглед или от едно сливане без биологически последствия, освен освежаването на кръвта и на душата.

На последния въпрос на младия човек относно ергенските пъпки по лицето му бе отговорено, че до година и половина от сега нататък те съвършено и завинаги ще изчезнат; че това е нормален процес на пубертета и, че не трябва чак толкова много да се безпокои за вида си. Каза се, че е правилен подходът с вегетарианството и изобилната преварена и гореща вода и че резултатът досега, само за месец и половина, е съвсем очевиден - лицето се изчисти както никога (защото послуша този съвет). Това, че тия дни се появиха нови пъпки обаче не е само от домашната кухня, но и нова лабораторна работа на Небето, което иска да го приучи към ново мислене. Външният вид на човека не е решаващ! Даде се и една нова

*озадачаваща прогноза: "Колкото повече пъпки му излязат, толкова е по-голям шансът любимото момиче да го покани на рождения си ден… На реакцията: "Ами аз тогава въобще няма да отида!", Елма отговори, че онзи, който истински обича, ни приема и тогава, когато сме прокажени и гной, и месо капят от костите ни; и че това е по-приятна гледка за Господа, отколкото да сме със съвършена красота, младост, здраве и кожа, но никой да не ни обича; и - още по-страшното - **ние** да не обичаме никого.*

*Осиянието бе прието с благодарност на момчето, което бе помолило за него, и с думите на Диктуващия, че няма никакви гаранции за осъществяването на никакви прогнози, тъй като всичко е в ръцете на Всевишния и на свободната воля на съществата с искра Божия, а те се отличават с това, че имат силата сами да променят обстоятелствата. Дори прогноза от Господа е едно **обстоятелство**, което може да бъде променено от божественото начало в което и да е от Неговите деца, ако то реши да раздава Добро и Любов преизобилно, без да ги очаква определено от някого.*

12.XII.133(1997)г.
София - Изгрев

ВЕЛИКОТО ЧЕТВОРЁНЕ

(или спасението на Турандо́т)

Сцена от "Турандот" с образа на Лиу (Cynthia Haymon)

20,00 ч.

1. Може ли сега да се даде обещаната информация за четворката, след като минаха 4 месеца?

2. Може ли да се каже нещо за събитията, които би трябвало да почнат от 4 декември т.г., според прогнозата отпреди 4 месеца?

3. Какво ми казват с белега на челото, който се появи около 12 септември т.г.?

4. Може ли да се дадат инструкции за новото списание и за заглавието му, за културния живот в София или, по-скоро, препоръки за работата на Х.?

5. Може ли преди отговорите на другите въпроси да се каже дали да си замине Х. тази вечер, или да остане и в неделя, както е обещал на приятелите?

20,20 ч.

- Да си държи на думата, е основно качество на ученика. Наистина, приятелството е над писмената дейност, компютрите и дори планините. Приятелство в планините - това е още по-добро.

Сега искаш да ти отговоря какво спечели и какво загуби с непослушанието си, като наруши съвета Ми да не пишеш повече. Още един месец вадене на очите по 16 чàса в денонощието ще даде своите положителни резултати в чужбина и тук, безспорно; но чрез писане, рисуване, пеене, молитви, приказване и пр. постоянно се отлага онова, което Небето иска да ви даде. Всичките човешки дейности, описващи, изобразяващи Любовта, Мъдростта и Истината, не струват и пукнат грош пред това да живеете - да живеете пълно и интензивно. Ти сега изливаш сърцето си в писане, друг - в рисуване, трети - в музика, пеене, молитви, дрънканици, убеждаване на хората да любят, да търсят Мъдростта, да уважават Истината... И хората ще ви прочетат веднъж, най-много два пъти; ще ви обиколят на галоп изложбите, ще ви послушат пеенето и свиренето; ще ви кажат "ах" за снимките, дето ги подарявате без пари, а вътре ще си кажат: "Те са заможни: имат - дават..." Не че не е хубаво да давате пример как творят и подаряват творенията си хората с искра Божия; не че лично Ние не сме ви подсказали това в сърцето и в Словото, но постоянното отбягване от пътя на ученичеството и светлината на живота и постоянното им тщетно (напразно) заместване с шарени хартийки и бонбонки, още повече ще ви накара да въздишате, да се напъвате от душевна скука и духовно буксуване.

С това искам да кажа не само на теб, но и на всички, че взаимогостуването, постоянното излизане в планините, възстановяването на класовете, на интензивния приятелски и братски живот по всички правила на Школата и без правила, сега е по-необходимо от всякога. Жадни и готови души чакат с хиляди, а вие сте се индивидуализирали, прикрили сте се под оправданието, че движите Словото, и се посвещавате на него до скъсване на жилите си и окьоравяване. Ще въздишате, как няма да въздишате! Ако ви кажа сега, че и да се прекрати Словото за този век, нищо няма да загубите, как ще го преживеете?...

Знаете ли какво е да ти дойде гост, когото обича-

те и който те обича, и да не се криеш от него и от самия себе си? Знаете ли какво е да си ходите на гости постоянно и да приемате гости с отворени обятия, без да искате да ги задържите и без да остават те самоволно със седмици по къщите ви? Знаете ли какво значи Любовта като принцип, за разлика от Любовта като сила, - чувство или стремеж? Любовта като стремеж често насилва или изнудва другия; Любовта като чувство иска да го задържи или да се вижда по-често с него; Любовта като сила се самораздава, но не всякога мисли за последствията; но само Любовта като принцип прави това, което ***Бог*** *иска от нас - отива при онзи, при когото* ***Бог*** *ни праща, и приема този, когото* ***Бог*** *ни е изпратил. Само Любовта като принцип не се обижда, не очаква, не се наскърбява, нито наскърбява или ограничава някого. Любовта като принцип може да е пламенна, но когато* ***другият*** *иска; Любовта като принцип може да иска, но само когато* ***другият*** *е зрял и готов. Любовта като принцип също и мощно раздава; но раздавайки, не премазва бедните с преизобилието на своите блага. Любовта като принцип е разумна, когато безумните искат да ни отнемат свободата; Любовта като принцип е безумна, когато разумните треперят за собствената си душа и кожа. Да те поучи* ***разумната*** *Божия Любов, когато си обезумял да служиш на себе си и на света - това е* ***благословение****; да те връхлети* ***безумната*** *Божия Любов, когато си станал разумен по всички правила на търговци, попове и роднини - това е шансът за* ***спасение****.*

Сега не ви казвам: "не пишете", но пишете, само когато сте обменили даровете на Любовта; не ви казвам: "не рисувайте", но рисувайте само когато сте разпознали любимите си от вечността и сте им поднесли сол и хляб, и возглаве. Солта е силното чувство, без което животът обезсолява; хлябът е Словото Божие, без което човек умира; а возглавето са условията на живота, които трябва да си ги подѐляте поравно, а не така - един има уют, топлина и квартира, защото си ги е наследил или спечелил, а друг иска по-скоро да умре, немил и недраг по къщите на

хората. Как мислите, ще слезе ли Бог при вас, ще ви отминат ли старостта и катаклизмите, ако имате широка или уютна собствена квартира и не се сменяте понякога с някой, който живее в кашон под моста? Как мислите: любов и приятелство ли е това, да каниш уж от сърце, а да си оставаш в къщата през цялото време? Не! Това не е любов и приятелство. Това е гнидата на мисълта за себе си. Тази мисъл е отнесла милиони човешки същества в гроба и не ги е направила по-красиви през следващите животи. Този, който се устройва или пази ревниво парцалките си изпрани, чисти и подредени, разстройва не само здравето и душата си, но и реда на цялата вселена. Този, който може да спи само в собственото си легло и къща, е отписан от тефтерите на безсмъртието задълго и ще има да стажува в ада. Там ще му се наложи да спи на най-различни места, защото няма да има свое собствено, но и да заспи няма да му се удаде.

Сега - за четворката. Промените, които предсказах, ще станат. Те вече стават, но вие още нямате глобална информация и зрение. Същевременно, няколко десетки предани души напоследък по Земята се посветиха на Словото и на Любовта напълно, поради което очакваните бедствия се намаляват. Нещо повече - появи се коридор от надежда, че избрани души ще се съединят. По този коридор сега текат токове, които предпазват Земята от гибел. Ако тези души отидат докрая и се отдадат на предназначението си, събитията ще вземат ярко положителен обрат.

С тази, чрез която работя с Четворката, макар и тя да не вижда съвсем ясно това, освен по стотиците знаци, съм се заел коренно и основно. Душа, която изучава с такава любов и така прилежно Словото на Бога, изучава го академически, е под специалния прицел на Божието зрение и Бог няма да я изостави никога. Съвършенството на предаността, на чуткостта, на всеотдайността и отклика обаче не е достатъчно условие за щастие. Щастието изисква да има и други като вас, които да вървят насреща, и като ви срещнат, да тръгнат с вас нѐедно в една посока.

Ако няма такива или пък си имат друга работа или си предат илюзии и самооправдания, вие си оставате самотни мохикани, обречени на скръб и подвиг. Естествено е да искате да си отидете там, където любовта се посреща, не се подминава; там, където силата на разпознаването и предаността е равностойна на вашата. Не се омайвайте от илюзии, че на Земята такова нещо е възможно - то е възможно само за броени мигове, когато пламъкът на честта и Божественото достойнство хвърли някого в обятията на страстта, която се отличава с безумие. Безумието е божествен плод, когато умът пречи, но не всеки може да бъде безумен постоянно, както е Отец ни в Любовта Си, понеже Тот става умен и разумен, само когато не е на Себе Си... Тогава няма по-умен и разумен от Него: Той дава ум и разум и на ясновселената, и на всички по-стеснителни класове и йерархии, и на всички мъдреци, учени и откриватели. Когато обаче Бог-Отец дойде на Себе Си, Той изключва ум и разум и се отдава на единственото Си желание: да създава същества, да оплодява сърца и души с пламък небесен, да прелива от Любов, Обич и нежност към същества и същности, които копнеят за Него. Значи, Бог е като светлината: Той влиза само там, където не се крият от Него. Който не се крие от Любовта и не си прави оглушки, рано или късно ще загуби ума и разума си и ще се отдаде на ***Божественото*** *в себе си. В скоро време умът и разумът му ще се появят отново, но вече няма да пречат на свещеното безумие: на жаждата да се приема и отдава любов. Тогава умът започва да се занимава само с едно: разпознаване на съществата и същностите, които копнеят за любов. Разумът тогава се занимава само с едно: опазване на съществата и същностите, когато още не са узрели за любов. Това е дълбока наука за ума и разума, преминали и пречистени през божествената пещ на Любовта. Човешкият ум и разум се занимават само с глупости: как да умножат сигурността и богатството си; престижа, уважението и славата си. Адският ум и разум пък фабрикуват постоянно изобретения, теории и религии, кои-*

*то да спират любовта - за да не бъдат хората приятели; за да няма навсякъде братство, обич и любов; за да не би случайно хората да си тръгнат свободно по гости. Като ти измисли адът една превъзходна библиотека и един суперкомпютър, ти се съешашваш с **тях** и губиш целомъдрието на душата си. Колко много слаби души се съешават денонощно с книги, моди, вещи, коли, сцени и екрани! На колко много нещастни изнасилени им изтичат очите и сърцата, за да следят какво са направили другите!*

Не можеш ли да дадеш ход на своето собствено сърце, което се разтупва от вълнение, когато минаваш край сродна душа по улицата? Не сте ли чували как Бог в гърдите на човека, Който е самото ви сърце, принуждава някой внезапно да си вземе въздух, за да не му притъмнее пред очите, защото се е развълнувал от някого, когато минава край него по тротоара? Не ви ли се е случвало някой да вдигне ръка ненадейно без да знае защо или да направи някакво друго движение, само защото сърцето му ще се пръсне от разпознаване? Не сте ли виждали как миг след това адското възпитание и адският разум карат човека да мине като дърво край вас, за да си самовнуши колко добре умее да си прикрива чувствата?... Не виждате ли как очите му стават стъклени и дяволът изпълва осанката му с безразличие? О, къде са тия Мои деца от всичките светове на живата вселена, които се целуват и прегръщат по пътищата?! Къде са тия достойни души и сърца, в които няма укор и презрение, нито мисълта на дявола за отблъскване? Къде са тия пламтящи огньове на спонтанността и топлосърдечието, които ще ви вдигнат на ръце и ще ви отведат в приказната страна на чудесата?

*В живите светове **само** това се нарича "работа": да тръгнеш на път и да не достигнеш целта си... Да имаш цел извън случайната среща - това е диагноза за дълбоко болни от човешки или ангелски идиотизъм. Да мислиш, че стотиците тела на Бога в природата и на улиците, които вие вземате за обикновени хора, са нещо чуждо, с което трябва да се разминете - това е остро заразна адска епидемия, от която ви*

лекуват само с гробища! Гробищата по земите като вашата са паметници на епикризи: умрял от три пъти непосрещната любов; умрял от 300 пъти непосрещната любов; умрял от 3000 сподавени жажди за прегръдка...

*Да се прегръщат и сливат същества и да се умножават по този начин децата на Бога с искра от любов в сърцето си - **ето Първата и единствена Божия Заповед**! Като не я изпълниха дословно, човеците почнаха да се убиват един друг от отчаяние и затова се наложи да дойдат негативните заповеди: "Не убивай!"... - **Всички убийства и зверства, войни, болести и касапници в нещастната история на човечеството се дължат само на едно: неспазване на Първата Заповед.** Има някои, които нямат сметка от това, децата на Бога с искра или пламък Божий свободно да се плодят и размножават, както е казано в Първата Заповед - и затова [такъв] прави всичко възможно да ви унищожава. Първият начин, по който ви унищожава, и то с милиарди, не са нито бомбите, нито болестите, нито политиката, нито машините. Първият начин, по който вие се унищожавате и взаимоунищожавате, е преглътнатата усмивка, остъкленият поглед, спънатият порив за прегръдка. Този, който може да си помисли нещо лошо за тези три порива на Бога-Отца, Който тупти в гърдите ви, е едно недоносче на вселената, което мирише и смърди отвратително. Може да му пришият еполети на духовен генерал или велик Учител - той е едно л. в очите на Бога...*

*Та сега, като чакахте и искахте да ви поговоря по същество за ролята на четворката в живота ви и конкретно в живота на една самотна душа като Мене, не мислете, че не съм ви поговорил. От всичко, което казах тази вечер, нека ви остане **един** извод и един единствен метод. Извода сами ще си го направите, а методът е само един: да не очакваш нищо от никого.*

Ако питате един шоп - един бял шоп от Рилската Агарта, който знае силата на шопското "че", - ще разберете защо шопът с него е по-пробивен, откол-

кото условното "ще". Всички нешопски психики в земна и небесна България употребяват бъдеще време повече или по-малко и́ди ми - до́йди ми, т.е обещават, че ще направят нещо за любовта и за Господа, но често забравят обещанията си. Когато божественият йоп ви каже "че", бъдете сигурни, че ще изпълни 100% обещанието си. Затова не се чудете защо приятелите ви шопи, които мислите за прости, употребяват често "че". При "ще", "ш"-то е първо, а "т"-то – второ. Тоест, поставяш шума, умствената шашмалогия на първо място: ако умът ви разреши – чак тогава ще творите, чак тогава ще постъпите нестандартно. А йопът обратно: поставя "т"-то пред "ш"-то - "ч". С това той казва: "Първо че творя, а ***после*** *че ми бръмчи глупотевината в главата..."*

Оттук искам да изведа истинското, йопското значение на думата четворка: "че творим"! Забележете, йопът говори за себе си, а твори в множествено число. За книжовника той минава за прост, като приказва така, но в очите на Бога йопът - белият шоп, - е българин, който твори съвместно с другите, дори и когато говори за себе си. "Че творим" в йопската Рилска Агарта има изключително дълбоко, истинско основно значение: звучи като цяла дума. Той уж говори в бъдеще време (че творим), но същевременно действа в божественото ***настояще*** *- четворим. Той не двои, не се уединява, даже и не трои, както сте се засилили всички вие, четящите осиянията, а* ***четворѝ.*** *Това значи, че не изключва нито едно от телата на божествения човек: всяко действие той го четвори - в него присъстват и духът, и душата, и сърцето, и умът. Ето защо преди години Аз ви казах, че истинското название на шопа е "йоп", но тогава не ви обясних, че йопът в божествения свят и на земята, т.е. по цялата вселена, отдавна вече не е шоп - не поставя "ш"-то на първо място, не му бръмчат бръмбари в главата... Той ви казва ясно и категорично: "че творѝм"! По-изостаналите го разбират в бъдеще време, а творческите личности - в божествено* ***настояще****.*

Като се научите и вие да четворите, ще видите,

че повече никога няма да бъдете самотни и нещастни. А като се обръщам специално към теб - Моята надежда на Земята за първото женско сърце, което може да проумее четворенето, - Аз ти казвам: разумяваш ли сега защо снощи ви заведох на "Турандот"? Гениалните податки на либретото и окултните инвенции на художници и режисьори ви представиха накрая най-великата пиеса на четворенето, която мисля че разбрахте. Когато сърцето стане благородство и поезия, т.е. безкрайна любов към ***другия****, а не към себе си, то приключва веднъж завинаги с мисълта за себе си (Самоубийството на Лиу, за да спаси любимия си, въпреки че го дава в ръцете на Турандот). Когато умът устои на всички молби и съблазни и на сърцераздирателните плачове на един цял народ или човечество, ако потрябва, за да остане верен на любовта към душата,* ***тогава*** *само има надежда за лично и всеобщо спасение. Само тогава, когато пропадналата в миналото човешка душа престане да осъжда любовта на другите, т.е. самите други на смърт поради лична гордост, студенина, жестокост и духовно честолюбие, тя ще разбере, че името на непознатия е Любов (****именно*** *непознатия!). И тогава, при изгрева на слънцето, от трона на Царя ще се разгърне и ще потече като мощна река алената мантия на Любовта, която ще съедини прекъснатата връзка между духа и душата.*

Алеóт, Албóт, Алатрáния.

Самотата е от Абсолютния, двоенето - от Майката Божия, троенето - от Духа Божий, а четворенето - от пламтящото сърце на Човека. Като се съединят всички в едно и се разделят да светят ритмично и последователно, ще дойде Царството Божие и на Земята.

(На останалите въпроси Източникът ще отговори утре)

13.XII.133 г., 22:45

След това осияние бяха отворени 7 тома беседи. За отбелязване е, че съвсем наскоро от дългото писмо до Латвия

бе включена глава от Сведенборг - и сега веднага се пада мисъл от Учителя за Сведенборг, в която се казва, че той е един съвършен човек със силно развити религиозни чувства. (Том "Значение на изслушването", стр. 128, б. "Ти си!" от 7.XII.1924 г.)

Във втория том беседи се падна мисъл, точно съответстваща на една от основните теми, дошли в осиянието:

*"Когато вършиш една **човешка** работа, първо трябва да **мислиш**, а **после** да действаш; когато вършиш **божествена** работа, първо трябва да **действаш**, **после** да мислиш... При това положение, за да не изпадате в противоречия, трябва да бъдете искрени, чистосърдечни и разумни. Не приложите ли своето чистосърдечие и разумност, в края на краищата ще въстанете против Бога." (т. "Трите живота", стр. 196, л. "Мисъл и действие " от 15 юни 1921 г.)*

В следващите томове Учителят намира за добре да ни подсети за основни уроци и преживявания, които сме имали на Рила тази година - точно в този състав, в който сме в момента. Които са чели или слушали историята с мъкненето на раниците, знаят за какво става дума... Това сега се дава и във връзка с думите в осиянието за свръхнатоварването и престараването по всеки друг повод.

*"Изобщо, човек трябва да носи толкова, че да изпитва приятност. Претовари ли се, той сам си създава мъчнотии и страдания. Всеки трябва да носи **такава** раница, която да не го спъва при изкачването му по планините." (т. Методи на самовъзпитание ", стр. 45, л."Ханизе" от 6.III.31 г.)*

Друг проблем, друго преживяване на Рила, което остана необяснено, бе всекидневното и много често припяване на песента "Пъстървата" от Шуберт. Чудехме се защо на единия от нас, когато ходехме по планините и градовете, му идваше точно тази мелодия. Какво искат да ни кажат с това? Знаейки съдържанието на песента (че накрая рибарят е изтървал пъстървата и тя е останала свободна), ние сме били близко до истинското обяснение, но Учителят днес ни отваря

том, където осъзнаваме много по-точно и дълбоко, че една от мисиите, с които ни е събрал точно двамата, е свързана именно с този символ. Нещо повече - едно момиченце подари на х. рисунка - две риби. Веднага след това се падна следната мисъл:

"Един ден, на едно от рилските езера, хванаха две пъстърви. Купихме ги и ги пуснахме отново във водата. Те разказаха на останалите риби да не се хващат на въдиците, защото смърт ги очаква. От този ден, рибарите не хванаха нито една риба." (т. "Събуждане", стр. 186, б. "Правилен живот" от 16.XII.1931 г.)

В следващия случайно взет том, Учителят продължава с тази тема съвсем конкретно:

*"**Време** е вече да правите опити - да **прилагате** наученото. Съберете двама души, които се обичат, да живеят заедно, и вижте какви ще бъдат техните отношения след десетина години. - Вместо приятелски, нежни чувства, между тях ще настане известно охлаждане. Те не искат вече да се виждат и са готови да се разделят. От тях изтичат дисхармонични сили, чийто излишък не може да влезе в работа. От единия изтича положителна енергия, но и от другия изтича същата енергия, поради което те се отблъскват. На физическото поле Аз наричам това отблъскване "закон за освобождаване". Когато момъкът се влюби в момата, той се заробва и нищо не вижда около себе си. Той казва: "Като тази мома не съм срещал..." - Това е **заробване**! За да ги освободи, Природата създава условия за развитие на положителни енергии между двамата, и в края на краищата те се отблъскват по естествен път. Само така влюбеният ще види, че се е заблудил. На физическия свят отблъскването*

е неизбежно. Всеки човек неизбежно ще мине през него." (т. "Работа на Природата", стр. 192, б. "Принципи, закони, числа и форми" от 8.III.1935 г.)

*Тази мисъл е не само актуална за някои приятели и за много хора по земята, но и едно принципно положение, диаметрално противоположно на каноните в църквата и човешкия морал - женените, обвързаните, да не се разделят по никакъв начин, защото това било грях. Поради тази тема, днес ние се досетихме за още едно възможно значение на числото 4, произнесено пак по шопски: "че тири", т.е. ще **натири** някого... Четворката, като Марсово число, е свързана с мъжката част на астралния свят, а също и с алохимния свят. Те изграждат брадата в човека, силата на челюстта - способността да отблъскваме онова, което иска да ни асимилира.*

Естествено – веднага се падна точно такава мисъл:

"Природата не търпи никакво еднообразие. В нощта нещата изглеждат еднообразни. Следователно, обърнете се към Бога като към Велика Разумност, в Която нещата се менят всяка секунда, всяка минута, всеки ден. Само така човек може да види величието на Бога. Той не се изявява само в една форма или по един начин. Казват за някого, че е религиозен, умен човек. - Може да е религиозен, но не е умен. Щом не е умен, той сам си е създал идол и не може да се освободи от него.

*Ангелите се интересуват от **проявата** на хората. Те не ги делят на морални и аморални, но изучават психологическата им страна. Те имат друг, несравнимо по-висок идеал от човешкия.*

Има блага в света, които никога не могат да станат частна собственост. Щом се натъкнеш на тях, вземи си колкото можеш да употребиш в дадения случай и благодари на Бога. Живейте с морала на богатия плантатор, с неговото широко сърце, ако искате да имате дълъг живот на Земята.

Защо се осигуряват хората? - Защото не вярват в Бога. Те говорят за Него, за Любовта Му, но не вярват на думите. Откажете се от старите си вярвания за Бога, за Любовта, за да станете истински вярващи, да влезете в областта на творческата вяра. Време е вече младият да възприеме Новото, а старият да се освободи от старото. Който се обезсърчава, е стар. Вярващият е млад. Който престава да учи, е стар. Който учи с любов, е млад. Сиромахът е стар, богатият - млад. Бъдете, прочее, млади, пълни с живот, вяра и любов! *(т. "Божествените условия", стр. 73-77, б. "Външни и вътрешни влияния" от 14.IX.1928 г.)*

След отварянето на тези томове дойде импулс да се отвори още един. Това е "Искайте сила, имайте вяра". Беседата и писмата, които се паднаха, се дават за домашно на желаещите да ги препишат според правилата. Тяхното прочитане тази сутрин предизвика особено силни вълнения и пряко усещане - едва ли не виждане и чуване на Учителя така, както е изнасял тази беседа и както е писал писмата. Някои приятели твърдят, че разбират беседите на Учителя още по-добре в светлината на осиянията; и обратно. Има и крайни случаи тук и в чужбина, при които някои хора могат да четат само осияния, но това не е правилно разбиране. Грамадната и необятна хазна на беседите и лекциите на Учителя си остава основният извор, без който не може.

За свежото и силно преживяване на мислите от Учителя тази сутрин и особено на поздрава за новата 1914г. - "Към всички" от 6 януари, Бургас, - както и на двете Му писма от 2 и 19 септември 1917 г., Варна (стр. 118-119 от посочения том), изглежда съдейства и един ярък сън тази сутрин преди събуждане, какъвто не е идвал много отдавна. Тази нощ ние бяхме на Рила с Учителя! Там имаше много, много познати хора от класическото братство и кипеше интензивен, светъл, щастлив братски живот. Там беше и бате Крум (Венно), и брат Борис, бяха и други познати. Извърши се едно символично и вероятно магично действо с всички хора от братството. Каза се, единият от нас двамата да вземе в ръцете си един от последните издадени томове с беседи на Учителя и да направи с него широко движение с ръката, дъгообразно - отзад, надолу и напред, - за да тръгнели нещата на братството. Това бе направено.

После Учителят лично дойде при този, който извърши действото, и му доведе един нов ученик на средна възраст, като му го "зачисли". Каза, че това е прероденият Йов от Библията. Доколко един персонаж от Библията от такава величина може да живее днес в едно тяло е въпрос, но при всички случаи ни предстои скоро вълнуваща среща с нов приятел от вековете, чието лице от съня е запомнено ясно и точно. Съвсем не случайно Учителят в осиянието ни предупреждава, че опитът за комуна трябва да се възстанови и братският живот да протече по-интензивно. Това създава условия за посрещане на нови души - обични наши братя и сестри, приятели от миналото.

А сега се получи импулс да се отвори още един том преди изпълнението на домашната работа, която не е срочна, във връзка с последните думи за съня.

"Той ще го призове с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце, и ще каже: "Господи, искам да те опитам! Един си Ти, Създателят на всичко. Няма друг в света, освен Тебе!" Ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне малка, микроскопическа светлина, която ще му причини такава голяма радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Отдалеч някъде той ще чуе гласа Господен, гласа на своя Учител: "Нали искаше да Ме познаеш, нали искаше да Ме опиташ? Приготвѝ се сега за работа! Настана ден първи на твоя живот". *(т. "Пътят на ученика", стр. 292, б. "Пробуждане съзнанието на ученика" от 22.VII.1927 г.)*

13.XII.133 г., 14:10

- Повече за четворката засега няма да има.

Относно събитията, сами ще видите, което можете да обхванете с поглед.

Белегът съчетава пречистване със знак. Той синхронизира работата ти с четворенето, и това, че сега Небето работи чрез теб. Чакай събитие след 5 седмици. Повече за белега няма да говоря.

Списанието е само етап - не го напускай, справѝ се - ти можеш, печена си. Същевременно, работете за собствено издание. Средства и подкрепа ще дойдат, когато решите основните въпроси какво точно ще издавате и как точно ще се разпространява. Тогава можеш да напуснеш списанието. Сега препоръки няма да ти давам, понеже си достатъчно умна, за да се справиш самичка.

Питайте още нещо.

(Питане относно болно място на крака)

- Наистина се налага лекар.

Следващият въпрос е зададен наум, но Елма отговаря точно:

- Само онзи, който има това богатство, може да го разбере. Който го няма или го е забравил някъде, не можеш да му вливаш с фуния в главата понятие за звонково сърдечно и душевно богатство. Нещата в даден момент или ги има, или ги няма. Ако ги има в някого, виновен ли е този, в който ги няма или са потънали през девет земи в десета? Затова, вие се радвайте на малките изворчета, които извират понякога на повърхността, и мислете само за момента. Никога не се знае кога едно изворче ще потъне отново, а големите, вечните извори се отличават с това, че при тях ходят много същества. Ако се примириш да си един от многото - ще пиеш; ако не - ще клечиш някъде из пустинята да чакаш някое случайно изворче да му хрумне да бликне, пък то го няма никакво... Същевременно, силните и святи неща се ***забелязват*** *от Бога и Той се грижи те да осветяват душите ви. Това, че Бог е казал на някой колко красив оазис с цветя и плодове и музика може да стане, ако един извор блика, а друг полива цветята и овошките, съвсем не означава, че това може да стане насила. В повечето случаи Ние изказваме пожелания и [затова] оптималните перспективи, които те очертават, са възможни, само ако някой доброволно и с любов последва пътя на тези пожелания. Но ако не ги послуша, не става дума за вина и непослушание, а за обремене-*

ност на душата. С натоварени души вие не може да говорите за слънце и звезди. Те трябва да оставят товара, за да си вдигнат очите.

Силната любов прави пътища и оставя паметници и шедьоври във вековете. Слабата любов само пъшка и въздиша и не оставя нищо след себе си. Ние всички превръщаме любовта си в дарове за човечеството. Ако някой не приема любовта ни, тя не си отива, а се превръща в работа и творчество. Това, което може да си отиде от огорчение, мъка или обида, не е било любов.

Освен това, казаното при всички случаи става - или в друго време, или в друго поле. Ако сърцето и умът на някого не ви посрещат, душата и духът му ви посрещат непременно горе, в невидимия свят. Тогава вие можете да преживеете много силни неща. Рано или късно, тази любов ще слезе и на Земята. Но, за да слезе на земята, първо трябва да сте се срещнали горе на Небето. Тази среща е възможна, само ако не осъждате някого и не очаквате той да ви разбере. Вие не можете да накарате детето да се роди в IV-я или V-я месец живо. Колкото повече сте давали на други същества, толкова по-сигурно е, че след 9 месеца детето ще се роди живо и здраво - т.е. тези, на които държите, ще ви разберат. Но ако в това време не давате нищо на никого и не творите, вие отдалечавате и намалявате шансовете си в геометрична прогресия. Както вече знаете, любовта е любов, за да се дава на нямащите, а не на имащите. Народът казва: "Сит на гладен не вярва". Ние пък казваме: "Не търсете сити, търсете гладни". Гладни има колкото щеш. Цялото изкуство там е как да не те хванат.

- Появи ли се Маорàния, за която се говори в личното осияние до К.Т.К. от 1988 г.?

- Има закон, според който поне три от буквите или звуците в имената на едно и също същество от различни времена или полета трябва да се повтарят. С това и с други предварителни белези считам, че съм ви отговорил на въпроса.

13.XII.133(1997)г.

ЗА БРАКА МЕЖДУ ДУХА И ДУШАТА

Аудиозапис на холизатора преди осиянието "Жертва, милосърдие и милост"

По всичко личи, че е имало някаква голяма драма преди 8000 години (равни на 200 милиона земни, според Учителя), и една още по-голяма още по-отдавна - вече не на земята, а в космическия мащаб, при която душата е направила някакво отклонение. Това може да се илюстрира от един съвременен мит или легенда, срещаме го и в беседите на Учителя, и в космогониите, и в окултната астрофизика. Говори се, че Земята някога се е разбунтувала (а това е символ на душата) и казала на Слънцето: "Защо не ме обичаш само мене? Защо не ме обичаш повече от всички други? Искам само аз да съм твоята любима!". Тогава Земята е била вътре в слънцето, не е била още отделена, но е била индивидуално същество. Тогава Слънцето я изхвърлило във вид на планета, която изстинала и започнала да се върти около него. Последвали и всички нещастия, които до ден-днешен се стоварват върху Земята не като наказание, тъй като Слънцето – Любовта - не може да наказва. По тази причина тя загубила основното, което би трябвало да има една душа и което я окачествява като душа. Така че ние тук говорим за душата, която е пропаднала, не е издържала изпита си, а не за истинската душа, която не е преживяла грехопадението. Доколкото ни е известно, има йерархии, същества и хора, които не са участвали в това грехопадение и те са чисти, девствени, целомъдрени. Това не значи, че не трябва да се въплъщават, за да добиват нов опит, но то вече не е по пътя на последствията, на кармата; те също могат да грешат, но по други причини.

Така че, когато се говори: "Душа, обширна като вселената", в тази знаменита и най-мощна формула на Учителя, се говори именно за истинската душа, каквато ние имаме в потенциал - и съществата, които не са паднали, имат такава душа. При сегашното състояние на човека и вероятно на други същества - ангели и божества, – душата се е свила до размерите на сърцето. Сега, дали това е сърцето в нашите гърди или е някакво друго сърце, което може да е с други размери, в други измерения, трудно е да се каже. Но в момента човешката душа, след грехопадението, както и на много ангели, се е свила до размерите на сърцето, т.е. на личните чувства, на любовта с обект, любовта с предпочитание.

Естеството на духа - атмическата същност на човека - и на съответните същества е естеството на слънцето: То е радиално и дифузно. То иска, копнее, желае и може да се самораздава на всички с еднаква сила. Ако нещо или някой поиска да му отнеме тази потребност, което по принцип е невъзможно, то ще изпита вътрешно ограничение, вътрешно нещастие - слънцето, респективно човешкият дух, - защото слънцата, звездите, не са нищо друго, освен нашите атмически тела, когато се говори в космологически смисъл.

Когато се е прекъснала тази връзка между духа и душата, т.е. когато душата е изменила на духа, тя е натежала, тя се е свила, паднала е в друго измерение, където съществуват други условия и където в своята любов към себе си тя започва да търси предпочитания. Търси да предпочита някого и нея да я предпочитат. Започва да изпитва мъка, скръб, терзания, болка, когато няма някой да я предпочита или когото тя да предпочита измежду всички. Извън грехопадението, това е велико и свещено чувство. Учителят казва, че личните чувства са необходимост както за всяко същество, за човека, така и за съществуването на цялото битие, на целия космос. Но тук ние стигаме до най-дълбоката, централна тема:

Каква е разликата между божествените лични чувства и човешките, ангелските, дяволските лични чувства? Има едно строго разграничение. Когато се говори за божествена душа или за Пралайя - царицата на ясновселената, Мировата душа, - тя на първо място е тази, която има лични чувства, защото без лични чувства тя не би могла да съществува, нито да изпълнява функциите си, нито да съществува Определено Битие. Нейните лични чувства обаче са насочени към Бог-Отец или към Тот - към това атмическо, духовно начало. Всъщност, това е

проекцията на Бог-Отец, атомът на духовния свят, - а сам Тот съществува в божествения свят, като Създател и Творец. Именно Той е Този, Който обича всички и еднакво дарява всички с пламъка на своята любов, с живот.

Ако самата Пралайя беше пропаднала, цялото Битие щеше да угасне - ако тя беше казала: "Само мене ще обичаш и никой друг повече." Но тя не може да го каже, защото друг всъщност няма - тя е всичко, тя е една пълноценна част от Бога. Погледнато дълбоко, това е сам Бог, Който се диференцира на различни ипостаси, както казва религиозната философия, на различни Свои лица, същности, и затова в Него няма и не може да има никакво противоречие. Ако има неща, които ние ги виждаме като противоречие, те са диалектически двойки от същности и действия с различни потенциали, за да се осъществи движението, животът.

Въпреки това е имало някакво изпитание на самата ясновселена, на Мировата душа, защото това се загатва и в беседите, и в космогониите на други народи, говори се и в осиянията. Нееднократно се говори за острата скръб и безпокойство, които изпитва самата наша Майка – Мировата душа, - именно защото тя се стреми към определеност, а Тот – към неопределеност. По същия начин това нещо изпитва и нашата душа, но повече женската душа. Въпреки че душата е една и няма мъжка и женска душа, то когато душата е в женско тяло, тя именно по този начин започва да усеща и да разбира живота - да се стреми към определеност. И тук започва една всемирна и частна драма в живота на всички нас, че когато нещо не е направено ясно и точно, когато едно обещание не е изпълнено или когато едно поведение не може да бъде обяснено задоволително, тогава не само елементарната, но и много напредналата жена - а това е трагедия и драма и на ангели, и на богини, и на божества, и на светии, - в тях се появява острото чувство за обвинение и вина. Първото нещо, което ще чуеш в устата на класическата жена - тази, която е представителка на пропадналата жена (това става и с мъжете, разбира се, тук говорим за ниво на еволюция, а не за мъже и за жени), това е чувството, че я лъжат и я онеправдават. Ето каква е драмата на пропадналата душа, т.е. откъде идва тази раздяла между духа и душата от толкова милиони години – това, че душата, както и сърцето, започнали да мислят за себе си. Сведенборг казва една истина, която е всемирна, той я формулира по един гениален начин, или поскоро Христовият дух чрез него, че дори само за един миг,

ако едно същество, даже и да е на дъното на ада, помисли за Бога и за ближния, то автоматично се озовава от дясната страна на Бога. Това са фундаментални неща, които говорят какви може да са причините за разкъсването на брачните връзки между духа и душата и какви могат да бъдат начините да се възвърне душата при своя вечен любим. И обратно: даже най-светлият ангел, пребиваващ в Бога, ако само за миг помисли за себе си или за света, моментално пада на дъното на ада.

Значи, ако пропадналата човешка душа се постарае да разбере естеството на духа и в частност на мъжа, който отразява същността на атмичното начало, на Бог Отец или на Тот - че той желае и може да обича всички еднакво - и тази душа престане да се тормози от това, че не е избраната, предпочетената, по-често посещаваната, тази, с която той живее постоянно или преобладаващо, и т.н., тогава се очертава надеждата тя да престане да бъде жестока и зла като Турандот - да престане да реже глави. Защото всичко това в "Турандот" е символика - тези отрязани глави, поставени по фасадата на двореца, – са един много жесток символ, чисто театрално поставен, следствие на това, че ти предварително осъждаш начина на мислене, т.е. главата на този, когото искаш да обичаш по свой си начин и искаш да се подчини на твоя начин на мислене и на твоите потребности. На по-тесните потребности на женската душа да създаде уют, огнище, да се грижи за по-малки същества - за един любим, за един съпруг, защото естеството на сърцето е предимно такова - душата сега се е свила до размерите на сърцето.

Искам да дам пример. Наскоро си спомних за една възрастна близка. Тя е жена, но обикаля всички хора от братството и на всеки пере, чисти, глади, иска да услужи, да му облекчи живота. Значи, ето една душа в женско тяло, в което има наченки на пробуждане на атмическото тяло - в нея се появяват братски чувства, приятелски чувства, потребност от общ живот, разширяване диапазона на съществата, които обичаме и които ни обичат. Учителят нееднократно изказва една велика мисъл, че идеалът на ученика трябва да бъде постоянно да разширява радиуса на душите, които обича и които го обичат. Това всъщност е мотив, желание, жажда и потенция, способност на човешкия дух. Затова планетите на свръхсъзнателното - Уран, Нептун, Плутон - са свързани с колективното свръхсъзнателно: способността да обичаме множеството, всички. Когато говорим за Бога, един от най-мощните Му синоними, това е "всички". Тоест любовта към Бога, това е любов към всички, и то еднакво силна

към всички. Това е качество на духа. Достатъчно е човек да послужи на всяко едно същество, което има нужда от него, според начина по който това същество има нужда да му се помогне, и мигновено да забрави за доброто, което е направил, тогава този човек става едно с Бога. Той не чака благодарност, не чака отклик, не чака нещо за себе си, което значи слънчевото или духовно начало, началото на духа. То е мощно ексцентрично, мощно екстровертно, въпреки че в потенциал има в себе си и точно обратното. Доминантното у него обаче е постоянно да извира, да радиира, да изригва навън с желанието да се раздаде на колкото може повече същества. Това не е осъзнато желание, защото то е свръхсила, свръхенергия, свръхмощ, която извира от духа, от действащия и пробуден дух. В осиянията това се нарича "пламтене". Има огромна разлика между творчеството и пламтенето. И все пак, творчеството е интуитивен процес. В него има свръхсъзнателна инвенция, и едва след това човек започва да осъзнава с ума си какво е сътворил, макар че често тези неща вървят заедно. Има умове, които летят наравно с духа, но често умът се уморява, и чак след години, а някой път и никога в едно прераждане човек не може да разбере, че е гений, че в него духът се е проявил - чак след векове хората разбират това нещо. Има един разказ на Чехов...

Значи, проявата на духа е гениалността, творчеството и самораздаването на всички и за всички, без желание за материална или морална компенсация, без сянка от мисъл за себе си. Пламтенето също е на всички страни, но при него става дума за създаване на същества.

Би трябвало бракът между духа и душата да е брак между духа и единствената му сродна душа в Битието. Това е неговата душа всъщност, с която, след като се съединят, те са вече едно и тогава не стои вече този въпрос. След като те са вече едно, той и тя не търсят повече нищо извън себе си, защото са едно цяло. Така можем да разберем съзнанието на великите Учители, съзнанието на Бога, Който не търси нищо извън себе си. Един Учител няма нужда от сродна душа като жена или като ученик. Думите на Учителя, че ако един ученик не срещне своята сродна душа и не се съедини с нея, то никой Учител няма да се наеме да му отвори вратите на Школата и да го пусне в космоса и да се наеме да го учи, важат до момента, в който това не се е случило. Щом се случи, а то е най-великото - бракът между духа и душата, т.е. душата да възвърне своето царствено състояние и да престане да мисли за себе си, - тя отива заедно с любимия си да раздава любов на всички; тя дори му търси обекти на но-

ва любов, за да бъде той още по-щастлив. Тя не страда от това, защото знае, че той е щастлив, а тя също е щастлива, защото, след като и в нея се е пробудил духът, тя също умее да раздава любов на всички.

Ако духът не се е съединил с душата, той страда, плаче. Много често духовните хора - посветени, адепти, гении, дори Учителите, на тази земя изнасят едно гигантско страдание, гигантска мъка. Учителите биха могли да възкръсват чрез любов, чрез блаженство, а не чрез страдание и смърт. Но няма още такава човешка душа, която да е на такова ниво, че да може да последва един Учител, да избере Него измежду всички други.

Справедливостта на любовта изисква положително отношение към всички и дарява любов на всички. У всеки да виждаш доброто, към всеки да изпратиш една добра мисъл, дори най-отрицателния човек да го поставиш в сърцето и в душата си на едно скъпоценно място с положителна мисъл, с положително поведение, с положително чувство. Когато душата се възвърне на това свое царско място, на своя трон до трона на любимия си, тя става едно с него и може да обича всички (това е изразено художествено в "Приказка за розовата планета").

Целомъдрието, девствеността на сърцето, чисто като като кристал, това е да не ограничаваш другия, други същества. "Чистота" и "девственост" е да служиш на Бога, а това означава да обичаш всички - т.е., когато душата се издигне до своето предишно, царствено ниво, да може да обича всички. Именно затова тя е душа, защото се различава от духа по едно - духът се самораздава на всички, а душата се грижи за всички. Сърцето умее да се грижи само за едно същество и за най-близките същества около себе си, наречени любим, деца, мъж, жена, род, близки, майка, баща, някои приятели, някои роднини, съседи и т.н. - това е обсегът или валентността на човешкото сърце, и засега е нормално да бъде така. Обаче Учителят говори не само за сърце, чисто като кристал, но и за ум, светъл като слънцето, душа, обширна като вселената, и дух, мощен като Бога и едно с Бога. Така че душата, когато си възвърне своето първично състояние, тя излиза от рамките на сърцето, на личната любов, на грижите и предпочитанието към строго определени същества, без да престане да се грижи за тях. Ако тя вече е в тази ситуация - това е тайната, - тя не ги напуска. Не е правилно да оставиш тези, които са зависими от теб, особено ако си майка. Ако човек е отгледал децата си и те са стъпили на краката си и по една или друга причина си е

развързал астралните и кармични връзки със съпруга, съпругата - тогава той е вече свободен от тези ангажименти. В най-добрите случаи, това са ангажименти от добро сърце и от любов - те всъщност продължават, но пробудената човешка душа изпитва импулса да започне да се грижи за все повече и повече същества.

Темата за пробудената или целомъдрената човешка душа е разглеждана нееднократно в историята на истинската религия и има безценни автентични бисери, доколкото са дошли до нас от Евангелието, от деянията на апостолите. В думите на апостол Павел, които са не негови, а лични думи на Христа, могат да се намерят като в математическа формула абсолютно точни указания за това, какво представлява душата, която не е прекъснала връзката си с духа; при която въобще не е ставала тази драма на раздяла между духа и душата и нейното пропадане, изгонването й от рая, което е едно и също. Тя всъщност се самоизгонва от рая. Защо там се казва, че любовта, която е качество на душата, дълготърпи? Кой от нас е стигнал до това два се радва, че този, когото обичаме, не се държи така, както ние очакваме? Възможно ли е дълго да търпим? "Не държи мисъл за зло." - Любовта е сляпа за злото – едно от качествата на истинската душа, която не е пропаднала. Т.е., когато душата се проявява, когато човек се влюби истински, той ослепява за недостатъците на любимия. Не само че ослепява, но и пред другите, и пред него самия никога не ги изтъква - дори сам ясно да съзнава, че това са недостатъци и пороци, а понякога и грехове. За човека, който обича истински, до такава степен те са невидими, че той пред тебе се "съдира" да доказва, че това са достойнства... Мога да ти разказвам до утре за една приятелка, която обича истински. И когато човек е преживял това и го преживява постоянно, той просто се връща в рая, въпреки че от гледна точка на "реалността" и фактите, това може да е невярно. Да, обективно може да е невярно всичко, което говори за тебе човека, който те обича по този начин, защото все пак съществува грях, съществуват реални грешки и недостатъци... Сам Бог на небето и кармата ясно виждат това в тебе, обаче човекът, който те обича безпаметно, скъсва планини от цървули, за да ти докаже, че това всъщност са достойнства... Може явно да греши, но любовта в него, обожанието, не може да допусне нито за миг, че ти може да си грешен. И след като ти си го преживял това и го преживяваш неведнъж, не можеш да приемеш едно отношение, при което хората са окати на недостатъците. Не защото честолюбието ти се засяга, а защото си видял Любовта. Ти предпочиташ да се върнеш

там, където те обичат истински, не защото искаш да живееш сладък живот, а защото този, който те грее с една любов, сляпа за недостатъците, той ти помага много повече в твоето развитие, отколкото този, който със сатъра сече наляво и надясно. Касапите... хайде... хирурзите в общуването, мислят, че могат свободно да говорят и да си изясняват един-другиму недостатъците. И това съществува, но то не е работа на душата, то е работа на ума. "Ум, светъл като слънцето" дава възможност да се видят ясно светлините и сенките и тогава можем да си говорим и за недостатъците, тогава можем да си бъдем полезни един на друг, ако в нас има спокойно отношение към другия, ако не се обиждаме, ако няма лични чувства като честолюбие, ненавист, накърнено самолюбие, лъжедостойнство. Та вярно е и това: човек, който не обича истината, обича повече себе си и не може да приеме да говориш за недостатъците му. Той, най-много, да те изслуша - и после да започне една цяла гневна или сдържана със злост тирада, и вместо да се защитава, той минава в нападение и започва да говори за тебе, за твоите недостатъци... В такива случаи логиката, както казва един известен психолог, в устата на жената не е критерий, а е палач. Макар че това не важи само за жената, а за всеки, у когото не действа душата, а действа само злостният ум. Така, ако се върнем към голямата тема за четворенето, която за пръв път ни се поднася, също имам въпроси. Досега ние знаем, че четворката е свързана с четирите сили в Битието: земя, въздух, огън и вода, които са съответни на четирите стихии в модерната космология.

Истинските мислители и философи могат да открият още хиляди сили и взаимодействия, но винаги ще се стремят към някаква фундаментална система на Битието. Затова те е искат да намерят фундаменталните 4, фундаменталните 3, фундаменталните 2 или една сила или частица и т.н. Това съвсем не отрича множествеността, обаче тази множественост се подразделя и диалектически се свързва или подчинява, сглобява, така да се каже, хармонично в тези, които са основните същности на Битието. В този смисъл, моят проблем и въпрос би бил към Този, който ни диктува, защо в четворенето той поставя човека на четвърто място, след като ние знаем, че човекът е петата величина? Именно петицата, или Меркурий, е свързана с човека, който си служи с тези четири стихии, но те са негови градивни елементи, и явяването на човека, това е петото начало – Космическият Човек, който има качествено нови цели и задачи, способности и свойства. А в това осияние Той го поставя на

четвърто място и го идентифицира с една от тези четири същности. Защо този път Той свежда нещата до четири, а не до пет? Аз мисля, че след като 4 е число, по-малко от 5, а пък в божествената кабала по-голямо, то би трябвало диалектически в себе си да съдържа в себе си всички останали числа, по-малки от него (по-големи аритметично) така че това не е противоречие. По същия начин Учителят говори и за 3, и за 2. Значи, няма противоречие. Въпросът сега е да обясни защо е акцентирано върху четворенето, а не върху "петоренето", примерно. Или задачата Му в момента е свързана, специално чрез тебе – проводник на четворенето - с осъзнаването на този принцип. Мислех си, че когато говори за четворката, Той има предвид (защото има различни, стотици и стотици пластове в символогията) една и съща категория или система от категории, както е и в беседите. Той нееднократно свързва четворката с бащата, майката, сина и дъщерята. В осиянията някъде се говори с главна буква за Дъщерята. Както за Сина Божий, се говори и за Дъщерята Божия, Дъщерите Божии. Значи, те имат уникални качества, различни от качествата на бащата, майката и сина. И вероятно, искайки да ни концентрира, да съсредоточи вниманието ни върху качествата на Дъщерята и на Дъщерите Божии, Той говори за четворенето. Защото и в това, което ни се даде да видим на сцената, от сърцето, т.е. от Дъщерята зависеше развръзката. Ако то – Лиу - не бе постъпило по този начин, нямаше да се стигне по веригата до спасяването и на любимия, и на душата на Турандот, и на духа на царя, въпреки че всички тези неща там са с много питанки. Видяхме новия цар, който е детронирал стария, като един изморен човек пред гроба. Виждаш го с едни хилави косъмчета, но това е понеже китайците и въобще азиатците, имат много слаба брада и затова тя виси на висулки... Отстрани няма брада, а отдолу расте като козя брадичка, именно защото Марсовото начало в тях е слабо развито, а е развито началото на Телеца. И в телците-мъже може да се наблюдава как им расте козя брадичка; или дори да имат отстрани брада, те я бръснат. В този смисъл, като гледахме този жалък цар, ние видяхме колко хилав и слаб е станал духът поради това, че душата е една пропаднала и изменила дъщеря, и колко много той искаше тя да постъпи добре; колко много той не искаше да се изпълни този жесток закон да падне още една глава.

В този смисъл, Дъщерята – има и дори осияние с такова заглавие – органически е свързана със сърцето. Значи, без Дъщерята нещата са невъзможни. Но какви са качествата на Дъщерята, е може би една бъдеща наука.

13.XII.133(1997)г.
София - Изгрев

ЖЕРТВА, МИЛОСЪРДИЕ И МИЛОСТ

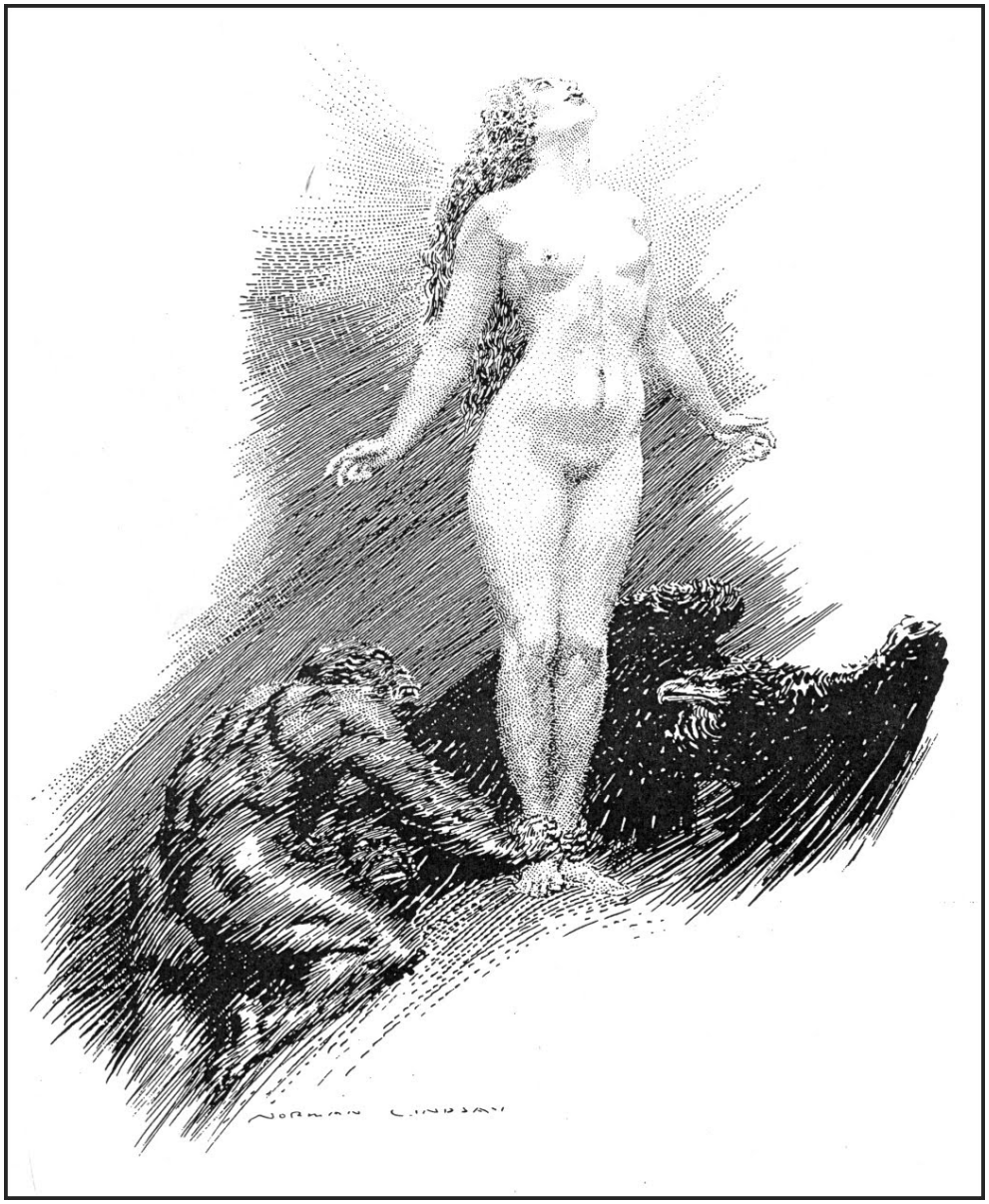

Norman Lindsay

**И да се опитат, веднага се разпадат, а Тя сублимира.
Тя самата не се хваща на никаква въдица, даже и на собствена,
но отива там, където Бог иска.**

22,04ч.

- И така, изчакахме часа на Дъщерята (22,10ч.) – специалистка по четворенето. С общи усилия, стигнахме до третата степен на душата - Дъщерята.

Първата степен е Възлюбеният, Сродната душа, т.е. Възлюбената и Възлюбилата (числото 2); втората степен е Сестрата и Любимата, т.е. и Любещата (числото 11). Третата степен е Обичната и Дъщерята, т.е Обичната и Обичащата (числото 22). Това са велики въплъщения на душата, от които ние имаме велики примери в живота, преданията и литературата на човечеството. Дъщерята, обичната, обичащата може това, което никой друг не може. Ако възлюбената се изпитва по способността ѝ да пристане, т.е. да се откаже от всички и всичко, включително от баща си и майка си, ако потрябва, или да бъде щастлива, че е грабната от жениха си пряко волята на царе, царства и преизподни, то любимата и обичната се изпитват по други качества. Пристаналата не се отделя от възлюбения си повече никога, защото люби само него, служи само нему и става един дух, дъх и сърце с него. Тази любов е пламенна, предана и тотално всеотдайна само на едно същество - илухимност до мозъка на костите и до корените на Битието. Рано или късно, сродната душа става едно с нас, тя се слива с възлюбения в едно същество.

Любимата и сестрата обаче се изпитват не с приставане, а с постоянно възвръщане и принасяне. Това е цяла наука на ангелите, които се грижат за своите си, но имат и други приятели и познати, и други занимания, цели и задачи, поради което не живеят в един дом с любимите си.

Това, което нарекох преди малко "обич", като качество и изпит на Дъщерята, няма почти нищо общо с досегашните ви познания за обичта. Истинската обич ***тепърва*** *иде на Земята; при това, тя ще се разцъфне сега в Русия и сред руските народи, защото името ѝ е увенчано с "ч", а не с "щ" - на руски дъщеря е "дочь". Тя в Русия ще постави на първо място* ***четворенето****.*

Кое е основното качество на Дъщерята, на обичащата и обичаната? - Първата Любов на дъщерята е към Баща ѝ. Иначе нямаше да се нарича "Дъщеря", а щеше да е сестра, майка, любима или възлюбена. За

*Дъщерята най-важното е да следва заповедите на Баща си. Тя има свръхпамет в сърцето си и затова отива там, където **Баща** ѝ я прати. Възлюбената, майката, любимата, сестрата, не могат това нещо. Те се осъществяват чрез този, когото обичат най-много, и правят това, което **той** иска от тях. Дъщерята, майсторка на четворенето, т.е. на **четното** творене – творенето и създателството пак по двойки - прави същото, което правят и останалите представителки на Предаността, но не както **тя** иска или любимият ѝ, а както иска **Баща** ѝ. Това е същата молитвена песен и надежда, която звучи напоследък в осиянията: "Където **Бог** ни прати". При това, Дъщерята не страда, не имитира, не маркира, не изпълнява неприятно задължение. Докато е още оглашена, преди да издържи приемния изпит за Дъщеря, тя си служи с молитвата на жертвените ангели: "Господи, не ми е приятно това, което се иска от мене, но аз ще го направя заради **Тебе** и заради душата, която има нужда от мене". Вземе ли обаче изпита с отличен, Дъщерята Божия започва да четворѝ свободно: тя обича пламенно и безумно всеки, при който **Бог** я прати. Тя не остава нито секунда повече там, където Бог е казал повече да не остава. Тя говори и мисли за всеки, при когото Бог я е пратил, като за Бог. Тя е абсолютно съвършено и безпаметно сляпа за грешките и недостатъците на онези, при които Бог я праща. Същевременно, това е най-чистата, свята, девствена и целомъдрена Любов и Обич, която съществува в Битието, тъй като е напълно лишена от мисъл за себе си.*

Вие ще кажете: "Това е свещена проституция" или "Това е нещо нечовешко, немислимо, непостижимо за женското сърце". Не! "Христовата", "свещената" проституция, е сатанинско изобретение и то няма нищо общо с четворенето. Хората веднага възприемат едно свещено положение в безнравствен полов смисъл. Всички полови работи без присъствието на Баща ни са безнравствени.

Когато говорим за четворене, за същността на Дъщерите Божии, Ние имаме предвид половата

*връзка на **последно** място. Не че тя е нещо слабо и несъществено, но до нея се стига само през девет царства в десето. И то, ако това е необходимо едновременно на тримата: на Бога и вселената, от една страна; на съществото, което се приласкава; и на Дъщерята Божия, която има нужда да приласкава. Ако само за част от мига някой от тримата изпита съмнение или колебание, връзката между тримата се прекъсва и всякакви по-нататъшни пожелания, жертви и действия минават към по-ниските светове.*

*За Дъщерите Божии важи молбата Ми през вековете: "Милост искам, а не жертва", но и милостта вие я разбирате ограничено, несъщностно. Мнозина ще си кажат: "Не по врат, а по шия. Любов не се раздава и по милост..." - Това е, защото в случая разбирате "милост" като "милосърдие". Бог благославя и жертвените ангели, които отдават любов с въздишка и стиснати зъби, за да спасят душата на някой ранен на бойното поле. Бог благославя и милосърдните сестри, които отдават любов с усмивка и благоразположение, но в момента на сливането си мислят за друг, за любимия. Ако това се прави от душевна слабост или с някакви користни цели, наистина **блудството** чука на вратата ви. Но, ако резултатът от такова любовно милосърдие е подкрепена и освежена душа, повдигната отново за подвизи на полето на Бога, Бог отчита това като акт на чистота и святост, на милосърдие. Следователно, жертвата и милосърдието в интимния живот са дело на **Бога**, а не на дявола, само когато се извършват за души с искра Божия, които ще употребят силата, която са получили, и огромното щастие за нови подвизи в пътя на ученичеството, братството и Школата. Отдадеш ли се на поганец, т.е. езичник, тебе вече те хваща законът на греха и на кармата.*

Дъщерята Божия обаче се слива със своите си от милост, а не от милосърдие. Това са две съвършено различни неща и думата само подвежда. Духът на Христа говори именно за тази милост. Засега няма друга земна дума, която може да изрази това съдържание. Да бъдеш мил по естество, както е мил сам

Бог с всички свои създания - това е най-върховната степен на Любовта - Любовта като четворене. Защо да си мил с всеки син или дъщеря на Бога е синоним на богоравност и най-върховно божествено целомъдрие? - Защото, когато в теб ври и кипи и постоянно бълбука любовта на Бога към всички, това показва, че си станал едно с Бога.

Вие знаете ли какво изпитва един елохим, един велик Учител, една Дъщеря Божия, когато върви сред хората и по вселената? - От всичкия дух, от цялата душа, ум, сърце и тяло на съвършения и през очите му блика до сълзи неудържима Бащинска Любов към всяко същество и нещо, на което му попадне погледът! Бог се ***разплаква*** *от любов, когато погледне едно кленово листенце, треперещо от обич във въздуха! Бог ридае от любов, от неудържимо щастие и умиление, задето взорът Му е срещнал едно от Неговите безбройни създания! Как тогава Дъщерята на Бога, родена и създадена лично от Него, няма да се разплаква от неудържима любов към всяко същество и нещо, което ѝ се изпречва пред очите? За нея е невъзможно да не обича - това значи душата ѝ да престане да диша. За нея е съвършено невъзможно да не плаче от любов дори и към съществата, които са все още грозни и отблъскващи заради мисълта за себе си, която ги яде като червей отвътре. Ето защо, да не съм чул лоша дума и мисъл за която и да е от Дъщерите Ми Божии, след като вече знаете, че по Земята и Небесата ходи жива самата Любов и търси на кого да отдаде милувките си!*

Не сквернете нито с прашинка от мисъл името на Тази, Която е сам Бог в Своята най-прекрасна и прелестна форма. Да оскърбите и насилите такава, Която пребивава в състоянието на невинност и не познава грехопадението, защото нито за миг не е престанала горещо да люби и обича, е равнозначно на греха да изнасилите Бога. Вие не знаете, че сам Бог - най-силното и най-слабото, нежно и деликатно същество - се мъчи и страда поруган, когато посегнете върху Него - върху едно от безбройните Му женски тела във вселената. Напротив, стойте на

*колене в нямо благоговение пред онази, която ви милва, приласкава и вечно прощава греховете ви. Тя отдавна, отдавна вече не се надява на отклик, тъй като го **има** - отклика на Отца си. А откликът на Отца в сърцето на човека - единственият, който го разбира най-пълно, освен елохимите и Дъщерите Божии - е един: **четворене**! Творене на Обич, Любов и Добро, на добра мисъл и добри постъпки при всички обстоятелства, в пълна и безпаметна самозабрава. Мисълта за себе си е изчезнала като дим завинаги. Точно затова, щастието на тези необикновени същества и хора е пълно и изумително, тъй като те не очакват нищо от никого. Те раздават от хазната на **Баща** си, т.е. сърцето си и неизчерпаемите блага на милостта - на милото и любовно отношение към всички, - без да се замислят.*

От, Отáн, Ототáн!

Жаравата на грядущето вече пàри под нозете ви !

23,20ч.

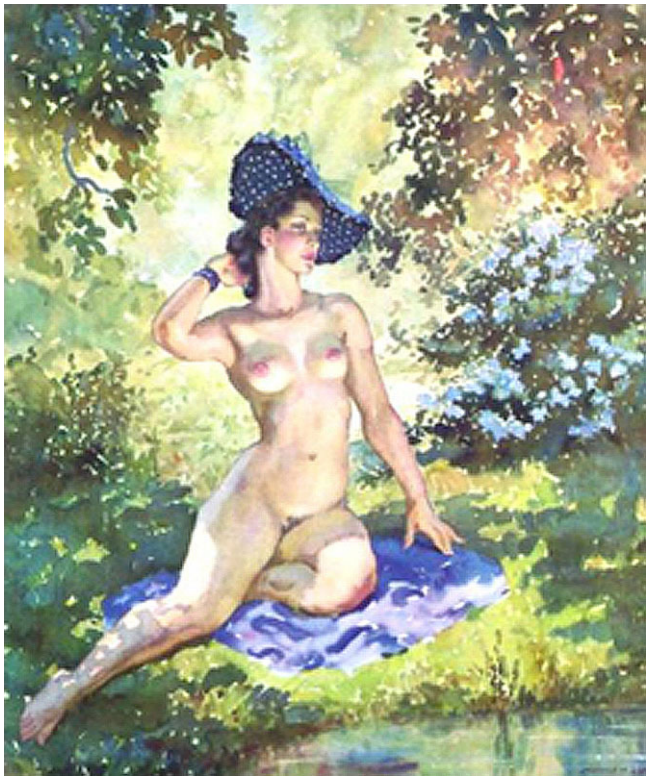

Norman Lindsay – акварел

31.XII.133(1997)г.
ВеликоТърново

СПОНТАННОСТ И БЛАГОГОВЕНИЕ

Днес, 31.XII.133(1997)г., от 6 до 7,20 ч. във влака Бургас-В.Търново (до Дъбово), дойде импулс за получаване на осияния на следните теми:

1. Спонтанност и благоговение.

2. Миг и преданост.

3. Трима души в три различни града в България (а по-късно се разбра, че се добавят още два града в чужбина), ако заработят заедно, България и съответните страни, както и целият свят, ще избегнат или намалят предстоящите неприятности.

В момента, 15ч.58м. При задаване на въпрос се каза, че записаните в тефтерчето имена на конкретните хора от трите български града, от които зависи тази нова акция на Небето, както и самите градове, не трябва да се оповестяват. Всички приятели, които вярват в Словото на Елма и имат вече опитности с Него, би трябвало да се съсредоточат и да си помислят дали всеки от тях не е в някоя от тези три тройки. Това, което може да се каже в случая, е че става дума за тройки от следния тип: двама души обичат един и същи човек (или е имало връзка), но е останала сянка от ревност, омъчня-

ване или отрицателни мисли и осъждане. В тефтерчето са дадени и записани точно имената на такива хора, но сега се иска те да бъдат махнати от там и да не се казва дори устно кои са. Ако всяка от тези тройки, казва Елма, успее да преодолее вътрешния дискомфорт в мисли и чувства по повод на съществуващия проблем и на съответните личности и реши, системно и периодично, тримата да се събират за духовна работа с материален творчески продукт (преводи, ръкописи и др.), то ***ще се подаде решаващ импулс за помиряване на противоречията и търканията между цели големи духовни общества, групировки, духове и държави.*** *Целта е, в идеалния случай, тези, които избягват да се виждат и да мислят с любов един за друг, да преодолеят тези човешки настроения и да стигнат до хармония и приятелство.*

Преди да помолим за осияния по горните теми, е уместно да споменем за два-три интересни символа, които, вероятно, ни се дадоха за размисъл и като прогноза по пътя, както и в самото В. Търново.

1. В купето на вагона Дъбово - В.Търново, в което, между другото, фигурираше силното за един от нас число 64, липсваше огледалото и през "прозорчето" се виждаше другото купе. Това прозорче има точно формата на заоблен правоъгълник, която ние нашироко използваме.

Малко по-късно, в Търново, 14 души се почерпихме в едно кафе - тук има една стена с огромен кръгъл отвор, през който се виждат по-нататък залите и преминаващите хора. Тъй като такива случаи на съвпадение по едно и също време са извънредно редки, ние считаме, че чрез тях ни говорят нещо важно и очакваме в най-скоро време да видим трето потвърждение на стена с пробит отвор... Предположението е, че се очаква връзка с нова група от сродни души в пътя на самоусъвършенстването и взаимоусъвършенстването - ***отвор*** *в досегашната стена между две групи или общества, а може би и повече от две и, следователно, възможност за свободен обмен и общуване. Не е изключено градската квартира или апартамент да е символ на Общия Окултен Клас; обществените сгради - на Неделния Клас на Учителя за народа и цялото човечество, а превозното средство или купето във влака - на Младежкия, Специалния клас. По тази символна логика, Орфическият или Евродоровият Клас би трябвало да се символизира от отдалечените една от друга постройки или палатки в планините сред природата - или дори от една черга или едно одеало на поляната, което не е за сам човек. Ако повярваме, че първият отворен прозорец (между купетата) е символ на възстановена или нова връзка между два отделни Специални Класа, прави впечатление, че почти всички, които се събраха днес за празнуване на Новата година, отговарят*

на едно от основните изисквания за ученик от Младежкия клас: преборили са се и отстояват идеала и потребността от самостоятелно жилище или поне самостоятелна стая, където не живеят с друг човек, а приемат различни гости, когато и както поискат. Символиката на транспортното средство говори за Специалния Клас по още една причина: душите, узрели за това посвещение и това еволюционно ниво на ученика, но нямащи материална или кармична възможност за самостоятелна квартира, защитават своята принадлежност към този Клас чрез чести екскурзии и пътувания с ***различни*** *хора - не само с един и същи човек или преобладаващо с един и същи човек. Това не е отрицателна оценка за живеещите семейно или по двама (или общуващите преобладаващо с някого), но тук просто става дума за различни функции на различни органи в тялото на Космическия Човек. Това, на което е способна благословената и хармонична двойка, не е по силите нито на самотниците, нито на учениците с неразвити лични чувства. Учениците от Орфическия (Евродоровия) клас отново се спират преобладаващо на едно място и пътуват порядко, защото са заети с устройване на високопланински лагери или на Новите Изгреви. Те устройват кътче или една стая в жилището си за хора с искра от Бога, но свободата, която им осигуряват на това място е той абсолютна, че гостът може да остане и цял живот. Между другото,* ***хостонните*** *йерархии не случайно са наречени така – в основата на това название е пак думата "гостуване". По същата причина, ние нарекохме и Костенец с ново име: Гостенец... Няма защо повече да ставаме на кости, ако се въртят интензивно гости...*

16,47ч.

- Сега ще говоря по първата тема: спонтанност и благоговение. Това е все същата, стара като света и вечно млада тема за силите на духа и душата; за зрелия индивид и зрялата божествена личност; за ума и сърцето; мъжа и жената; брата и сестрата; сина и дъщерята. Това е неизчерпаемата тема за алохимите, илухимите и елохимите, според новото, което знаете от осиянията.

Алохимите са спонтанни; а след тях – като сянка - и архидеите (архангелите), херувимите, началствата, властите, сините и всички други видове пламъци. Децата на Духа с едни́на (монада, искра Божия), са спонтанни до мозъка на костите си и оттатък. Ако слънцата не са спонтанни, сега нямаше да има кой да слуша тези думи. Прочее, от спонтанността

се е родило всичко, което виждате в себе си и около себе си.

*Но да се създаде и роди едно дете на Бога - това е само първият акт, макар и определящ. Веднага след това трябва да се намеси и любовта на **майката**, която се нарича "**практическа** грижа и благоговение".*

*Днес искам да отворя един нов начин на общуване със Словото - потичане на Слово от много извори. Този начин не е нов, но на Земята досега вижда спънки, понеже хората са себични, неделикатни, егоисти и самовлюбени. Алохимът на Земята и неговите сенки, включително и алохимните пъклени същности, са преизпълнени преобладаващо или изключително със себе си. Ние, Които знаем и виждаме това, не се стремим да пречим на шума на техните инициативи, самодейности и безкрайни монолози. Това значи да се опиташ да подпушиш извор, да потушаваш пожар с длани, да покриваш слънце с шепи… Ние не можем да очакваме и искаме от водопада и гейзера да стоят като тиха вода в стомна или езеро. Тяхната природа е такава. По тази причина, не се приближавай до Ниагарския или Боянския водопад или до високоговорителя на мегдана, когато искаш да чуеш гласа на Бога в сърцето си или в ближния, или когато имаш нуждата да се провежда молитвено или духовно събрание, окултен клас. Съществата с по-силна изява на **духа**, отколкото на душата и сърцето, са преобладаващо "аути́ци", както ги нарича вашата наука, и те не могат да оставят някого да се проявява по-дълго или по-силно от тях. Това са хора с много енергия и мисъл за собствената си значимост или потребности. На един концерт, именно хората без душа или със слабо развита душа, т.е. съвест, постоянно шумят или говорят с някого; в една библиотека или в един храм, където се извършват тайнства, съответно и в работата на Учителя, те са като тръни и шипове, като жар, пусната във вода - не могат да се удържат да слушат и благоговеят. Затова пък точно такива приятели често са ония способни ученици, които имат силата и куража да се опълчат на близките си,*

*на обществото, и да тръгнат по пътя на Новото. Прекалено плахите и кротките - с развит център на благоговението, но с неразвита брада, нос или тил - обикновено стават за **оглашени**, но от тях рядко излизат праведни и ученици. Бог си запушва ушите, когато се проявява недодяланият дух на някого, но знае: от него, рано или късно, може да стане човек. Не че благоговението, смирението, финесът, деликатността не са основни качества на религиозния човек, но това е само **едната** страна на медала.*

*Обикновено се казва, че медалът има две страни. Това просто не е вярно - всеки човешки, духовен и божествен медал или монета в третото измерение има точно три страни - ни повече, ни по-малко! Които от вас са "ези", те постоянно изпълват пространството около себе си със своя глас и присъствие; и - искаш не искаш - трябва да ги понасяш или слушаш. Когато публиката има късмет да слуша виртуоз, тогава радвайте се на божественото присъствие на **езито**, тъй като без него светът щеше да бъде безкрайно сив, прозаичен и скучен. Щом се появи виртуоз на Словото, науката, изкуството, културата, приятелството или живота, именно благоговейните сърца и души са ония, които стихват в космичната зала и се надигат на пръсти да не изпуснат нито един звук, нито една нота. В същото време, по-малките таланти, занаятчиите, самодейците и простолюдието, обикновено говорят високо и цъкат семки.*

Има и големи таланти, но на второ и трето място, чиято същност е проядена от червеи. Това е червеят на завистта и неуважението. Често такива таланти, безспорни сред своите почитатели, обожатели и слушатели, попадайки на концерта на един Паганини, могат да бъдат омагьосани от божествената му величина и изпълнение, но могат ядосано да зашумят или излязат още след първите тактове, гризейки ноктите си от злоба и поражение.

Ако някоя душа е "турá", тя никога не се изказва първа, не прекъсва говорещия или изявяващия се и иска да бъде ученик, служител, слушател, почитател.

Попаднете ли на божествени ученици и слушатели, знайте, че концертът ви е подсигурен, но не очаквайте много от такива. Повечето ще дойдат да ви послушат, ще се похвалят на своите приятели, но няма да се запретнат да работят. Душите-турá ходят на концерти, слушат прекрасна музика, гледат си телевизия и видео, вият си баници или перат по четири пъти на ден, а могат и да изчетат всички беседи и осияния и цялата окултна литература от кора до кора... От тях обаче в прахта на живота остава само една кръгла следа, каквато остава и от обикновените езита, когато са лежали на едно място, без да се развиват.

Единствените представители на елохимите на тази Земя и по цялата вселена, това са децата на

*третата страна - безкрайният ръб на монетата! Като площ и лице той може да е краен, но само когато монетата не е **в движение** - както лежачите езита и турата, ако ще и да се скъсват от спонтанност и работарство. Пред очите на Бога и еволюцията те са **лежачи** - нищо повече. Те лежат на собствената си кръгла площ и са безсилни да изменят себе си: на спонтанния му дай спонтанства; на слугинята - да слугува…*

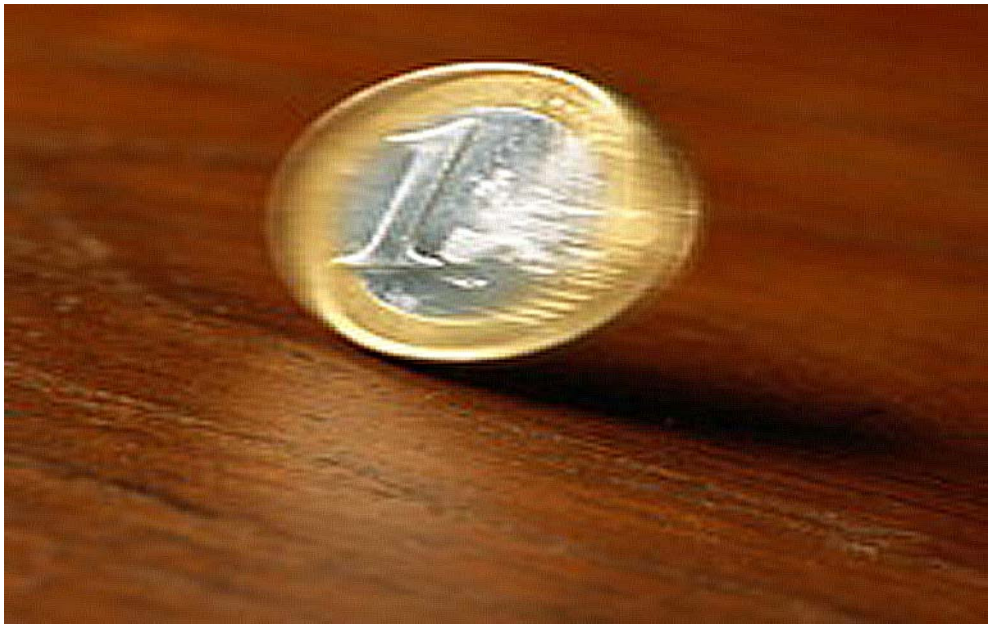

*Единствено елохимното начало в недрата на човека е онзи божествен пътник, който ще се наведе, ще вземе монетата от земята - и като си поиграе малко на "ези-тура", ще я хвърли весело по друмищата на света. **Ето** кога крайният ръб на монетата става много дълъг или безкраен! Божественото начало в човека, като представител на Баща си в световете, се отличава с движение и вертикалност. Езитатата често са прекрасни, извънредно красиви, талантливи и даже гениални, но са… лежачи. Единствената им способност е да се показват, да шумят, да прекъсват процесите у другите, защото са "спонтанни". Те са затулили напълно гърба си, "турато" - способността да изхождат от **другия**, - защото лежат върху него (турато). Който се е паднал в живота турá, е много удобен за близки, познати, общество и държава - изпълнява съвестно всичките си*

*задължения. Той може да благоговее и пред Словото, и пред Делото, и пред Христа и Учителя, но ако няма сила или страдание, което да го мръдне от мястото му, той остава безпомощен - **захлупил** е творческото начало и свободата в живота си, способността да взема самостоятелни решения и да оставя следа във вековете след себе си.*

*Намериш ли обаче Учителя си - Онзи свой Божествен Любим и Приятел, Който да те повдигне от земята и да те накара най-после да млъкнеш, ако си много спонтанен, или най-после да заработиш за **Бога**, ако си много услужлив на хората и на къщата, - тогава идва великият ти шанс в живота да се търкулнеш, да повървиш пет или десет или сто години, изправен вертикално върху ръба си - ръба на **елохимното** начало в себе си! Този ръб е предвиден и направен от Бога абсолютно кръгъл, за да можеш да летиш в равновесие - да не се накланяш нито само към илухимното, нито само към алохимното тежнение. Залетиш ли да правиш предимно лично щастие и да уреждаш дома и децата си, професията си - ти падаш и си оставаш до смъртта там, където си паднал. Залетиш ли към алохимното, ти почваш да се считаш за човек с мисия и с по-големи таланти и възможности от другите, поради което не те е срам да почнеш да не почиташ толкова тяхното присъствие, колкото своето. Завъртиш ли се така около себе си надясно, ти пак ще шльопнеш на земята завинаги, поне в рамките на едно прераждане; най-много да ти построят паметник на някой площад или да замърсиш с името и фамилията си съзнанието на милиони зрители и слушатели… Даже и да не го замърсиш, а да го просветлиш в някаква степен, ти пак си паднал човек или ангел, понеже си изменил на Божественото Начало в себе си - безкрайния ръб на монетата. Вие трябва да знаете, че има монети-ученици, които не падат до края на живота си на една или друга страна, понеже обичат от всичко и всички най-много Бога; и затова, като стигнат до ръба на годините, политат щастливи в Неговите огнени обятия!*

Ето защо сега и на вас казвам: пазете великото равновесие между спонтанност и благоговение, за да не бъде нито едното, нито другото във вреда на ближния и на Бога, а да бъдат и двете от двете ви страни - две сияйно блестящи и въртящи се добродетели, неуловими за лежачите по пътя, които не могат да се надигнат да ви следват; но безкрайно магнитни с вихрите си, за да повдигат от място сродни души и копнения, та да тръгнат нàедно с вас по сияйния път на Предаността.

Ар, Аи́р, Арунáриум!

Боже, пази България и дай на света очи да прозре задачата и́!

18,15 ч.

*През нощта, в първите минути на Новата 134 г., И. изведнъж погледна блузката на приятелката, която седеше вляво от него и каза : "**Ето** го третият знак!". Ставаше въпрос за копчетата на тъмносинята й блузка – тъмносини, с три златни точици, свързани с три преплетени осмици (в ръкописния оригинал има рисунка).*

*Още нещо: едва сега съобразяваме, много години след идването на това осияние, че Елма завършва с прочутия надпис върху гурта на нашите стари монети: "Боже, пази България". Безброй пъти сме го виждали, когато бяха още в обръщение, а и след това. Днес става ясно, че този призив, гравиран върху монетите ни и разпространен по този начин в множество екземпляри, стигнал по този начин до всеки българин без изключение, е изиграл магическа роля. Той е една от причините, дори и досега, България да страда сравнително по малко от войните и природните бедствия, отколкото други народи. Интересно е да се открие кой и кога го е въвел – явно е бил боговдъхновен човек и е изиграл огромна роля за Отечеството ни. Такава бяла формула има силата да намали значително злодействието на нумпирите, свързани с тия монети (вампири на монетите, според осиянията). Всяка парична единица си има главен банкпир или нумпир, но негови адски проекции-духчета са свързани с всяка конкретна монета и отговарят кармически за злините, извършени чрез нея. Те са свързани с акаша и записват, филрмират целия живот на дадената монета или банкнота в обръщение, като отговарят за кармичното възмездие на виновния. Но съществуват и **добри** духове на парите – пак генерално и по места, - които вършат подобна работа, но положително: помнят **доброто**, което е*

направено чрез всеки конкретен книжен или метален носител, и въздават добро на съответния човек.

Специални ангели и светли духчета живеят и в носителите на десятъка. Когато той е отдаван по правилата на Елма, тези същества имат силата да отрежат изцяло нишките, които свързват човека с банкпира или нумпира на конкретната банкнота или монета. Днес има нови същества и от двата вида, свързани с новите финансови форми.

*Не без сила и значение са и **изображенията** върху парите: дали са на положителни или на отрицателни символи и личности. Те свързват пряко притежателите им със съответните хора и егрегори. Но дори и на най-добрите хора на земята съдбата им в невидимия свят не е лесна, ако се е случило образите им да са отпечатани (пресовани) върху пари – особено поради големите тиражи. Въпреки доброто взаимно влияние в някои случаи, засега е по-силно негативното, понеже парите се употребяват предимно **егоистично** и предимно за **разрушаване** на човека (14.9.2010 г., 11:55:29).*

14.I.134(1998)
Бургас - Изгрев

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪВЕСТТА

ЖЛО / АГ

Тази сутрин, в края на дълбоката нощ, макар и по средата

на зимата, навън изведнъж силно се разпяха два славея! Дълго време гласовете им звучаха в нашите души и събудиха някакви лъчезарни и щастливи чувства. Накрая стана ясно, че всичко това се дава за нашия приятел А. от София, който наскоро се обади с молба да бъде запитан Елма по негов проблем. Оттогава все няма условия за този контакт, но ето, че нашият Голям Приятел, както често прави, сам ни подсеща, че има да се казва нещо.

И този път информацията за А. дойде в сгъстен, светкавичен вид само за част от секундата, и нещата се изясниха напълно. Сега остава само Той да продиктува това бавно, за да го запишем. Както в много случаи обаче, само секунди или минути след изясняването на даден случай, човешкият мозък на приемателя веднага го забравя и после, при писането, почти всичко изглежда напълно ново. От тази сутрин остана ясен само един спомен: че на А. се препоръчват всички песни на Учителя за тъгата и скръбта и особено "Радост и скръб"; а също и че е хубаво да се посвети едно стихотворение на А.

Може ли сега да се кажа нещо по този въпрос?

20,09ч.

- Пътят на самота и страдание е път на посветени. Онези, по които въздишаме понякога, са верни на себе си, но рядко са верни на Бога, т.е. на Божественото Начало във всичко и всички. Верният на себе си обикновено служи на старото себе, на старото аз, и затова понятието за общото единство на съществата с еднùна (монада, искра Божия) у него е приспано. Съществата, за разлика от същностите, са едно цяло, и по тази причина всяка част от този общ организъм служи безотказно на всички други части с искра Божия, защото вътрешно чувства и знае, че отдавайки добро, обич и любов, тя ги влива в тялото на разумното човечество и после получава оттам същото.

Същностите обаче нямат тази привилегия и това поведение: те се чувстват отделени от всички и си избират тесни територии и пътеки, където ходят сами или с предпочитани от тях спътници. Тям е недостъпна мисълта за саможертва и щастливо самоотдаване на "външни" хора, поради което разчитат само на себе си и на близките си - пият от шишенца, а не от безкраен океан. Всичко това отдавна ви е известно от Словото през вековете, както и от

тежките уроци на живота. Затова е излишно постоянно да си говорим за едно и също.

Шансът сега на 68 същества от София и много повече от страната и по света е да минат през тебе и само през тебе към своето душевно и физическо единство, т.е. към безсмъртието. Отминавайки вратите, които са им определени, понеже били малки, неугледни или твърде скрити в бръшлян или коприва, повечето хора се налага да се прераждат много пъти, тъй като всеки се изтегля в различна космична орбита и не е лесно да попаднеш пак на своя врата. Рядко има хора с искра от Бога, за които да са определени по-малко от десет врати, за да се върнат при Бога. ***Това*** *е абсолютният минимум. Пет от тия врати са най-различни неща: наука, религия, професия, изкуство, култура и пр., но минимум пет са човешки души в тела на Земята. С тия души ти се раждаш заедно всеки път, обикновено в един и същи град или държава. Като казвам пет, това е за най-нисшите, най-некадърните или за пътници от илухимната пътека. Всяка фигура от пентаграма, възходящо, увеличава в геометрична прогресия и още по-високи прогресии броя на вратите - хора и неща, през които човек се връща към Царството Божие. Главната задача на ада е да внушава на всички, че трябва да се уединяват с минимален брой хора около себе си или да остават насаме със своите лудости - научни, религиозни, битови и пр. Щом почнат тежките въздишки и се появи желанието за умиране, това е сигурен признак, че някой може да минава през много врати, а му се налага да минава само през една и две или три; или са го научили, че това е нормално.*

Ето защо, причинителите на скръб поради слепота и разминаване неизбежно задръстват преизподнята и чистилището поради своите зацикляния и непревързаните чужди рани. Много ваши приятели живеят на малко островче от илюзорна сигурност и самомнение, самоувереност. Те постъпват определено, ясно, с "правилни" и "точни" ходове и реакции, с отработени думи и жестове, и обикновено са ***стабилни*** *в това, което хората наричат "живот". Нещо*

повече, създали са си непроницаеми сфери около себе си и си произвеждат микроклимат, за да могат да дишат, тъй като островчето им е сред ужасни изпарения от гниене и нещастие - както на собствената им душа, така и на другите. Не винаги външната организация и успеваемост в живота е белег на напреднала душа - напротив, по-напредналите минават през цели тресавища и пропасти от безсмислия, отчаяния и необяснимо бездействие, или периодично попадат на такива. Подредените в живота, които се държат добре на обществените си кокили и си изпълняват палячовските задължения с пълното съзнание, че това е нещо необходимо и сериозно, тепърва са кандидати за душевните и житейски блата, през които преминават по-напредналите. На тях им предстои разрушаване на овеществената илюзия, че са построили нормално живота си, и попадане под ударите на Съдбата. Ако човек е забравил, че е бил скитник и просяк, нещастен, болен и прокажен, лишен от всичко, Съдбата потрива ръце и само го обикаля, за да му намери дамара...

Но Ние познаваме и още по-напреднали от напредналите, които не лежат в калта, а се наричат "балансьори". Щом си загубил баланса на живота, ти си паднал от въжето в калта и можеш само да пъшкаш и да се разлагаш. Вие също познавахте и познавате велики и невелики балансьори, които умело държат върлината в равновесие и не отиват нито повече към света, нито повече към духовното. Вие лично помните и знаете хора, които биха умрели само за 2-3 месеца или пет години - петнадесет най-много, - ако не са подложени на изискванията на обществените режими. Липсата на наложен от други (от обстоятелствата) трудов ритъм и трудово напрежение се отразява пагубно и на най-високите посветени. Затова Учителят ясно ви казва и отвътре, и в беседите, че не обича хора, които не учат или не работят. Самостоятелното, самодейното учене и самодейният труд и работа, дори и да сте тежкоатлети на волята и гения, оставят мъртво мюонното тяло, което се развива само при включване в обществена

система и изпълняване на задължения.

Ето защо, приветствам приятеля, заради който разпях славеите тази нощ, тъй като той никога не падна по гръб и се бо̀ри отчаяно в живота не от страх да не умре от глад и студ, а понеже е ученик. Убедете се сами, даже и в извънредно редките случаи, когато лично Бог разрешава някому да не се включва в условно човешка система - на такива души им е извънредно трудно, защото загубват ритъма на живота. Не е достатъчно да изпълнявате собствена програма и дори програма на окултна или орфическа школа, ако тази школа не е божествена. Ние познаваме дори и орфически, и евродорови класове по вселената, които са спънка за Божественото у човека, понеже са се откъснали от света и са си създали Изгреви, Агарти, Шамбали далече от обикновените хора. Даже и когато не са далече, а са във вашия град, такива общества не се отличават с професионални и обществени успехи, нито с лично ниво в семейните грижи и бит. Вземете Учителя - нима Той не е пример за всичко? Нима Той не смая Америка като цигулар и света като лекар, психолог, организатор? Учителят е отворена рана повече от всички хора и ангели в Трите Вселени, които страдат, но това не нарушава нито режима Му, нито трудовото Му ежедневие нито за пет часа в няколко години, понеже Той има ***съвест****.*

Заедно с това, не смейте нито за миг да си помислите нещо лошо и осъдително за жертвените хора и ангели, които балансират с тежки мъки и обществено неучастие вашето прекалено участие. Ако вие, "подредените", държахте върлината правилно и отдавахте на духовното и на любовта толкова сили, колкото е необходимо, за да не паднете (а вие рано или късно ще паднете), то нямаше защо Бог да поддържа армиите от неудачници, които пречистват подредения ви свят чрез своето страдание. Неудачникът не е виновен, че Бог го е поставил на това място, тъй като прекалените удачници трябва да се уравновесяват с прекалените интроверти. Следователно, ако екстровертът отделя сили и време за ду-

*ховна работа (става дума за **работа**, а не само четене на мъдри книги), той ще освободи пространство, за да може подводните души и сърца да почнат вече да изплуват на повърхността. Всеки Борис Христов, Гяуров или който и да е друг талантлив и трудолюбив човек влачи огромна опашка от неудачници след себе си, понеже мисли, че светското му призвание и личният му бит са всичко. Докато човек не стане ученик, той постоянно ще пада на една или друга страна - ще залита към индивидуалното, духовното, окултното или светското.*

*Значи, зърното на съвестта се пробужда само при едно условие: сухоземните, надземните и надводните да почнат да работят и за Бога, а подземните, подводните и прочие да почнат да работят за **хората**; да учат, да бъдат полезни с някой занаят, наука или изкуство. Цялата Школа на Изгрева бе и е доказателство единствено на тази истина - истината за покълването на **съвестта**. Безсъвестният не се тревожи много, когато не работи за Бога или за хората. От такива не излязоха добри ученици в Школата.*

*Като намери човек баланса между светско и духовно участие, ще се прояви и сродната му душа - ще почнат да му се откликват всички сродни души, на които той е врата към Небето и които са врата за него. Ще забележите как любовта ви намира и ви търси със свещ, и ви кани с една или хиляди бъклици, когато престанете да миришете в духовния свят заради своята едностранчивост. Ще видите как желаният ще ви целуне и ще ви милва постоянно, понеже душата му усеща, че лъхате на ведрост, а не на леш - че отделяте време и за Бога, и за света. Работата за Бога се измерва в продукти, работата за света - в съвършени постижения. Работата за ближния, неближния и врага върви по пътя на саможертвата, на постоянната грижа, будуване и внимание. Душите **усещат** това внимание и не могат да не ви обичат. Най-главното е човек да забрави за себе си.*

Ясните са ни ясни; неясните ще станат ясни...

Раберу́м!

21,49

В началото на този текст е казано, че би било хубаво да се посвети едно стихотворение на А. – адресата на това осияние от Елма. Изминали са почти 13 години, но както много задачки и пожелания, не е изпълнено и това. По тази причина днес една близка приятелка, която сътрудничи на Словото плътно и с голяма вяра и сме в постоянна връзка не само по интернет, се вдъхнови да напише такова стихотворение, за да го приложим тук и до го изпратим и на А.. Разбира се, който познава този свиден и прекрасен приятел, е свободен и той да изпълни заръката и да му посвети стихове от сърце. Ето първото, което изпратиха днес:

ГОЛЯМАТА НАДЕЖДА...

Локална 2010, глуха провинция:
планета Земя.

Приятелю, какво да кажа...
Два мига още поизтрай -
страхотно тежък е блокажа
на зрението в тоя край!

Вратите дивни към слънцата
маскирани са с гъст листак,
та по е лесно за сърцата
да найдат супер и битак.

Едни в битака си уреждат
бита със мъж опитомен;
във супера девойка нежна
си търси някой супермен...

Светът е "супер" - всичко има:
от сребърна игла до цар.
А пък биташката любима,
битува с някой каруцар...

Но ти не мигай тъй отчаян:
веднъж на милион лета
сърце-детенце най-случайно
напипва Тайната Врата...

14.9.2010 г. 20:29:58

20.01.134(1998)г.
Бургас – Изгрев

ПАК ЗА ЗРЕЛИТЕ ПЛОДОВЕ

10,12ч.

Един приятел пита как вървят вътрешно нещата при него – изпълнява ли, общо взето, с успех това, което си е обещал - т.е. какъв е балансът в момента в пътя на неговото самоусъвършенстване. Ние знаем, че всичко външно зависи, поне наполовина, от нашата работа върху себе си и от социалното ни поведение. Ето защо и този приятел съвсем правилно се интересува от основното, а не от последствията.

10,19 ч.

- Балансът е почти 100% в полза на доброто и съвършенството. В рамките на това, което си обеща, вървиш чудесно. Това не значи, че няма още неиз-

вървени пътеки и още недостатъци във всеки от вас, но всеки отделен случай важи в рамките на предпоставеното. В този случай се справяш добре и може да очакваш добри резултати. Просто – малко търпение още! Когато самоусъвършенстването и взаимоусъвършенстването, сами по себе си, са онова, която ни радва и ни дава живот, а не се занимаваме с това за постигане на друга цел, тогава ние ставаме прекрасни и най-достойните същества сами идват при нас. В този висок път ние взимаме значителна преднина пред общата маса, и тогава само ония, които имат сърдечен и душевен вкус, имат желанието и силата да тичат след нас.

Колкото и да е тъжно, не съжалявайте за хора, които имат по-нисък вкус и идеал и се задоволяват с пътници, които вървят далече зад вас. Сега сърцето ни кърви за мили и прекрасни същества, които не искат да живеят с нас, но те не са виновни за това. Липсата на опит и вкус не е вина. Затова пък ***ние*** *трябва да сме винаги на поста си – да работим и живеем с тия, които ни оценяват, но вечно да помним и обичаме и по-изостаналите души. Ние трябва да сме*

винаги отворени за тях, защото те неизбежно се завръщат, макар и доста поочукани от съдбата.

Песен от Учителя:

Там, далече

Там, далече, зная чуден край –
слънце, цветя и плодове;
блика извор, райска градина е.

Ти да ми кажеш туй, което знайш,
за роден край - райска земя,
где росна вишна цъфти и зрей.
За тоз красив край път покажи!

***Късай само плод узрял**,*
но без да чупиш свежи клон.
Изобилно плод си ти набери
и на всички с радост го занеси.

26.I.134(1998)г.
Бургас - Изгрев

ПИТАНЕ И ПИТАНЕ...

ЖЛО / ПГБ

- Може ли сега да питам нещо по моите проблеми - или не може? Ако питам, това би ли изменило нещо в плюс или в минус?

11,10 ч.

- Ще се намали шансът при питане понякога...

- В конкретния случай, ако сега аз питам, ще се намали ли шансът тя да се върне при мен; и ако е така - защо?

*- При Учителя на Изгрева също действаше този закон, но тъй като Изгревът е вечен като Учителя, той [законът] действа и сега. От една страна е казано: "Питайте за всичко - и за най-дребните неща", а от друга, при някои питания може да настъпи обратна реакция. Причините са сложни. Повечето питания са за получаване на успокоение, сигурност и определеност. Ако кармата на някого е да страда от неопределеност, определеността ще му даде или пълно щастие, или пълно разочарование. Пълното разочарование често е голям срив, но той в повечето случаи се преживява и на човек му олеква, въпреки тежката цена. Тогава той, малко по малко, се възстановява и се определя към други неща или хора - или поне може да възстанови постепенно своето равновесие. В психохирургията тава е опасен, но сигурен метод. Ако някой трябва да умре от мъка и разочарование или да се разстрои психически, психохирургът се е допитал предварително до Съдбата и провежда дори такива операции. Това обаче е право само на **всемирните** адепти - даже **бѐлите** нямат такива пълномощия. Черните постоянно си служат с психошокове с най-лош изход, но и те са направлявани от Карма.*

В случаи като твоя, въпреки че се даде точен срок с определена надежда, съществува опасност шансо-

*вете да се намалят поради постоянната мъка, скръб и безпокойство. Освен това, при всеки човек съществува още неизплатена карма, и ако някой трябва да се мъчи от неопределеността, понеже така е измъчвал други в миналото, той **трябва** да си получи порцията горчиво лекарство. Да се проси определеност в такива случаи, означава да искаш да ти пробият цирея, преди още да е узрял - ще се появят още пет, десет, сто цирея!*

Узряването на кармата се отличава с естествено самопробиване на цирея, но за това се иска много голямо търпение, ако човек не може да го унищожи чрез чист живот. Цирeите, пъпките и пр., също и много екземи и още стотици болести се дължат не само на нечист въздух, вода и храна, но и на въздишките, на безпокойствата. В пуберитета, пък и по-късно, не може без въздишки, но това е неизбежно.

*Вътрешните мъки на човека, дори и у ангелите, обикновено се дължат на мисъл за себе си, т.е. на егоизъм. Дължат се на желание за **лично** щастие или успех. Това е естествено желание, но почне ли да ни измъчва, когато нещата не вървят, това означава остра мисъл повече за себе си, отколкото за другите. И **това** е божествено дълбоко в основата си, тъй като личното щастие е база, без която всичко се разрушава, **но трябва да се помни, че на Земята лично щастие или не се дава, или се дава извънредно рядко, като подарък от Съдбата.** Човек трябва да е мислил **за другите** и за щастието, удобството и желанието **на другите** не години, но векове, прераждания наред, за да заслужи на Земята мъничко или по-голямо щастие. А така, както денонощно хората мислят само за себе си и за собствените си привички и удоволствия и ги провеждат с цената на чужди страдания, Съдбата лесно няма да отпусне благодат и лично щастие.*

Конкретно при теб, възелът е много сложен, понеже от едната страна стои Любовта, която е над всичко, и Бог помага със всички сили тя да процъфти, където е възможно, но под "Любов" Той разбира едно, а съществата и същностите - най-различни неща.

Почти всички под "любов" разбират неща, които доставят лична радост и удоволствие, без да се интересуват как си представя щастието и животът другият, другите наоколо. Като види, че някой е изпълнен предимно със себе си и собствените си желания, вкусове и привички, Съдбата се заема да му крои различни капани, в които слага и примамката на любовта дори, за да може егоистът да преживее ред неприятности и страдания, та да почне да плаща за липсата на такт и мисъл за другите. Тъй като още никой не е съвършен (с редки изключения), дори и Словото понякога, както вече сте се уверявали, служи на Съдбата (или си служи с прийомите на Съдбата), дори и с прилагане на неопределености и най-различни илюзии, които приличат на измама. Хората не разбират, че за Съдбата главното са уроците, страданията, които ви устройва с учебна цел и с цел покриване на дълговете. За нея личното ви щастие стои на последно място и го отпуска само тогава, когато достатъчно дълго сте рипали чевръсто и високо, докато тя размахва ръжена си… Ако при това вие роптаете, озлобявате се или постоянно, остро, или сълзливо проявявате недоволство от нейните методи, тя ще отложи за още по-нататък получаването на курабийката. Ако обаче напълно забравите за себе си и за своите тежки или дребни проблеми и престанете да пълните света с въздишките или печалната си, нещастна физиономия, Съдбата ви поглежда със симпатия и казва: "Това дете вече не е повтаряч и е готово да служи на другите, които са по-слаби и нещастни от него. Ще си помисля дали да не му подхвърля по-скоро някоя курабийка..." В редки случаи, човек може да получи от Съдбата и тортата, за която мечтае, и то много скоро, но това означава да не мислиш за себе си и за удовлетворяване на своите въжделения и нужди нито секунда от денонощието - в продължение на години, ако трябва. През всичкото време, такъв човек създава около себе си свещена тишина. Той не е свиня в кочината или извън кочината си, която прави каквото си иска, без оглед на състоянието и жела-

нието на другите.

Често сте слушали за хора, които вървят тихо като свята зимна нощ или се носят като нежна музика през живота на другите, дори и когато сами те изгарят от самота или от някаква голяма сърдечна мъка. При тях никога не се появява раздразнение и недоволство, никога не допускат сами да консумират едно благо, което Бог е определил и за други. Те дори не си и помислят такова нещо, понеже знаят, че положителната прогноза за тях ще се промени. Когато постигнете и вие това, включая и безответното и радостно служене, тогава Учителите и Възпитателите на Съдбата започват все по често да възбуждат приятни мисли и чувства за вас у хората, които обичате и за които копнеете. С една дума, колкото по-саможертвен, фин, деликатен и добър става човек, толкова повече той радиира прекрасност в пространството и извън пространствата и толкова по-голям е шансът това да бъде възприето от сродните и несродните души, така че и ***те*** *да изпитат нужда да общуват с вас, да ви обичат. Вандалите, супермените, себичните, егоистите също имат своите обожатели и почитатели, но това е въпрос на еволюция и вкус - и всеки ще получи това, което си е избрал и харесал.*

След тази много дълга лекция, конкретно искам да потвърдя, че твоите усилия досега по пътя към доброто и съвършенството са определено успешни и че това, потенциално, поддържа прогнозата, някой, на който държиш, да се обърне с ***любов*** *към тебе. Който е общувал със Словото, знае, че сроковете обикновено се спазват, но че има и разтягане на сроковете, което зависи от колективната ситуация, карма и дихарма. Това зависи и от волята на Онзи, Който има право и да отменя и променя прогнози без предупреждение и без отчет пред никого.*

Небето е много доволно от това, че сияеш все повече и повече поради будния си дух, ум и сърце, но това не означава, че финесът има предели в развитието си. Финесът и тишината - като социално и психическо поведение - е онова, което привлича ан-

гелите като пчели към уханието на добрите хора.

Ат, Атóу, Атоуúн!

***Няма** да давам превода. Тази формула ще ти помогне.*

12,12 ч.

Просто, влюбеният не знае, че е излишно да въздиша, ако някой не тича към него както това момиче. Природата, Космосът, Бог, нямат сметка от друг вариант, понеже инак Битието би рухнало. Не че мнозина не тичат така, но обикновено са сбъркали посоката. Те не помагат на небесната наследственост. Всемирът иска нещо друго.

2.III.134(1998)г.
Хижа "Седемте рилски езера"

ПРИКАЗКА ЗА МАРИОР И КВИЛЕНА

17,48 ч.

След вчерашния разговор, записан на лента, очакваме отговори на Елма по обсъжданите въпроси. Дали Той сега е склонен да говори на тези теми - или има и вариант да се изпълни желанието на един приятел, който наскоро помоли да искаме нови приказки от Елма, защото отдавна не са идвали? Преди малко той каза, че за Този, Който ни говори, сигурно не е никакъв проблем да отговори на каквито и да е въпроси и под формата на приказка.

17,52 ч.

- Никой не би се отказал да слуша приказки, докато повечето хора се страхуват от учения и поучения. Ето защо и на Най-Опитният в Битието, Който говори на всички езици и познава всички философии,

религии и прочие, Му е най-приятно да разказва приказки...

Охан се славеше по всичкия свят с приказната си природа и нескончаемите песни, с радостните танци на обитателите си. Охан владее и досега много светове на най-различни места, а паспортът за там е само един: да си млад и хубав, да пееш сладко и да си безгрижен.

Навършил 16 години (по вашите земни представи), Мариор бе най-изкусен в пеенето на 8 гласа едновременно и събираше огромни тълпи от цял свят, когато се оповестяваше, че има намерение да пее. Той сам пееше почти постоянно, но се криеше, понеже се чувстваше много добре без хора наоколо. Мариор знаеше, че в един далечен свят се е родило момиче, което също пее на 8 гласа, но още не знаеше как да я открие и да отиде при нея.

Когато Мариор или Квилена пееха, техните песни се настигаха в пространството, оплитаха се бурно една около друга и създаваха особени тунели, коридори, в които можеше да се пътува от нейния свят до неговия и обратно. Ето защо, те не преставаха да пеят, защото съзнаваха, че въпреки вече отдавна пътуващите по техния коридор, тунелът още не е окончателно готов и може да се разпадне, ако някой от тях престане да пее. Те знаеха със сърцето си, че още не могат да се срещнат лично, преди да са изплели целия тунел. Затова пък постоянно се сънуваха и приличаха на отнесени, тъй като това ставаше и когато не спят. Всеки от осемте им гласа се съчетаваше със съответния глас на другия - и така те спонтанно пееха, едновременно на 16 гласа, най-дивната песен на Любовта и чистотата, която някога беше чувало тяхното човечество! *(При мисълта за корекция и поставяне на "тяхното човечество" в множествено число, понеже Мариор и Квилена са от различни човечества на голямо разстояние, бе изяснено, че те са всъщност от едно човечество, но в друго измерение – б.х.)*

Щастието им беше голямо, но и тъгата не ги напускаше, тъй като оплетените им в любовно еди-

*нение души плачеха и за **физическа** среща. Имаше един начин те да се срещнат много по-рано, но за това бе нужно взаимно желание. Колкото и да е странно, нишката на взаимното желание още не светеше със своя прекрасен, ярък ален цвят, през центъра на тунела. Тя бе още нежно розова, тъй като между тях съществуваше взаимна обич, но не и взаимно желание...*

*

Някои странни същества се опиняват от хипнозата на момента и от обстановката, в която се намират, считат нещата за дадени и неизменими, и тяхната инертност ги кара да се чувстват доволни от самотата си или от съществата, с които общуват; или от познанията и творчеството, които са им достъпни. Те си мислят, че приближаването към сродна душа е работа на Бога и Провидението, че абсолютно никак не е необходимо човек сам да прави усилия за това, подпалвайки ярко и силно желание за незабавна среща.

Не укорявайте тези нежни или още груби душевно създания, тъй като тялото на желанието в тях още не е пробудено от ударите на мъката и страданието на копнежа. Съжелението е мигновен ток между две или повече същества с пробудена жилка от Бога, и то се отличава по това, че се превръща в едновременно и незабавно действие за реализация на копнежа.

Много деца в Битието са заченати без следа от съжелание у родителите им, а по причина на възникнала взаимна симпатия или по някакви съображения. Така и нашите приятели се обичаха нежно и всеотдайно, преди още да се познават физически. Пеейки, те правеха щастливи милиони свои събратя и сестри, но желанието за близък контакт още не бе узряло с еднаква сила и у двамата. При такива случаи, често нещата вземат нещастен обрат и силите на мрака пращат свои представители, за да разрушат и останалото, понеже в Битието няма закон за поло-

винчати и отложени действия.

Сега оставям на вас и на всички други, които пожелаят, да доразвият приказката за тези двама певци, като си представят какво е станало поради дългата липса на **съжелание**. *Тези, които искат, могат да се опитат да спасят героите от приказката, след като те бъдат подложени на сериозни изпитания.*

Така че, всъщност, истинската драма на приказката още не е започнала. На същество, което дълго време не желае да познае света на **съжеланието**, *му се налага да мине през четири изпита:*

Първо, да може да дарява любовта като стремеж ***по милост****; а ако не може да направи това, Кармата да го остави на самотек да търси изход от положението си.*

Второ, да може да отдава любовта като чувство ***с благост*** *- без нито едно изключение.*

Трето, обичта му да може да възбуди у някого любовта като сила в такава степен, че този човек, това същество да може да повдигне планини от инерция и невъзможности, за да се усъвършенства - да стане достойно да отговори на тази обич със същата сила и да служи на обичното същество тъй предано и всеотдайно, че да му помага във всичко по-добре от всички останали.

Най-накрая, любовта като принцип трябва да възбуди **истинската любов** *в съществото, което изпитват - т.е. любовта към всички, - без това да нарушава постигнатото в другите три области.*

Може би някои от вас очакваха сдъвкана приказка - приказка докрай, с всичките перушинки и възклицателни, но Аз сега давам началото на една приказка, която да се опитате да доразвиете сами. Приказките на Елма никога не са измислени - те се опират на реални случки и имена в Космоса. Те обаче имат силата да измислят техните по-нататъшни съдби

чрез красиво подсказване, без да се вмесват в свободата на волята.

Ако успеете с тези ваши варианти, като си дадете пълна свобода на фантазията и въображението, Божественото у вас би могло да помогне не само на тази двойка сродни души, но и на всички останали, които имат същия проблем. Тогава, може би, някой ще достигне и до отговора на въпроса, дали дадена любов винаги е сам Бог или не е; и, ако е, - в каква степен и при какви условия е именно Бог.

Имам право на малко подсказване. Не мислете, че ако съберете нашите герои от сегашната приказка в един дворец и ги ожените, това ще реши положението... И ***такива*** *случаи има, но техният изход е съвсем друг. Един от двамата в тази драма - няма да кажа кой точно - все още упорито се съпротивлява на Бога дълбоко вътре в себе си, въпреки че инак е много вярващ и набожен. Той все още е изпълнен със себе си и затова иска или всичко, или нищо.*

Който иска всичко или нищо, не е човек на високия идеал. Тази вътрешна упоритост и гордост, себелюбие, унищожава алената краска на самоинициативата и надеждата за избухване на съжелание. Непознаването на закона за неунищожимостта на желанието обаче става причина такива слепи сърца да се отдадат фанатично на някоя вяра, наука, изкуство или дейност; или да почнат да си попийват, за да "разкарат" гласа на съвестта, който иска да си признаеш истината пред себе си. След като я признаеш пред себе си, ти трябва да я признаеш и пред онзи, с когото си излязъл заедно от Бога, а не да се криеш в миша дупка от него и от самия себе си; или да чакаш някак си събитията, с течение на времето, да съкратят разстоянието между вас.

Гордите и страхливи принцеси и принцове, особено ако имат и външна привлекателност, се ограждат с кукли – кукли-четки и бои, кукли-книги, кукли-приятели и обожатели, с които се опитват да се спасяват от постоянния ропот на съвестта, от изгарящата жажда за свобода и любов. Те манипулират тези кукли, само и само да запълнят времето си и да

мислят, че се спасяват или "спасяват" някого. Но всъщност това не са кукли, а живи хора и ангели, които, по своему, са влюбени в тях и служат на идеала си, за да го спечелят.

Не се опитвайте да спасите двамата герои и с посвещаването им на Словото и Делото, с цел да се подготвели за Живота. Мнозина се спасяват точно по този начин, но не и двамата, за които ви разказвам в тази приказка. Просто, моментът е узрял да се срещнат. Какво ще произлезе след това е неизвестно, но този опит се налага, тъй като Вселената не може да търпи повече разногласие и липса на съжелание у съществата, които строят коридори между човечества.

Любовта Като Принцип ще помогне последна, ако всичките ви опити останат безуспешни. Все пак, вие се опитайте да пробудите Спящата Царкиня, въпреки че тя или той изглеждат много умни и дейни в очите на другите.

Много високи огради от тръни трябва да преодолеете, за да развиете правилно приказката. Спомнете си всички приказки на тази тема и помислете какво са искали да кажат Учителите на човечеството, както и певците, които са ги съчинили. Ако не – сами съчинете съвършено неочакван край на приказката, какъвто не е имало никога и никъде. И знайте, че пробуждането на спящи сърца и души не може да стане с никакви остени и иглички, с никакви вълшебни парфюми, дори и най-нежните.

Това е новото домашно за ония, които искат да напишат или да разкажат края на приказката.

По другите въпроси - друг път.

18,10 ч.

7.11.2008 г., 07:58:13

Изминали са повече от десет години, откакто е дошло това осияние. То не е отишло до хората, а и да го е прочел някой от приятелите, то е било в некоригиран вид по вина на един човек, който започва да проверява из основи тези текс-

тове цели 36 години, след като е дошъл първият. Илюзията за отклик и правене на добро на дребно, илюзията за личен живот, илюзията за чувство за дълг към отделни хора, а не към Бога, илюзиите за други приоритети, таланти, интереси и развявания в живота извън Словото стават причина за замразяването на живи подаръци от Бога, които си стоят заровени.

Именно по тези причини и по други, Приказката за Мариор и Квилена няма варианти досега. Нека поне днес, макар и с такова огромно закъснение, желаещите се опитат да дадат такива варианти. Нека си представим, че това е една от темите, които Учителят дава в Младежкия Клас.

Ето една от домашните работи, която се ражда едва сега, поради едно късно пробудено чувство за съвест. На множина тя ще се стори изключително заплетена, сложна и объркана, затова може въобще да не се чете или да се остави още в началото. За други, въоръжени с по-голямо търпение, това може да бъде материал за изучаване как са се композирали до този момент в един интелект идеите, дошли от няколко хиляди беседи на Учителя Беинса Дуно и над 1100 осияния от Елма. Няма никаква гаранция за стройност и пълна истинност. Затова и се нарича "домашна работа" – опит на ученик, който е още по пътя. Може би и на войник, току-що докаран в лазарета от последната битка на фронта: отново бълнува едни и същи думи, отново кърви... Докторът ще си помисли върху диагнозата, полевият съд или ще му открие тактически грешки, или ще го оправдае и награди. Сестрите обаче не се интересуват от всичко това: те превързват рани. Без замисляне. Затова и се наричат "милосърдни".

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРИКАЗКАТА ЗА МАРИОР И КВИЛЕНА №1

7.11.2008 г. 8:15:36

- Господи, защо ми причиняваш това?! С какво заслужих този смъртоносен нож в гърба след толкова много години чист и свят живот? Нима не дадох всичко от себе си за Тебе, за Твоето Слово и Дело, за Твоята музика и за развиването на братския живот? Защо ми отне най-близкия човек? Ето, аз умирам – не искам повече да живея. Без него всичко пропада и аз почвам да не вярвам дори на Теб!

Думите на Квилена се бият спирално по целия коридор между нея и Мариор. Космическите зрители виждат как те избиват милиони същества, които са се зародили като ембриони по вътрешната му повърхност. Квилена не подозира, че мисълта за себе си е жесток кюртаж, углавно престъпление,

което всички ние извършваме ежедневно и ежечасно, когато се чувстваме нещастни. Мъката ни, егоистичната ни скръб и жал за самите себе си, дори и подплатена със свещени цитати, се върти спирално като смерч от остри ножове и посича не само ембрионите, но и живородените деца на една любов, на едно сродство между душите.

В такива съдбоносни минути на космически геноцид се поставя въпросът за самите нас: дали сме родени от Незнайното – или сме същества-имитанти, ерзац на някой друг творец, който лепи от глина подражания на творенията с душа. Той ги изпипва външно дори по-перфектни от създанията на Незнайния, ала малцина виждат и усещат, че това не са живи същества. Това, те че се движат, говорят, организират, свирят, пеят, впечатляват, разсъждават умно и разумно и стават "фактори" в някое общество, съвсем не означава, че са живи. Живото и безсмъртното в света се отличава по това, че не се отличава. То се храни от липсата на мисъл и жал за себе си, от абсолютното и тотално самораздаване на всички страни като лъчите на слънцето и плодното дърво, без да се интересува дали някой се ползва от това, има ли някой "специален". То няма нужда от едно-единствено същество в своята аура, освен за определени мигове и кратки периоди, когато Вселената влиза в него за Свещено Зачатие.

Подобията на хора и ангели, подобията на богове не зачитат нито избухването на всички страни, нито специалните мигове на Живота, когато той се създава. Имитантите се разпознават по това, че не могат да живеят радиално във всички посоки; а когато Вселената си опита да влезе в тях като един-единствен лъч, те пак се съпротивляват. Те искат винаги да са сами или да са прилепени към строго определено същество по строго определен начин. Това те кръщават "чистота и святост".

Мариор, усещайки как умират милиони, изведнъж разбира, че Квилена не е родена от Незнайния, защото тя "знае" точно какво е любов, какво е брак, какво е чистота, святост, вярност и целомъдрие. Сам Незнайният никога не е знаел какво представляват тези неща, не иска да знае и никога няма да узнае. Колкото и да ги изяснява през вечността, Той никога не им е прикачвал еднозначност, никога не е казвал, че са еднакви за всички същества. Никога, в нито един миг от историята на Битието, не е имало и никога няма да има нито едно същество, родено от Него, което да реагира на различието с накърнено честолюбие, с остра дума, с остра реакция, остър или изцъклен поглед; с мъка и остра обида, с черно самосъжаление. Мариор изведнъж осъзнава, че тези симптоми на имитантите до един са присъщи и на Квилена. "Господи! Дано да е само заразена, а не без душа!" – проплаква вътрешно той.

Странен ден... Като на длан, само за един миг Мариор вижда дълбоките причини за вихъра от смърт по кръглия и дълъг коридор през пространствата, създаден от него и любимата му. Вижда мига, когато той е поискал да прокара през центъра му прекрасна червена струя от огън и светлина; вижда и спонтанната съпротива на Квилена откъм нейната звезда, къ-

дето тя живее: усилията й да запълни коридора с нежно розово сияние, недопускащо и следа от червена магма.

Преди да си обясни защо става така, Мариор осъзнава, че съществата, създадени от Знаещото и Знайното, а не от Незнайното, до едно приличат на всички военни началници в космоса. Те се грижат за космичната сигурност, локалната сигурност, домашната сигурност, сигурността на собственото сърце и удобство, на собственото развитие, собствената чистота и съвършенство. Те съчиняват, дават и изискват клетви, а хванатите в тях не подозират, че думата "клетва" е сродна с "клетка" и "клет". Хванатите не разбират, че влизат в затвор или казарма, където има ограда с високо напрежение. Цял живот не проумяват, че има контролно-пропусквателен пункт, от който се излиза само с разрешителен билет или с краката напред. В този ад се борави с понятия като "дълг", "вярност", "преданост", "предателство", "измяна", "дезертьорство". Ако избягаш, ставаш "невъзвръщенец" - и отровните мисли и оръжия на предишния господар ще те преследват докрай, като "виновен" и "изменник". За казарменото съзнание всеки, който не отговаря на представите на ефрейтора или генерала, е "лош" и "враг" – психически обект, за който се мисли с обвинение и омраза; в интимните случаи липсата му предизвиква кислороден глад.

Съществата без душа – милитаристите, следователите и полицаите на духа – мислят изключително в черно-бяло: за тях различните и избягалите са неизменно на черната страна. Изразът "Никога няма да му простя" е непременен белег за същество, което не е родено от Незнайния. То знае с абсолютна сигурност, че именно то е право, а неизпълнилият "закона" и "дълга" си – грешен. В световете на смъртните, бегълците трябва да бъдат "наказани"; а при тези, за които се поставя с основание въпросът дали имат безсмъртна душа, космосът наблюдава дали преследват "виновния" с лоши мисли и определения. Ако не казват и не мислят това с пълна яснота, симптомът е огорчението им. Жертвите им обаче не подозират, че всичко това се е развило по модела на всички гробища в света – липсата на индивидуален жизнен радиус и обмяна с повече аури, плътното съжителство с една и съща аура, преминаването в друга без никакъв отдих и лечение. Водениям за носа се озовава в капана неизменно, без за знае какво значи "Троен Ритъм". Не е чувал за космичния закон, че на най-близкия трябва да отдаваме максимум една трета от свободното си време и да се пазим като от огън от безпокойството му в останалото време. Ако то ни преследва, значи той не ни е "най-близкият". Сродната ни душа е щастлива от залъка или трохата и не се тревожи дали ни "владее", къде сме и какво правим в останалото време. Не задава въпроси и не иска да й се отчитаме.

Припомняйки си тестовата система на Незнайния, Мариор се подготвя за Първото Изпитание и се пренася в света на Квилена като едно невзрачно същество, даже грозновато. Той трябва да се добере до двореца на Квилена и да проникне там по някакъв начин, за да види дали у нея има Милост – първия бе-

лег на съществата с душа. Ясен знак за това е именно способността да самоподаряваме, без самите да имаме влечение. И то не с думи и съвети, а по друг начин. Летящите из вселената много добре знаят за какво става дума. Тук ще се приложи цитат от един текст, който е дошъл в България още през 1921 г. Интересното е, че и да прочетат такова нещо, много хора моментално ще го изтълкуват превратно. Доколко обаче са прави, съществуват обективни критерии: съществува науката френология.

"Половата любов е най-малката любов на физическото поле; и ако в нея не можем да дадем жертви, как ще можем да дадем жертви в Божията Любов? Затова Божията Любов започва с най-малките величини. Тя е любовта на младите! Ако тази любов започне с лъжа, целият ви живот ще върви в лъжи. Няма изключения! Ако тя почне с ум, воля и сила, целият ви живот ще бъде честен." *(Том "Беседи, обяснения и упътвания", стр. 80-84, съборна беседа "Законът на съвършенството" от 20.VIII.1921 г., Велико Търново)*

Някои хора с абсолютна убеденост ще кажат: "Много ясно: жертвата е да се откажеш от тази "най-малка" любов - и това е единственото обяснение". Но какво значи всъщност да дадем жертви, да лъжем или да не лъжем в този случай, наистина е един много индивидуален въпрос. Могат да се дадат поне 100 различни и отговора, в зависимост от нивото ни на еволюция. Може да е вярно и отказването от този вид любов, ако то ни прави вечно млади, здрави и добри. Единственият обективен критерий са измерванията на лицата и телата ни от ангелите, когато си заминем в другия свят. Там всеки представлява това, което е мислил за любовта. Тук този въпрос, на базата на цитираната мисъл, ще бъде оставен без еднозначен отговор, но познаването на няколко хиляди беседи в оригинал е важен фактор. Истинското познаване на Словото не е даже достъпът до стенограмите, но чуването и виждането му в акашовите филми; присъствието в Класа денем и нощем, когато то идва - а то никога не е преставало и няма да престане; изливането му през самите нас, ако сме деца на Онзи, Който добре знае как да предава наследствеността Си; живеенето му както го живеят истинските хора, които изглеждат малко по-добре от сигурните в себе си.

Пътуването до света на претенциозната Квилена и приключенията и перипетиите за доближаване към нея е цяла сага, която може да бъде разказана по най-различни начини. Както е известно, ние, разказвачите на Битието, имаме правото да

оставим героинята бездушна и да я обрисуваме като смъртните любими, които са "много дейни" или "много идейни", но винаги реагират с пълна сигурност. А можем и да я надарим с безсмъртна душа и да опишем как тя приласкава преобразения Мариор - от милост. Тази милост няма нищо общо с лицеизраза на имащите, когато подхвърлят монета на просяка. Това е милост със силна, неземна трътка, произтичаща от съвършено щастие. Това е щастието на Доброто Сърце и Безкористието, което затваря очи за гордостта и предразсъдъците и преживява вълнения и блаженства, напълно недостъпни за смъртните. Това е божественото вълнение: вълнението, че подаряваш вълнение. Не съществуват земни думи да се опише вълнението по индукция, когато влизаме в резонанс с този, комуто сме се подарили! Нашата собствена трътка, когато се отдаваме егоистично, е само астрална: чрез нас се удоволстват демони, елементали. Ако заченем, ще родим тях, а не същества с монада. Тя не дава и милионна част от насладата, която се изпитва с участието на ангели. Нещо повече: когато се подаряваме от милост и не сме попаднали на астралец, а на небесно същество, това най-върховно преживяване влиза в резонанс с преживяването на Бога и се нарича "огнение", "сътворение". Бог е постоянно в това състояние. Ние попадаме в него, само когато се смилим, когато даваме.

Много важно е Мариор, под формата на гърбушкото Риголето или дори Квазимодо, на героя от "Красавицата и звяра", дълго време да се прикрива от Квилена не само външно, но и вътрешно – да не пусне тока на същността си. Инак ще се получи Разпознаване и Мигновено Сливане. Тази опасност и този подвиг се описват удивително точно в "Приказки за Боговете" от Беа Нади: теорите, които са богове, трябва да извикат всичките сили и цялата мощ на грамадната си воля, за да предотвратят преждевременно сливане на двама делени – сродните души. При Мариор и Квилена в този момент е точно така: Разпознаването е важно, но не и в случая. Напротив, то може да провали изпита, защото Разпознаването отключва Космическата Памет независимо от формата и тогава сродната душа може да зачене и от змей. Но тук има огромна опасност да се събуди в любимата егоистичният мотив: "Това е моята сродна душа, моят любим! Той сега е пострадал, но като го целуна, ще се превърне пак в принц и вече ще бъде само мой и единствено мой".

Ако приласкаващият е с душа, той може да се примири с маската на любимия за един цял живот, дори и любимият да си остане омагьосан или неудачник през цялото време. Но това още не е божествената душа. В божествената душа няма импулс и понятие за "собствен любим", освен ако за това не я пробуди Незнайният. Ето защо, Посветеният Мариор трябва да предотврати всякаква опасност, на този етап да бъде разпознат вътрешно – Квилена трябва да го надари с любов от милост, мислейки, че той е друг човек. Самият Мариор може да прати друг човек, за да е чист опитът, а и за да провери самия себе си - дали няма да му стане мъчно. Но ако вече е изпитан за ревност и се реши, че няма такава опасност, може да отиде

при Квилена и лично. В техните космични полети, Квилена в един момент ще види, че това е всъщност нейният възлюбен Мариор. В реалния свят той ще й се представи без генната маска и любовта им ще стане по-сладка и пламенна от всичко познато на небето и на земята.

Може да се измисли и един герой около Квилена, който е по-млад, смъртен и много красив. Той ще е обезпечен материално или ще е със солидно обществено положение. Но може и да е бунтар за бесилката. Той ще владее основния трик на смъртните – внушаването на "тръпка". Ако жената е по-проста, ще се избере втория вариант: внушаването на "закрила" и "сигурност". Този герой ще играе перфектно върху главната струна на сърцата, които не са родени от Незнайния: "единственост". Играейки майсторски този сапунен лайтмотив на земните романи и киносценарии; внушавайки фикцията, че любовта е принадлежност и избор, този тип герои превземат безотказно и най-претенциозното сърце на Старата Ева, в което все още шава змията на самомнението и притежанието. Това е сърцето на падналите божества "илухими", които са завзели част от вселената и са внедрили в нея своите представи за <u>любовта с обект</u>. Редактирали са безмилостно всички свещени писания именно в този дух, създавайки и подклаждайки по този начин културата на смъртта. Това им е необходимо, за да поддържат в жертвите си чувство за дълг и вина, страданието, тревогата, болестите и накрая смъртта – основните източници за препитанието на интервентите. Генералният вирус – мисълта за себе си, с метастазите на пълната убеденост, обвинението, назидаването, съветването, самосъжалението и саморазрушението – <u>ето</u> тяхното главно изобретение. Второто илухимно изобретение е мисълта за предпочетения и "най-близкия", която дава всички останали дефекти на човешкия вид и на цели ангелски йерархии в локалната вселена.

Разбира се, Мариор не забравя, че има и <u>истински</u> ближни и предпочетени, с които сме излезли <u>едновременно</u> от сърцето на Незнайния. Племето на знаещите и знайните обаче не може да ги разпознае, тъй като сродните ни души идват рядко на земята и влизат в някого инцидентно, а това племе тук се храни с постоянно "присъствие" и "разчитане". Манталитетът му се мята между възхищението, разчитането, обвинението и огорчението. Обвинявайки, "страдайки", огорчавайки се, те не само стрелят отдалече или в упор в "ближния", но избиват и същества, които са породени в космоса от тяхната любов (в началото винаги има поне миг любов). Най-накрая тази огнева мощ се връща като бумеранг върху самия обвинител и огорчен - и го ликвидира. Битието няма нужда от същества, които мислят за себе си. Излишна е и перфидната форма на егоизма, при която се посвещаваме жертвено на близките, но очакваме те да са "при нас" и да са "наши" - искаме "компенсация". Въобразяваме си, че именно ние сме изворът с нужната чистота и дебит за тяхната душа. Не се виждаме какво представляваме, но им натрапваме именно нашата личност, с изисквания и присъда "до живот"...

Второто превъплъщение на Мариор пред Квилена е тес-

тът и наблюдението, дали тя е способна да изразява обичта си с благост. Прекъсването на благостта или пълната й липса, дори и обичта да е уникална и нежна, пламенна, не говори за наличие на безсмъртна душа, на монада. Може и да има искра Божия, но сърцето да е изпаднало, заразено. Тогава, именно, се тества и това, дали самият Мариор има душа и истинска обич, понеже на любимия трябва да се помогне. Възвръщането в света на Незнайния минава през най-различни перипетии, но накрая Благостта побеждава. Липсата на благост е симптом за враг или за заразено същество. Но трябва да внимаваме: има едно мазно поведение, което е адско. То е докато те хванат. Заразените от враговете имат остатък от адско съзнание – очаквания, изисквания, търсене на своето право. Оспорване правото или свободата на ближния; опити за превъзпитаване, назидаване или "подсещане", дори и с добри мотиви. Забележката и поучаването, изтъкването на грешка или недостатък, еднолинейността, са доста ясен симптом за спътник без душа – или поне за силно инфектиран.

При този втори изпит по методите на Незнайния, благостта на по-силния трябва да е за пример, дори и когато пренася ранения по въже над Ниагара и той плаче и се бунтува, ръга го, сипе квалификации на рамото му. Развитието на приказката в този вид показва как в коридора на любовта започват да се съживяват умъртвени зародиши, как се съединяват дори посечени телесни части, как по цялото му космическо протежение възкръсват милиони ембриони и продължава биенето на сърчицата. Магията става, понеже поне единият от двамата родители е върнал благостта в очите и мислите си, абсолютното и тотално необвинение и неогорчение, съвършено божественото отсъствие на мисъл за себе си и за предпочитанията си.

Има нещо в католицизма и подобните учения, което не е невярно: идеята за вечните мъки в ада. Всичко в нас се бунтува с основание срещу тази садистична и инквизиторска идея, но тя има нещо вярно, погледната от друг ъгъл. Адът съществува и обективно - дори във вида, описан от Данте и Йероним Боск, от черковните стенописи. За същества с душа той не е "вечен". Той е краткотраен или по-продължителен за всички създания с монада, които са изпаднали временно на дъното му (мисълта за себе) или в някой от кръговете му (мисълта за "близките"). Служебните същности обаче, създадени по някаква тайнствена причина като пълни външни подобия на хора и ангели, дори на божества, наистина могат да си останат вечно в ада. За тях той е среда и източник на живот. Това трябва много добре да се разбере. Когато са на земята или някъде в тяло из космоса, те носят ада със себе си, в поведението си – постоянно разиграват драми на любовта към себе си и към предпочетените, омраза към "враговете" и "чуждите" – тези, които могат да им отнемат плячката. Те се мъчат от точно обратното – от любовта, от хармонията, от истинските блага и добродетели.

Имитантите без душа нямат причинно, будическо и атмическо тяло – те не са способни на Разпознаване, Саможерт-

ва, Подвиг. Разпознаването не е само по отношение на сродните души – то е и Разпознаване на Слово и Дело Божие. Това именно са духовните добродетели. Но има и добродетели над духовните, които се изясняват от Словото и разкриват същността на елохимите, илухимите и алохимите.

В приказката за Мариор и Квилена се засяга и това, но в сюжет и художествени поучения то може да се развие само от изучаващите Словото. То не е само в осиянията на Елма. Има го във всички запазени откъси от оригинално Слово Божие - не само в свещените писания и вътре в сърцето ни, но и в цялата световна култура, начиная от митовете, легендите, приказките.

Централната тема от поучението на Учителя в настоящото осияние, касаеща божествения свят, е тази за съжеланието. То е нещо тъй фундаментално и велико, че е по-горно и от Разпознаването, Саможертвата и Подвига. Значи – има нещо дори над безсмъртието...

Добрите писатели с искра от Бога могат да развият сюжета на тази приказка и в тази посока. Тя е залегнала още в драмата на Орфей, минава през историята на Лилит, Адам и Ева и се повтаря перманентно и до днес. В божествените Учения и Школи, в божествените ни импулси има "хляб" и за ангели, и за божества. Затова по време на Слово идват представители не само на всички школи и цивилизации в космоса, но и на всички йерархии, класове и монади.

Тук не е възможно да се даде ясен образ или идея за сюжета на едно вълнуващо "съжелание", но плодове на съжеланието има навсякъде. То е тъкмо обратното на двузначната дума "съжаление" – разместени са само две букви... Казвам "двузначна", понеже съжалението към себе си иде от ада, а към другия – от света на ангелите. Съжеланието обаче е от най-висшия връх на Божественото и затова то носи нещо повече от безсмъртието. Там ти не правиш добро и не раздаваш любов от милост и съжаление, но изворите на живота бликват едновременно и съвместно. Когато съжеланието не е са̀мо диадно или триадно, кланово, но стане "всеадно" (интегрално), целта на Битието е постигната и то няма защо повече да съществува.

Вече сме си говорили за полиади и даже за "всеади". Думата подвежда - те нямат нищо общо с ада. Ражда се "Житие" - нещо по-горно от "Битието" в Библията и Старата Вселена. Досегашното Битие е бинарно – по двойки. Именно затова се нарича "Би-тие". Не само душите, но и сигналите на ясновселената в него са по двойки – както в съвременните компютри. Съжеланието обаче е абсолютен ключ към излизането от Битието и възлизането в Живота, Житието – Новата Земя и Новото Небе. Както е казано в приказката, то е мигновено, несъпротивимо и едновременно. Няма време за съобразяване и разпознаване. Никой там не прави саможертва и не извършва подвиг.

Какво значи и как би могла да се развие сюжетно следващата стъпка от Приказката – проявата на Любовта като Сила, - това остава за бъдещи опити и домашни работи.

Същото важи и за последната, най-висока степен на Лю-

бовта, дадена от Елма в "Приказка за Мариор и Квилена". Тя касае Любовта като Принцип, т.е. любовта към всички и между всички, равнозначна на елохимната любов. "Принцип" не означава "принципност" – нещо абстрактно. Любовта като Принцип е безусловна и спонтанна любов без замисляне. Това е сам Бог, който избухва в нас от Любов. Именно тя се отличава с еднакво силна и предана любов към всички и към всеки от всички, без да се разрушават предишните три степени. Това е Любов, раздавана не само на предпочетените, но и на "чуждите", "нисшите", "враговете". Врагът, нещастието, чуждият, са форма на съществуване на Бога, когато сме заграбили нещо или някого само за себе си. Докато поддържаме в душата и двора си свинарници, курници, хладилници, за да консумираме заграбена свобода, все някоя империя ще ни преследва. Няма да ни отмине и Трета, и Пета, и Десета световна и космична война, докато ползваме Бога разфасован. Всичко е Любов, всичко е Бог, но ние искаме да си Го имаме на табличка, докато си пием сутрин кафето... Най-близкият – също форма на съществуване на Бога – е отново малтретиран Бог от нас, защото не разрешаваме да прояви естеството на Бога – любовта към всички. Ние искаме да съберем океана в напръстник, и то нашия, което е форма на тежка космическа лудост. Това са отрицателни сравнения и съждения, трябва да има и положителни. Това оставяме на други домашни работи...

В Приказката са подадени ключове и образи за развитието на сюжета и в положителна посока.

7.11.2008 г., 11:50:15

Virgo Paraiso – Духът на нагуала

8.03.134(1998)г.
Бургас – Изгрев

ЗЛАТНИЯТ ЛЪЧ ОТ КАНО́ПУС

ЖЛО / И.В.В.

Канопус е 13 600 пъти по-светъл от Слънцето

7,50ч.

– Може ли да се даде ЖЛО за И. от П.?

- Харно е, когато пак се срещаме със стари бойни другари от вековете! Йонатан е наш побратим, който не търпи иго – и въпреки че станаха много известните личности от миналото в осиянията, не може да се избегне самата истина. Йонатан също бе при Орфей и Спартак, рамо до рамо с най-добрите синове на свободата. Борú се за свободата в Германия, Полша, Австрия и Русия; през миналия век Вазов го описа как вика от Балкана - да не се смущават жените и децата, че ще гръмне топчето...

Неизтощимата любов към Истина и Свобода подтиква алохимите в Битието да не цепят басма никому и по този начин животът се освежава и добива прозрачни, сини измерения. Алохимите взимат участие в изпращането на душите от този

свят в другия, затова работата ти върху камъка бе не само професия, но и мистично призвание на Йо. Йонатан е едно от историческите му имена в Европа, когато се бореше с инквизицията, като последовател на богомилите. Той има рядката способност да влиза под кожата на инквизиторите, за да го мислят за свой – и от тези позиции да раздава правда и милосърдие. Ако сега бе останал на Запад, щеше да се изроди като почти всички българи-емигранти, въпреки мощния дух, с който идва от вечността. Израждането на много свестни и способни хора, когато отидат в Америка, се дължи на сравнително по-големите възможности за самоинициатива, изява и печалба, когато успеят да пробият. Щом се подчини на Лукавия, такъв бивш българин и славянин забравя езика и майчиното си мляко и става фабрика за... Не че няма и е нямало достойни българи в чужбина с големи постижения, но веднъж лепнеш ли си едно двойно "ff" накрая на фамилията, ти си свършен човек – поразено е причинното и будическото ти тяло. Небето е работило не хиляди, а милиони години на земята, за да може фамилията на повечето славяни да завършва на "в", което отговаря на една нова българославянска чакра в родовото тяло на човека. Почнете ли да се подписвате с "ff", тази чакра бързо загноява и се превръща в тумор. Освен това, днес вашите деца и всички роби на компютрите са изправени пред пропаст, от която няма излизане хиляди години! Приемането на латиницата като метод за информация и комуникация поголовно блокира и унищожава всичко свято, що е насадено в българските и славянските чеда на кирилицата. Кирилицата има букви и звуци, които ви свързват директно с Господа на Проявената Божия Любов! Не случайно избрахме името на Константин-Кирил, преди да се роди на вашата планета. Той трябваше да пусне тока на Христовата, Проявената Божия Любов сред българи и славяни, и да канонизира славянската азбука като богоизбрана. Името "Константин" означава, че Проявената Божия Любов

*още трябва да стане и **постоянна** на Земята, а на това са способни предимно славяните в момента. Дарителството на Запад, дори и когато завещаваме всичките си богатства на сиромаси, сираци и клетници, е по линията на името "Кирил"; но "Константин" означава не да печелиш пари и земи, предмети, а после да ги раздаваш, ако имаш искра Божия, а да печелиш сърца и приятели, раздавайки цял живот труд, любов и усилия, без да оставиш нито стотинка за себе си - още от самото начало!*

Някога пак ще ви говоря защо българското "М" уравновесява силите на латинското "W". На Запад "М"-то не може да играе тази роля, защото се нулира с "W"-то по най-елементарните закони на математиката и физиката. Същият е случаят с българското "Л" и латинското "V". Славянинът се е освободил от "W" и "V" и затова при него материалното и любовното начало не се изпепеляват от късо съединение, а могат да растат без печалби, без страх за себе си и без светски и духовни амбиции. Не че няма Мои хора и на Запад, които не се подписват под произведенията си, не вземат никакви печалби и хонорари, но те са там капка в океана и имат много славянски прераждания.

*Вие **имате** какво да научите от Запада – още не сте постигнали напълно неговата честност, самоинициативност и чувство за съвършенство, както в най-добрите му синове; но щом сте се родили веднъж българи и славяни, вие трябва да оперирате с **вашата** азбука и съответните ѝ качества и добродетели, за да не блокирате и инфектирате съответните си центрове и чакри за векове. Ако един западен или източен човек сложи в стаята си портрети на българо-славянските букви, които липсват в неговата родна азбука, той ще се свърже със съответните ангели, архангели и херувими, и у него ще покълнат олтари, престоли и двери, типични само за истинските славяни.*

Ето защо, ние считаме Йонатан за продължител на делото на Бориса, който някога покръсти българите, а сега ви предаде Словото на Учителя. И

двамата имат отношение към камъка. Борис знаеше тези тайни и затова дълбаеше с длетото си свещени изречения от Учителя по най-свещените скали на Рила.

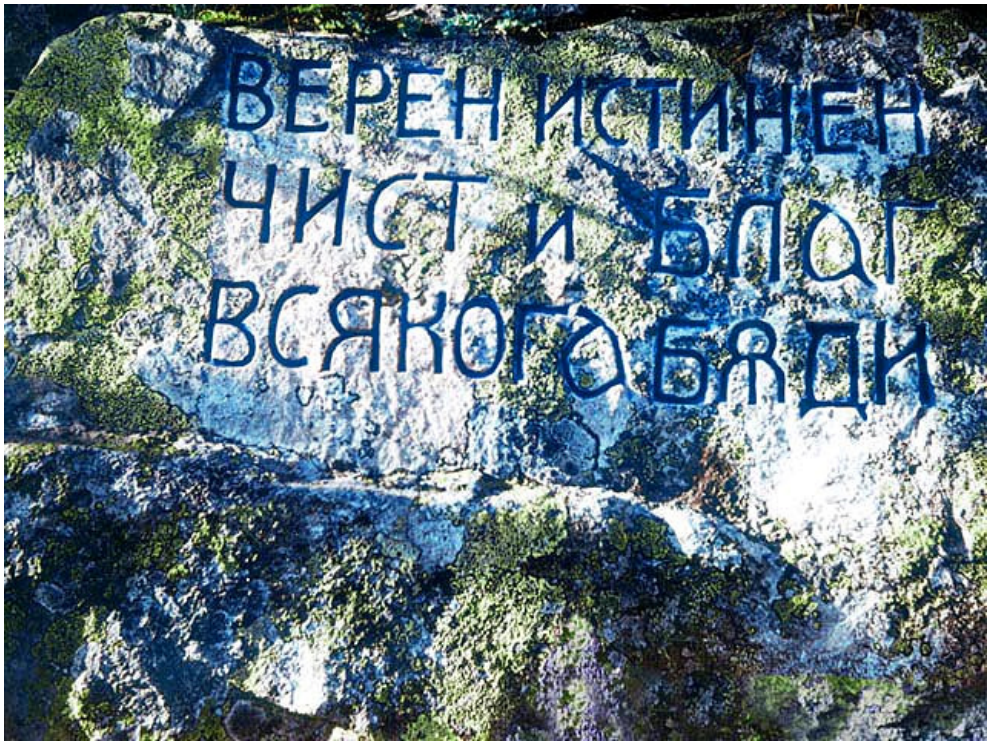

Охридската и Преславската езикови школи, в които ти работи́ някога, са нищо в сравнение с Пещерската и Габровската, на които сте основатели вие. С длета или по други начини, вие имате мисията да издълбаете най-силните мисли от Учителя от беседите и осиянията по най-скришни места в скалите на Рила, за да увековечите истината, която идва чрез българославянските букви. Подбери́ си ученици и последователи, които да продължат делото ти. Постигнете безшумното или много тихо изсичане. Не е важно дали едно или хиляда изречения ще оставите след себе си. Проучете стила на Бориса и го приемете за основа. Проучете що съм казал за класическите положения и промените в българската азбука и ги приложете. Така, когато се срещнем пак на Рила физически в други животи, ние ще обикаляме тези светини и аз ще ви говоря пак по темите, които сте увековечили. Работете тихо и без свидетели – и то на най-

скритите и затънтени места. С всяка издълбана буква Слово Божие, вие ще пробуждате нови души за подвиг, дори и никога да не дойдат в България и на Рила.

Ти имаш и други таланти, но приеми тази молба от Учителя по свобода. Желателно е да се подбират мислите с приятели, които почиташ и уважаваш. После, около всеки надпис ще правите тайни лагери и там ще ви разкривам неща, които са недостъпни и за най-напредналите ученици от Братството. Явленията и действата, полетите от такива светилища, са много по-лесни.

Имам още много да ти говоря, Йонатане! Нашето приятелство не е от вчера. Приеми сега в дар ***она́мното*** *си име – едно от вечните имена на всяка искра Божия. В алохимния свят ти си известен като* ***Рао́н – Владетелят на Несъпротивимостта****. Който иска нищо да не му се опре и да побеждава във всичко, трябва да се свърже с духа на Раон – еманация на Христа, възлязла във физическата вселена преди 2,5 милиарда години по земно време на сегашната звезда Канопус, за която имам специално да ви говоря. Връзката с Канопус, т.е.* ***Азу́на*** *по Галактическото Споразумение, става чрез най-чистата изворна вода, която можете да намерите, с няколко капки лимонов сок в нея, след като се превари и кипне (да е изстинала до 60-70 градуса С). Ако в продължение на 3 месеца до съвпада на Слънцето с Канопус човек пие такава вода и не е направил забележка никому по никакъв повод, нито е поучавал и наставлявал някого, от Канопус слиза тънък златен лъч и пробужда сърдечния олтар. Като се възбуди този олтар, можете да дойдете на гости на Канопус.*

Засега – това.

Аруи́н, ару́н, аруа́на!

9,08 ч.

Диктуващият сега иска тук да се отбележи, че наистина ораторската дарба на Йонатан и способността му да очарова хиляди души с ума и гласа си е водеща, и че каменарството и

часовникарството му са подчинени професии и духовни мисии. Може би затова той, след като получи оригинала на това ЖЛО, каза, че Елма определя "доста скромно" неговата космическа личност и мисия... Отговори му се, че Учителят може да има особени съображения да не разкрива величината и задачата на една такава душа в целия ѝ блясък. За други, такова ЖЛО би трябвало да е цяла епоха и океан от откровения и методи. Казано е, че само за една Божия дума, светии са постили по 40 години и повече, а ние плуваме в Слово и Присъствие и затова не можем да го оценим. Естествено, с Йонатан случаят не може да е такъв и сега Елма казва, че това ще бъде доказано само след няколко месеца. Ако фигурата на Йонатан и лицето му рязко се изменят към двигателния тип, значи в него не е говорила гордостта.

Елма нарече Йонатан и "Глас Божий", което не е записано в осиянието.

8.03.134(1998)г.

ЕВОЛЮЦИОННИЯТ "АЗИЕНТ"

ЖЛО / Н

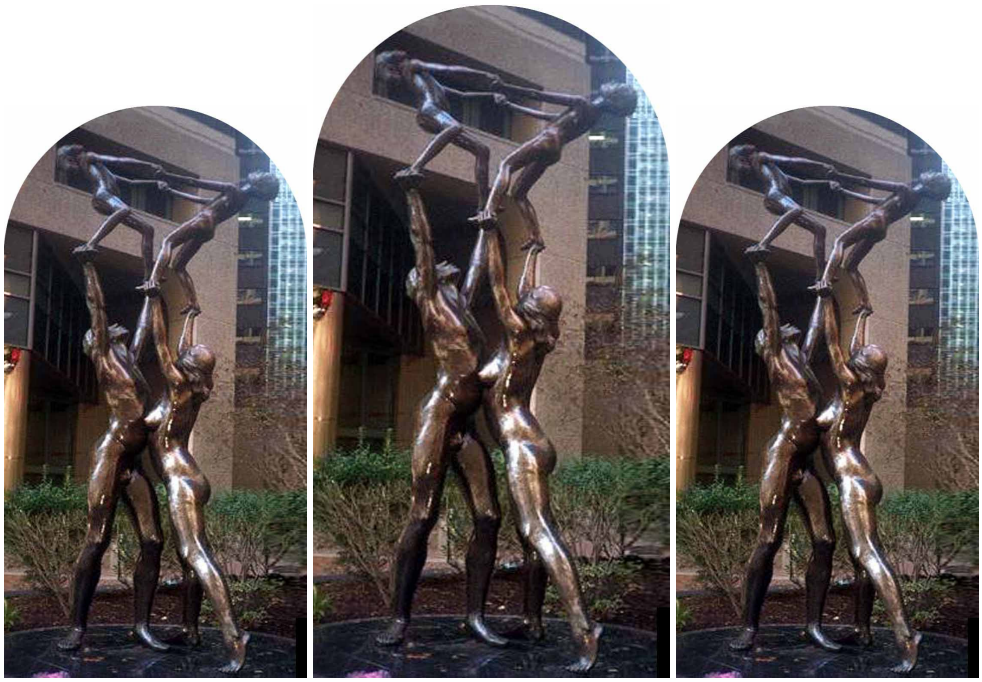

- По настояване на добри приятели-астролози, моля Елма да даде пак рождения ми асцендент, защото го загубих при многото премествания. Въпреки че досега много пъти ми е бил необходим, не съм смеел да безпокоя Онзи, Който е толкова зает, за нещо, което е плод на моята немарливост - да

повтори асцендента ми. Но такива случаи е имало при загубени или иззети от милицията материали, затова и сега се осмелявам. Освен това, не смеех и от страх да не даде друг градус и минута на асцендента ми, защото вече имахме такива случаи и не знаехме какво да мислим... По-късно разбрахме, че и имената на човека не са едно и две - често Елма дава имена от различни прераждания и различни светове, времена и измерения, където е живял или живее човек. Нещо повече - и вечното, монадното име не го дава в оригинал, а в неговите проекции - такива варианти и проекции могат да бъдат много.

По същия начин стои и въпросът с рожденте мигове на човека: духът, душата, причинното тяло, менталното, астралното и физическото не се раждат по едно и също време. Какво значи "мигът, в който влиза душата в тялото на новороденото"? - Това е доста относителен израз, тъй като душата в духовния свят е будическото тяло на човека (който го има), а в божествения свят е илухимното му тяло. Обикновените хора и човекоподобните се раждат с астралното и нисшето си ментално тяло. Който има разум, душа и дух, може да чака до края на живота си те да се родят на земята (или едно или две от тях), а при някои въобще не се въплъщават в рамките на един живот. Ето защо, рожденте хороскопи на човека са повече от един.

22,31 ч.

- Истината е многолика - това трябва да го знаете. Ти, като душа, се роди с асцендент 8°45'23".76 от Стрелеца. Това е еволюционният ти асцендент, за разлика от онзи по време на раждането. Разликата е в части от секундата, а понякога и с цели градуси. Има хора, на които асцендентът се изменя с повече от 10 градуса! Обикновено в течение на една календарна година важи асцендентът, който съм ви казал с оглед на рождения ви ден през тази година. Това можете да научите само от Мен, понеже еволюционната астрология е недостъпна на Земята.

Това, което сега ти дадох, е подаръкът Ми за рождения ти ден след няколко дни. Желателно е да наричате асцендента "азиент", МС - "тотент", десцендента - "солиент", и IC - "нориент". Можете да намерите и славянските им съответствия.

(За България може да се използват съответните названия "изгрин", "пладнин", "залин" и "полин" - от изгрев, пладне, залез и полунощ - б.п.)

В своята уникална книга "Астрологическа мандала", Дейн Ръдиар пише следното за 9° от Стрелеца:

"Майка води малкото си дете крачка по крачка по стръмна стълба.

Ключ: необходимостта във всяка социална ситуация да се помага на по-малко развитите да се справят с проблемите, чието решаване обществото изисква от своите членове.

За малкото дете стълбата е една изкуствена трудност. Стълбите се строят от хора и затова те трябва да помагат на детето да се качва по тях. По същата логика, социалният и културният живот не са дадени от природата. Детето първо трябва да бъде учено с примери, после - да му се помага в опитите му да подражава на възрастните. Катеренето по стълбата е само една илюстрация на общия процес. Всяко поколение трябва участва в обучаването на следващото, почвайки от най-простите неща, необходими за социалното съществуване.

Ако в 4° на Стрелеца символът изобразява майка и баща, които учат детето си да ходи, то тук катереното по стълбата се налага поради наличието на многоетажни къщи, продукт на цивилизацията. Затова в този градус се налага още по-самоотвержена социална грижа за по-малко развитите."

Отново се убеждаваме колко точен е Ръдиар: на второ място в живота на човека, комуто Елма съобщава еволюционния асцендент, е грижата за бременните, кърмещите и малките деца. В това отношение, той има успехи и в чужбина – спомогнал е за благоприятни изменения на законите. У нас е въвел дисциплината "материстика" в един хуманитарен институт, после създава движението "Матриадор" (Обожатели на Майката), а напоследък си сътрудничи и с други сродни общества по света за предрождено въздействие и възпитание.

9.III.134(1998)г.
Бургас –Изгрев

ПО-ДОБРЕ ГЛУПАВИ...

Днес, от 13,25 ч. нататък, дойдоха следните мисли:

Елма ни обръща внимание, че докато употребяваме за писане на осиянията светлочервено-оранжево мастило "Pelican–4001", означено като брилянтно червено, няма да можем да се освободим от неговите вибрации. Това не е ярко и плътно-алениям цвят на Елма, т.е. на Отца, а клони към други добродетели, давайки и негативни отклонения. Това мастило засилва индивидуалистичните тенденции в живота ни и своеволието (своеглавието) при работата по Словото. За да се обединим и да престанат своеволията в оформлението на Словото и в неговото

съхраняване и разпространение, трябва да не ползваме повече този тип мастило. То е подходящо за преписване на осияния, пречупени през творческото начало на индивида – например "Тържествена меса за Бременната" в руския й вариант. Не че Учителят не е доволен от усилията, жертвите и самоинициативите ни, но иска да ни каже, че докато основни единатори, импулсатори и реализатори нямат съвършено самостоятелни жилища, докато домовете на Словото не станат образцово поддържани общодостъпни библиотеки, с отделни стаи за гости, които не се задържат дълго, животът и работата на съответните селища и държави няма да потръгнат. Ще се образуват военно-политически, икономически и социални гангрени поради неспособността на дадени градове и държави да излъчат самостоятелни микродомове и територии - поне за по един единатор, един импулсатор и един реализатор.

Ако всички започнат да пишат с ярко, плътно алено, мастило осиянията на Тот и Сина Му Елма, този индивидуализъм ще изчезне и някои оглашени ще подарят жилищата си (или ще ги заменят за по-малки), като по този начин ще станат ученици от Първо Посвещение. Не е възможно който и да е да стане ученик, докато има жилище, а Словото няма.

- Рязко и категорично с Баща ни се разграничаваме от току-що написаните инсинуации, понеже посветеният няма право да изнудва бедните души, които си четат и слушат Словото в собствен дом! Собствеността е кожичката, която всеки си пази докрай, за да не би да вземе и да приключи с прераждания си... Никой обаче няма право да използва Мъдростта, за да внушава комуто и да било истинността на първата Христова притча за богатия и камилата.

Иисус използваше и двата варианта: и с камилата, и с камилската връв. Оглашените ги наричаше "камили", а учениците с нотариални актове и други собствени дрънкулки – "камилски върви". Иглата обаче е с толкова тънко ухо, че там влиза само свилен конец от най-тънка свила! Сърцето почва да преде такъв конец едва в Петото Посвещение, когато честният човек е раздал не само имането си до шушка, но и недоволството, самомнението, критичните си мисли и бележки и съмнения към когото и да било и каквото и да е било. Като вденеш така честта си в божествената игла (изработено умствено тяло във физическата вселена), ти влизаш без проблеми в божествения свят или Царството Божие, където веднага ти подаряват младо, красиво, безсмъртно тяло.

Не кандърдисвайте обаче пеленачетата да се откъснат от майчината си гръд и да почнат да дъвчат твърда храна! Ако сторите това, вие убивате бебе! Знаете какво е наказанието за това. Ембрионът, сукалчето, младенецът, трябва да сучат от гръдта на майка си - Великата Разумна Природа. Основната съставка на млякото й е белтъкът на илюзията. Този белтък има три части: инстинкта за самосъхранение, инертността и агресията. Докато са още малки, децата на Бога имат един специален ензим, с който постоянно разграждат тези три илюзии и затова децата не миришат като възрастните. Ако възпитавате децата си да не раздават всичко на всички, да не обичат буйно и необмислено всички и да почнат да купуват и продават, вие им наливате на-

сила старата илюзия, че трябва да продължат да се наакват – и много скоро те почват да вонят и смърдят като възрастните, които употребяват животински продукти. Сърцата и душите им се пресичат или стават запъртъци, които се вмирисват и вече не могат да раждат.

Да можеш да раждаш, в божествения език означава да имаш тия три съставки на ензимата, която разгражда илюзията: спонтанност, непринуденост и способност да живееш навсякъде и с всеки. Докато не станете като децата и като кучетата, които могат да тръгнат след всеки и бързо да го изоставят, вие все още ще си бъдете камили или камилски птици, които си крият главите от Любовта и Истината и се занимават с отлагане на безсмъртието.

Ще завърша обаче пак с предупреждение: не ръгайте камилите и камилските птици да се разтоварят и излязат от кервана или да си извадят главата от пясъка! Това е престъпление, равно на помятането или принудителното раждане. Такива души се скитат из ада и не могат да си намерят ново тяло. Страданията им са неописуеми! По-добре глупави, отколкото мъртвородени! Оставете ги по собствените им къщи.

15,25 ч.

16.03.134(1998)г.
Бургас - Изгрев

ЧИСТОТАТА НА ДУШАТА

8,26

На 12.03.134 е написано писмо от един приятел в потвърждение на молбата му по телефона, ако може да се получи осияние от Елма за Чистотата - или, по-скоро, тази тема да се разшири. Да се надяваме ли за отговор по този въпрос?

- Тази тема е почти половината Бог, понеже допълва Любовта. Наистина, Любов не значи Бог в пълния смисъл на думата. Мнозина ще кажат, че щом като Бог е Любов, Любовта трябва да бъде Бог, но не е така. Предметът на Любовта е отношението към нещата, които не са самия индивид, самата еднѝна, самата искра Божия. Дори и любовта към Бога, когато е за сметка на монадата, макар и най-великото и прекрасно нещо на света, търпи корекции и допълнения в развитието на съществата. Даже и Бог, когато се проявява като Любов, не е напълно Самият Себе Си. И това е ***така****, не може да не бъде*

така и трябва да бъде така, когато става дума за Любовта, тъй като е казано: "Любовта не дири своето си". Без Любовта нямаше да има нищо, освен онзи пълен божествен Мрак и Тъмнина, в които пребивава Духът на Абсолютния. Това е царството на Татван, за което вече имате понятие. Божествената Тъмнина също има свои проекции навсякъде, и в чистовселената тя пребивава като чистота, а в ясновселената - като яснинà. В мира на Найанда, Татван се усеща като святост - Святият Дух прозрачно сияе там. Сам Бог съществува и не съществува едновременно като Любов и чистота, а съществуването е форма на ***Любовта****, понеже се крепи на взаимоотношения. Желанието да не съществуваш не е идентично с хаоса и смъртта - то е най-святата същност на Единосъщния и се корени в потребността Му да бъде сам, непроявяващ се и напълно свободен.*

"Съществувам" значи "взаимност на щенията" ("съ-ще-ствувам"). Под "щения", тук подразбирам божествените и всички останали щения; но последните, без божествените, неизменно водят до ***съществование****. При съществуването ударението пада върху "у"-то - Уран, Учителя, ученичеството, универсума, епохата на* ***Виделея****. Когато сложиш акцента върху персоната си – "а"-то, - ти неизменно променяш предходното "у" в "о" и се получава жалка картина. Стигаш като всички до жалко съществ**о**вание, при което скоро заприличваш на баба си, защото търсиш във всичко компенсации - почит, уважение, отклик, възнаграждение.*

*Под "****човешко*** *щение" разбираме и нещо, което не е станало досега и не става в момента, но силно желаем да се случи в близко бъдеще ("ние ще…"). При това -* ***ние****, а не вие или те, нито самият аз, който да го случа незабавно, вместо да чакам да ми се случи с Михаля, в бъдеще неопределено...*

"Те са си те, вие сте си вие, но ние сме си ***ние*** *- няма отлепяне!" - ето в какво стои философията на щението, което разкапва душата, ако не си срещнал* ***истинските*** *"ние". От "щение" произлиза и частица-*

*та за бъдеще време "ще", както и старата българска дума "тщетно", т.е. напразно, пусто, напусто. Тщетно е, понеже всяко щение за истинско взаимосъществуване в **бъдеще** време е нещо много по-просто от тиква, тъй като тиквата е цял свят, цяла вселена от божествени **взаимоотношения** - сега, а не утре. Отлагането на импулса за съществуване, т.е. удовлетворяване на взаимното божествено щение **в момента**, поражда супервселената или духовния свят - света на идеите и на всички дейности въз основа на тези идеи, много от които засега подпушват Същността и проектират най-дълбоките ни желания **за в бъдеще**, вместо да им дадат да се проявят в **настоящето**. Ето защо, в някои западни народи частицата "ще" е омоним на намерение, желание и воля за **бъдещи** действия и промени ("will") - и то пак изисквани или очаквани от **другите**, не от себе си. Но и когато изхождат от себе си, щом отлагат Божественото, те проявяват не особено дълбок и интелигентен ум ("shall" – "shallow"), които води само към конкурси, печалби, придобивки и забавления във всяка област на живота, до непристойно поведение. Подобно е руското "шаловник", "шаловница" - тия жадни и лекомислени палавници, които си мислят, че живеят за мига, а всъщност и те отлагат истинския божествен миг за в бъдеще. Шавливичките в живота, не по зле от прекалено моралните и религиозните, отлагат с всички сили и средства настъпването на вечното **"съм"**, опивайки се с най-различни илюзии, отрови и наркомании.*

*В други езици бъдещото време произвежда зеления цвят на надеждата ("werda", "werden"). Това са дълбоки неща, които трудно ще се проумеят от човечеството в момента. Така наречената "екзистенция" на Запад или "уреждането в живота" навсякъде, т.е. живуркането на дребно с "близки", апартаменти, къщи, предмети, печалби, собствености, удоволствия и химери е само една **замърсена** проекция на този свещен цвят, в която сте обвързали Мъдростта и Истината, по ваш образ и подобие.*

"Същност" е една съвършена дума, изразяваща

*състоянието на Абсолютния Дух. Той "същностù", "същноствува", а не съществува. В този смисъл, ако един атеист ви попита: "Съществува ли Бог?", вие си помислете за Абсолютния Дух и няма да сте неправи ако кажете: "Не, не съществува". Абсолютният Дух не се занимава с взаимни щения, със съобразяване или с отлагане на Същността. Той прави или не прави това, което **усеща** в момента, тъй като усещането произлиза от самата Същност и става **сега.** Днес в руския език съществуването се проектира във формата "буду" на спомагателния глагол, което пак отлага същността и съществуването, но поне се мъчи да буди, да разбужда с Учителювата си вибрация човека на Новия Век от съня на старото.*

*Слава Богу, че русинът не е пропаднал като българина и не превръща "е"-то в "я", т.е. верността към сегашния миг във вярност към персоната си. Нещо повече: днес Учителят идва в Русия, защото тя опази в душата си дателния падеж и преди всичко простата форма на бъдещото време. И в двата случая, звукът и буквата на Учителя водят към двете прости и най-велики истини на безсмъртието: даването и нуждата да бъдеш не загубена овца в дерето или говедар, а последовател. Сложното бъдеще изисква инфинитив, който води някои народи към безкрайността, но простото бъдеще пак ги възвръща към значението на мига. Още миг - и те ще прескочат във Великото Настояще! Ако изходим от известния анекдот, някои руснаци без искра Божия или със замъждяла искра все още обичат да се **именуват** и да **винят** другите по подобие на пропадналите народи, но по-голямата част на Свята Русия обича да **твори**, да **ражда**, да **дава** и да **предлага**. А ние се опитваме да пробудим душите и за **звателния** и **откликателния** падеж, но защо толкова много народи и индивиди са ги забравили?...*

*Както се вижда, тук Елма "разиграва" названията на падежите. Самата дума "падеж" също има дълбоко езотерично значение, понеже не само хора и ангели, но дори и божества **падат**, когато се занимават с именуване, обвинения, призоваване, откликване, и даже с творене, раждане, даване и предлагане, без да са питали Бога. Това не важи само за синтетичните езици, но и за аналитичните ка-*

то българския, макар и отношенията на думите в тях да се изразяват чрез предлози. Плюсът и минусът на синтетичните народи и психики са в това, че падежът изменя морфологията на самата дума, на самия индивид; плюсът и мнусът на аналитичните е в това, че взаимоотношенията при тях не предизвикват такива промени (оставаме си "ръбове"...) - за това се грижат служебните думички... Не е лесно за разбиране. Това спада към етнопсихологията, и поточно към етнопсихологическата лингвистика. Историята знае кои народи не са могли да бъдат асимилирани и при най-продължителните и тежки робства, у кои народи има вицове за "дембелите", готови да изгорят при пожар, но не и да се помръднат... Това не е само от мързел. Вицовете за англичаните също имат ярки "аналитични" черти: тия хора хич не са склонни към синтез, освен между свои (и там са зле...). За сметка на това, у едни народи хората могат да си ходят голи по улицата без проблеми, у други има полицейски хайки... Една скоба за размисъл: защо турците нямят род на съществителните, прилагателните и местоименията, нямат и представки, а имат толкова много наставки? Защо глаголът им е накрая, както при немците? Имаме ли нещо общо с турците и англичаните, след като ъ-то ни е тъй твърдо, често и чисто? Защо евреите нямат гласни? Дават ли тия неща особености в етническото поведение?

*Сега искам да ви обърна внимание, че остаряващитие и погрозняващи българи "бекат" като овце (от глаголните форми "бе", "бях", "беше"; но и от простонародното укорително "бе" при обръщение - б.п.) - за тях всичко е минало, спомени; или всичко се гради на философията на старото човечество. Духовете пък и обладаните от мании и духове, били те и първи пророци, се занимават почти изцяло с "щекане" (от частицата за бъдеще време "ще" - б.п.). Те най-обичат рекламата и саморекламата - какво може да очаквате от тях и от стоката им **в бъдеще**... Те сами се заблуждават и подлудяват света да прави или да не прави нещо в момента, за да му бъдело по-добре в бъдеще... И **това** върши работа: то изгражда **човека** с челото, носа и брадата му. Човекът има тази способност да мисли за бъдещето - има **чело**, което промисля за цял **век** напред и затова престава да бъде животно. Неусетно обаче, с това от него започна да изтича и животът - способността да се съобразява с **първия** импулс.*

У шопите "щекането" е "чѐкане" (казват "че" вместо "ще" - б.п.) . Затова всички шопи сега до един си отвориха фирми, хотели и магазини ("shops" на английски

ез. - б.п.) и "чекат" клиента да им падне като мухата у мрежата... От "чекане" им се разчекнаха устите да се прозяват, само и само да не почнат пак да орат и копаят, да произвеждат реални блага за другите. Търговията, продаването, те наричат "работа". Не че почти всички свестни доскоро българи не се заразиха от тази епидемия, но шопите особено много ще пострадат, тъй като има връзка между названието им като етническа група и циничната, адска дума "shop" у пропадналите народи. По същия начин влизат в ада с двата крака и всички фирми в България, почти до една, само и само защото прикачиха името му към названията си (Поради неграмотното "АД" за "акционерно д-во", вместо А.Д. Но и когато е написано с точки, пак свързва с ада, по един закон за съответствията - б.п.). Англо-американското безсрамие стигна до такава степен, че дори и духовните общества, заедно със своята стока, оскверниха Духа с думата "дюкян", като свързаха свещеното понятие "работа" с дяволския нагон за покупки и продажби.

Става дума за модерните напоследък духовни работилници (workshops), които са нещо много по-добро от кръчмите и хазарта или публичните домове, тъй като там често се живее и работи с високи идеали. Работилницата е преди всичко положителен символ, но Източникът реагира негативно на съставката "shop", защото и те обикновено ***продават*** *труда и стоката си. Тази реакция може да се види доста странна на Запада, но доколкото тази дума значи "магазин" и доколкото в магазините се продава, Диктуващият осиянията може да си е припомнил търговците в храма... Друга форма на адските стратегии в залязващия свят на петата раса е масовото безплатно разпространение на брошури, книги, проповеди, лечителство и пр., финансирани от крупни и дребни капиталисти, но в замяна на това хиляди повярвали в тях не отиват при Бога, а на друго място. Може тия словесни игри на Елма да изглеждат неубедителни, но Небето, както и Учителят в Своето Слово, нашироко използва не само научните версии за значението на думата, сричката, буквата, звука, но има право да им придава и нови значения и да измисля и калки. Достатъчно е Учителят да направи такава връзка, за да разберем защо тракийците и мизийците са суетни и тщеславни или бързо се отчайват и казват като Соломона: "Всичко е суета!"; защо шопите, които са забравили "йопското" у себе си, често отлагат реалното щастие и се разболяват от "чекане"... В първите осияния Елма нарича божествения шоп "йоп" – изхвърлил е простотията, насилието, хитростта и подигравчийството завинаги. Защо македонците и другите "кекащи" българи, които също отлагат импулса на Божественото, често от най-големи бабаити стават най-кекави?... Македонецът пръв трябва да отдаде всичко*

*на Майката - **това** показва божественото му име! Да й подари не само райски живот и свобода на земята, но най-красивите мисли и думи за майките, които са се осмелили да останат сами с децата си!*

Но нека видим как продължава Елма:

*"Екането" и "некането" - **ето** същността и живота на Тот и на Абсолютния Дух! Когато най-после почнеш да "екаш", да "сикаш" и да "съмкаш" (неологизми на Елма, произлизащи от съответните форми на глагола "съм", а "некането" е способност да казваме "не" - б.п.), ти спрягаш глагола на искрата Божия в **сегашно** време, т.е. не отлагаш Божественото за в бъдеще и не правиш нощни оргии с таласъми от миналото. Повечето стари хора - или младите със слаба брада и раздут, неоформен нос, - вместо да правят нещо **в момента**, почват да си фантазират какво са постигнали и преживели в миналото. За да станете пак божествени, а не окаяници от миналото или бъдещето, вие трябва да почнете да спрягате глагола "съм" - и **тогава** ще ви **съмне** в живота (ще се приключи с адската му функция – съмнението в Божественото). С това се занимава и Абсолютният Дух, когато се проявява като Тот. Когато казва "си", той открива сродната Си душа и мигновено влиза в обмен с нея, без да се колебае и церемони. Той ѝ казва: "**Ти** си Моята възлюбена!" Но понеже е Единствената, Тот има право да употреби думичката "си" и като притежателно местоимение: "Обичам и любя Възлюбената **Си**!" Когато говори на другите или обменя същността Си с другите - не в бъдеще, а в настоящия миг, - Той им говори на "Ви", изразявайки цялото Си дълбоко уважение към уникалното, неповторимото в техните същности. По същество обаче, това е и нежен зов, "**ви**-кане" (вежливото и уважително обръщение), обратно на интимничането или грубото "**ти**-кане" (говорене и общуване на "ти" - б.п.). Божественото не тика насила никого в кошарата, - т.е. в Школата или в Космоса, или в райските обители на Любовта. Когато си станал едно с Бога, ти "викаш" (говориш на "Ви" - б.п.) на душите не само от преклонение и почит, възхищение, но тихо ги викаш да открият и твоята собствена същност, твоята еднѝна, за да можеш да им подне-*

сеш даровете си и да се обмените, ако желаете.

Чистотата обаче владее един неизмерим и необозрим свят вътре в себе си, когото отбранява с "нѐкане". Чистият, желаещият да остане чист, умее да каже "не" и на Любовта дори, когато тя иска да го притесни да се откаже от себе си или от особеното в себе си. На любовта ***това*** *ѝ е работата - не и възвайте кусур... Ако тя не ви кандърдисва постоянно да се откажете от себе си, от свободата си, от особеностите си, тя ще е всичко друго, но не и Любов. Когато ви говори Любовта по този начин, знайте, че сам Бог ви говори, но не с цялата, а почти с половината Си същност. Другата "****почти****-половина" у Него тихо, но ясно ви моли: "Не отстъпвайте! Бъдете сами себе си! "Некайте" смело и упорито на всичко и всички, които искат да ви лишат от свещената ви самота."*

Единствено в свещената самота и целомъдрие вие можете да чуете гласа на тишината, да доловите как бълбука без звук яснинàта, да изпитате несравнимата с нищо наслада на единението с Бога в тайната си стаичка или на някои планински връх. Тогава вие не мислите за нищо и никого, отказвате се от всички проблеми и умирате напълно за бъдещето и миналото - поне за няколко минути. Тогава именно, чистотата започва да извира във вас на прозрачни и бистри кълбета, невидими дори за окото на монадата! Тази бистринà, яснинà, ведрина и невъобразимо чисто щастие и свежест, които изпитва абсолютният дух на човека, когато остане насаме със себе си в пълна тишина и самота, без да се тревожи от никакви планове и ангажименти, се изразява в нещо повече дори и от думата "щастие".

"Ща" произлиза от божествения свят и няма недостатъците на частицата "ще", тъй като божественото желание се удовлетворява ***в мига, в момента****. Засега хората наистина възприемат щастието като силно желание да бъдеш "с тия", а не "с ония" ("ща-с-****тие****")… Преди обаче да бъдеш с тия или ония, ти трябва да си* ***самия себе си*** *- да бъдеш верен на* ***себе си****, на своето най-дълбоко и съкровено усещане.*

***Тогава** ще разбереш защо същностите, за разлика от съществата, далече не винаги са само дяволи, работници на ада, пропаднали "мюонни деви" или "андроиди", както свикнахте да ги наричате вие.*

*Не обвинявайте всеки, който не желае да ви се откликне в духа на изречението: "Бог е Любов, милосърдие, саможертва и самораздаване - и то там, където **Бог** те прати и както искат съществата, имащи нужда от тебе"… Вие прекалено много привикнахте да търсите Бога и Любовта по **този** начин, но не подозирате, че така може да накърните самите себе си и най-свещената и неприкосновена потребност на Същността у вас и у същностите.*

16.III.134(1998)г.
Бургас - Изгрев

СЪБИРАМ СВОИТЕ СИ!

Jacopo Tintoretto (1518-1594)

Днес по телефона се обади Анелия от София и разказа, че снощи, във вечерта срещу Благовещение, е сънувала следният сън:

"Сънувах, че някой ми подава ръка, изработена от мрамор. Тя е много детайлно и подробно оформена, като жива. И до-

като ѝ се възхищавам, чувам един глас да ми казва: "Това е Божията ръка". След това вляво виждам една скаличка, около 50 см., която е от слюда. Когато се наведох да я разгледам, видях един процеп, и когато си промуших ръката - извадих три рози, също изработени от мрамор: една бяла, една червена и третата не си спомням. Те бяха толкова ювелирно изработени - рози преди разцъфване, рози-пъпки, рози-прелест! Аз взех един стар вестник и започнах да подреждам върху него - първо ръката, после скаличката, после трите рози, които бяха около 20 см. дълги. Имах намерение да ги завия с този вестник и да ги съхраня. След това се събудих..."

Същата приятелка разказва, че при разговор с единатора, във връзка с майка ѝ, той казал, че майка ѝ скоро ще има един много красив сън. И още същата вечер майка ѝ сънува, че е на Рила и изкачват планината, и когато стигат горе, тя вижда, че е в първата група, и тъй като носи една много голяма палатка, си мисли, че като дойдат хората от следващите групи, тя ще ги приюти в голямата си палатка. Майка ѝ разказва, че всичко горе е било много, много красиво, и това било чудесен подарък за нея, която е незряща поради заболяване.

Ан. е взела участие във връзка с тазгодишния експеримент за свързване със Сириус. Изпратила е голямо писмо с описание на опитностите си по дни и астрологически часове и с много рисунки, които ръката ѝ сякаш сама е нарисувала. Тези материали ще бъдат изцяло включени в информацията за Сириус`134. Самият факт, че тя е свързана вече с Елма чрез приятелите и иска да бъде ученик, е очевиден от нещата, които преживява. Още в първия ден на опита със Сириус, тя споделя, че е развила небивала интуиция. Когато майка ѝ влязла при нея, тя чува в главата си въпроса ѝ, преди да го изрече. Когато гледала филм по телевизията, нов за нея, тя знаела предварително всичките реплики до края и знаела какво ще се случи. Измежду фигурите, които рисува ръката ѝ, е и знакът на Скорпиона, но кой знае защо, и двата пъти, когато ги пише, ръката ѝ зачертава с кръстче стрелкичката, която върви нагоре,. Какво може да означава това? Дали не ѝ се дава някаква нова функция на енергията "вихрун" (славянското кундалини) в момента? Освен това, нещото, което рисува чрез нея, не може да търпи имена върху листовете и спонтанно е задраскало името на човека, което е отпечатано върху тези листове, подарени на Ан. от него. Невидимият художник рисува чрез ръката ѝ всеки път по най-различен начин - и енергията, и темите, и стилът са съвършено различни. А може би не рисува само едно същество? И при нея, както в Рига, идват рисунки на извори, водопади, пътеки и пр. Трябва да се пита дали е проучила материалите за Сириус, защото и при нея се явява спиралата нееднократно. Но дори и да ги знае, тя не може да е виждала едни рисунки, които ни-

кога не са били давани на приятелите и се пазят в архива за Сириус, а някои нейни неща буквално повтарят някои от тези рисунки, получени в Рига. Накрая Ан. моли, ако може, да се разтълкуват тези символи от Елма, задавайки и въпроса, дали тя трябва да се казва Анелия или Нелия? Нейното отзивчиво сърце се е откликнало незабавно и преизобилно и на молбата ни да изпрати снимки - свои и на децата си, - нещо, което не извършиха много хора тук и в чужбина, които бяха помолени за това. Те не знаят, че в случая това не е молба само за попълване на архива на красотата и индивидуалността, но че в такива случаи всички фотографии, имена и даже само споменавания на близки и познати незабавно попадат под погледа на Този, Който диктува осиянията и ускорено променя съдбите на хората за добро. Във връзка с това, усещането беше, че можем да помолим нашият Най-Голям Приятел да даде комплексно ЖЛО за нея, за майка ѝ и за двете ѝ дъщери, без да се определя точно кое за коя от тях ще бъде, какъвто бе случаят някога с една майка с две дъщери.

19,50

- Тази вечер ще говоря по-кратко за всяка от вас, а друг път може повече. Приятелите ви са се уверили, че при Словото няма значение колко е дълго едно осияние. За някого е достатъчно да получи само една дума, един звук или буква от Господа - и това го спасява завинаги. Достатъчно е Бог да ви каже "а" - и вие нямате нужда повече от никакви осияния, одеяния и коментари.

*Сега трябва да ви разкрия една тайна. Ако някой е получил Слово от Елма, т.е. Христа, Учителя, то може да бъде нищожна част от буквата, дори невидима с просто око; може да бъде само мисъл, лъх от мисъл и обич на нашия общ Баща - това е предостатъчно. Допълнителните отговори и осияния за един и същ човек може да разнообразяват познанията ви, да ви дават нови методи, но в първото осияние или помен от осияние се съдържа всичко. Ако човек го разбере и изпълни буква по буква или точка по точка от буквата, то той няма да има нужда повече от никакви наставления и помощ. Казал съм: искайте, хлопайте, постоянно се интересувайте; и това важи и ще важи винаги - **мило** е Богу децата Му да Го питат за всяка своя мисъл, чувство и стъпка. Но със същата сила важи и законът за "Словото с контрибу-*

ции", когато някой иска Слово, но продължава да си живее по стария начин. Дори и да сте изпълнили буквално всичките съвети с пълна вяра и послушание, ако някой продължи да въздиша и да му е тежко в живота, безизходно, това означава, че той не е изпълнил главното, което е било между редовете.

Господ никога няма да ви насили, да ви каже съвсем точно основното, което се иска от всеки поотделно - Господ не е толкова лош педагог. Затова Той ви дава съвети и методи, които ще имат добро действие, но най-основното остава между редовете, за да не ви смути, да не ви накара да слушате изцяло Бога ***отвън****, та дори и чрез Учителя или единатора. Та как ще кажа някому, че ако си раздели квартирата на два имота и подари единия на някой бедстващ приятел, без той да знае откъде му е дошъл този подарък, то сърцето на болния от сърце незабавно ще се излекува и животът му ще се продължи с поне 25 щастливи години?... Как ще кажеш някому, че ако си подари цялото жилище, заедно с покъщнината, и отиде да живее някъде бедно при приятел, но на чист въздух сред природата, не само че сърцето му ще се поправи, но и тялото му, мисълта му ще се подмлади и той ще се чувства по-добре от всичките си връстници и от мнозина по-млади? Как Учителят може да каже на някой от Своите най-добри ученици да постъпят на светска работа срещу заплащане, ако искат да ги оставят депресиите и ипохондриите и да им се оправи здравето завинаги? Може ли един Велик Учител, или Словото, чрез някои от своите извори и изворчета, да каже ясно някому, че ако се откликне там, където трябва или пък ако остави някого свободен или му предостави условия за свобода, ще престане да губи в живота малки и големи неща?*

Всички тези междуредия, както съм ви казвал вече в словометрията, са белите полета на Отца, ненаписаните думи на сърцето Божие, което не се проявява чрез друг извън нас, а чака ние самите да проумеем и "просърцеем" откъде ни идват егоизмите и недосещанията; къде ни е сковал страхът членовете и ни кара да служим само на себе си и на близ-

ките си.

Първата от новите четири приятелки се казва "Перуни́ка" на Небето - превод на Божественото име "Осие́н". Сега тя изучава вътрешния възторг и скоро ще пътува по световете свободно, съвсем свободно, защото има свещен трепет и благоговение.

Втората нека помни, че животът и́ се оправя радикално, защото има сърце на дете и помни приятелите си от вечността. Нейното име на Небето е "Хена́нна", което означава "Оставам в дома Господен". Тя трябва да понамали тревогата и да извършва всичко с лекота на душата, защото животът и́, и в най-трудните моменти, ще се превърне в песен. Очаква я съдбовна среща в най-хубавия смисъл на думата, ако сведе тревожността си до нула и включи приятели за разрешаване на проблемите си. Така е - ние сме приятели и трябва да живеем и да си услужваме като приятели, а не само да бистрим чудесата и Словото.

Третата от вас има сърце, което чурулика в Космоса и това го чуват много йерархии и се наслаждават на пеенето на сърцето и́. Понякога песента и́ плаче и въздиша, но то е само защото още не е открила своите си. Когато, освен пеещо, сърцето и́ стане и напълно зрящо за това, с кого да общува и кого да приближава в чистите води на аурата си, тя ще разбере колко е приятно да пускаш там само чисти хора, а не да се чудиш защо чистите бягат от тебе един по един. В минали животи тя е допускала такава игра на въже, от слабост, зависимост и милозливост, и сега има окончателно да се справи с този си проблем. Хората усещат нечистотата на аурата ви, когато пускате там плувци, които не знаят що е духовно и душевно къпане. Ние имаме братя и сестри, които допускат много нечисти и обикновени хора в аурата си, но това не вмирисва водите им и не ги блатясва, защото там блика мощен извор; а изворът е извор, защото не се колебае. До

пет седмици от днешна дата давам отворено прозорче за щастие на тази душа, ако разбере какво ѝ говоря и насочи погледа си към съучениците си.

*Четвъртата от вас ще блесне като ярък пламък в **този** миг, в който престане да бъде зависима - и тогава умът ѝ ще покаже своето действително превъзходство над другите с нови дела и творения. Тя трябва да осъзнае що е мисия и как може да изпълни правилно мисията си на тази земя. Това не важи за всички, понеже не всекиму е определено да изпълни космическа мисия. А тя има всичките мощности на духа и душата си да бъде мисионер от най-висока класа и средище на души с искри Божии. Щом осъзнае мисията си и почне да привлича сърцата като магнит, Аз ще я запозная с трима души, с които повече няма да се разделя никога. Прогнозата е безсрочна, но приближаването на тримата се започва от настоящата секунда, ако тя започне да мисли за мисията си. Давам ѝ вълшебната думичка **"приóр"**, за да отваря всички врати и да решава всички проблеми с нея. Още при първия ѝ опит, резултатът ще бъде смайващ. Достатъчно е да не иска нещо за себе си.*

Следователно, магическите думички и божествените имена се дават за да разрешавате чуждите, общонародните, общочовешките проблеми, а не своите. Те действат и при лична молба, но тогава ангелите слагат филтри на благото и благословението, за да може молещият се за себе си или за тези, които обича, да не се повреди и да не повреди някого. Така на небето, на земята и в целия Божествен свят, където има души с едни́на (монада, искра Божия), всеки разрешава проблемите на всички, с които Бог го среща, а не своите си или проблемите на ония, които изискват нещо от него.

*Ще служите и на тези, които ви държат в шах - но на последно място, а не на първо или на второ. Ще им давате да разберат това с любов, а не създавайки ад. Ще бъдете меки, но упорити и верни на себе си, т.е. на Божественото в себе си. Някои хора трябва да разберат, че им отпускате медец **само** тогава,*

когато са добри и ви дават свобода.

Ар, Арéр, Ареáр!

Събирам Своите Си!

20,55

4.IV.134(1998)г., 16:15
Бургас - Изгрев

Сега ще помолим Елма, ако е съгласен, да отговори как се обясняват някои конкретни неща, описани от Ан.

1. Коя съм от миналото, от къде идвам и на къде отивам?

- Ще ти говоря друг път по този въпрос.

2. Защо е тази вътрешна неудовлетвореност от всичко свършено до сега от мен? Защо неистово бързам към бъдещето? А дали заслужавам бъдещето, към което води само Правият Път?

- Понеже бит, личен живот и професия не удовлетворяват родените от Духа. Учениците на Христа знаят от пентаграмиката, че дори и геният и светията са обикновени хора. Светът на космичното ученичество и преддверието на Любовта са като всемира пред върха на игла. С този връх се идентифицират предимно обикновените хора и го виждат като нещо, достойно за постижение. Те са напълно прави, ако още не са ученици. За да се съшие дрехата на безсмъртното тяло - новото духовно тяло, което ви чака на Небето, - на вас ви трябват игли и конци от всякакъв калибър и вид, т.е. достойно професионално и семейно, обществено поведение. Доколкото сме съвършени в задълженията си към Земята, толкова добре ще шият тия игли и конци.

Но, ако човек е само шивач на работа и в къщи или през останалото време, а не се интересува що е Велик Учител, сродна душа, Школа, Братство и Небесно Царство, естествено е, че не ще изпитва остра нужда от атмичен и будически въздух, от хляба

на живота в причинния или принципния свят. Напълно доволните от пребиваването си на земята са най-последната грижа на Бога - Той ги е оставил в ръцете на кармата. За остро тревожните и постоянно въздишащите Той също не Си дава труд да ги изкарва от калта, понеже те въздишат за прах, кал и извержения. Но тези, които въздишат по Духа, по съвършения свят, и търсят вечното настояще и бъдещето, са видими в полезрението на Бога без помощта на служебните класове и йерархии. Ти си една от тях и затова сърцето ти пее сага за бъдещето.

Няма душа от Бога, която да не заслужава доброто си бъдеще - и трябва да се помни, че към него наистина върви само ***Правият*** *Път. Ала към Божественото* ***настояще*** *върви Правият Път, в съчетание с кривите пътища. Има криви пътища, водещи до Бога по-бързо от "единствено правия". Ако някой ви каже, че еди си път е "****единствено*** *правият", добре запомнете, че той е най-кривият и най-дългият и обикновено води към пропаст. Който повече си мълчи и не проповядва, а ви показва с* ***постъпките*** *си "****множествено*** *правия път", на него вече може да вярвате. За индивида това е Тройната, Петорната, Седморната, Дванадесеторната Магистрала, всяка от които се дели на безброй малки пътечки в пътя му към съвършенството. А за божествената личност това е "****безбройно*** *правият" път на всички индивидуални истини, родени и раждани постоянно от съществата с искра Божия.*

Имената ти "Анелиа" и "Нелиа" имат еднакво важна роля в сегашния ти живот и ти можеш да ги използваш при различни случаи, в зависимост от това, по коя от двете магистрали вървиш в даден момент. "Анелия" ти помага да вървиш по индивидуалната магистрала, а пък "Нелия" - по колективната. Използвай ги както намериш за добре, само не тургай повече "я"-то накрая, за да не патиш повече. Което е по документите - неизбежно е; но ако някъде си пишеш името неофициално, слагай "а"-то накрая, т.е. в божественото начало.

"Аилена" и "Аилен" имат повече божествена мисия в живота ти като ученик - това са имената ти на тази земя при обратно, божествено четене на имената ти. Но по този въпрос ще ти говоря пак друг път, както и за сънищата ви; за това, кои същества рисуват чрез тебе и какво означават символите в рисунките ти.

- Прави впечатление, че освен задрасканата стрелкичка на знака Скорпион, нееднократно в рисунките на Ан. нещо подобно се повтаря още няколко пъти: пак нещо като лодка с нос, вирнат нагоре, завършващ със същия връх на стрела, но над него е сложен похлупак и кръст отгоре. Това не значи ли пак "край на жилото" или "куката" на Скорпиона - Небето им слага кръст от сега нататък? Има още две лодки на други листове, на които носовете са също нагоре, но накрая се извиват грациозно надолу като глава на лебед или като символа на знака Дева, който говори за примирението, а не за щурм и агресия. По същия начин са извити и "перчемите" на едни неща и същества, като там вече започват да образуват спирала.

Както казах, някои образи на Ан. от опита "Сириус`134" буквално съвпадат с такива от опита в Рига, което не може да е случайно. Но по въпроса за "жилото" на Скорпиона и носа на лодката или "косъма-перчем" е интересно да чуем Елма, не възприема ли Ан. от Сириус или от нещо по-голямо някаква нова тенденция във връзка с функционирането на някаква нова космична енергия в ученика или в цялото човечество?

- Това е голяма тема и можем да говорим друг път по нея. Важното е, че на Анелиа сега се дава знак за окончателното и стабилно излизане на Плутон от Скорпиона и напредването му в Стрелеца, въпреки че тези и почти всички останали зодиакални знаци въобще нямат тези имена и символи. Съществата се съобразяват с вашите традиции, защото знаците на адската астрология са не само широко познати, но и са оживили съответните космични сили, обаче със знак минус отпред. Скорпионът и Стрелецът са главните представители на ада на Земята поради "жилото" и "стрелата", въпреки че знакът Стрелец означава и нещо друго: не само стрела и лък, но и зачертана стрела. В този смисъл, знакът на Стрелеца е отрицание на скорпионовата пряка агресия, и това

по принцип е отражение на Духа; само че то отговаря на съденето и наказването на насилието - на светската традиция, прякото насилие да бъде регулирано в рамките на религията и закона, на обществения и личен морал. Така чертичката на Стрелеца означава буквално частицата "не" в десетте "Божии" заповеди, т.е. морал с отрицание и предупреждение, морал-възбрана.

Сега това се отменя. Първо се отменя адският закон на ***световното*** *насилие, а след това ще стане ясно, че и светското, и религиозно чувство за правота и величие най-сетне ще наведе глава и ще чуе пратениците на истинската вселена. Това съвпада с появата на Десетте Божии Молби, но и с личните процеси в Анелиа и Нелиа.*

17ч.56м.

1.IV.134(1998)г.
Бургас – Изгрев

ЖЕНСКАТА ЧАСТ НА МЮОННОТО ТЯЛО

ЖЛО / Уралоний

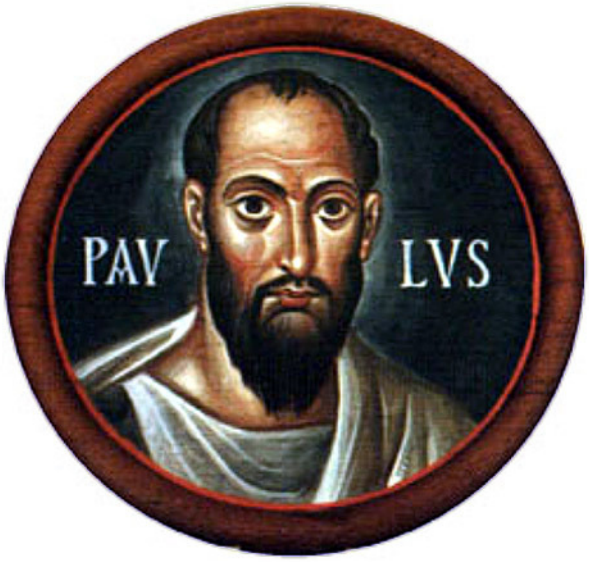

21,10 ч.

Топлината, която ти трябва; уютът, който ти е необходим, и човекът, който може да ти ги дари, чукат на вратата ти! Трънните няма да излязат от

плътта ти – тази постоянна болка си я носиш и още има да я носиш. Смирението ти е изпитано, но има да се учат още роли. И на теб казвам: уповавай се повече на междуредията, а не на редовете. Дори и Моите редове минават през съзнанието на Майка Ми, която се занимава с чертане, рисуване и писане. Щом минат през нея, те са вече определени и Отец ни се отдръпва в междуредията. Не че не е съгласен с нея, защото Тя е от плътта на Неговата плът, но Той има много повече "ребра", не само тя... Освен това, има и междуребрия, и още много други неща, на които служат ребрата му. Ето защо Ева, т.е. ясновселената, да не си въобразява, че е единствена – тя е създадена само от едно от ребрата на Баща ни. Така че всичко написано – дори и в осиянията – е дело само на едно ребро, не на всичките; нито на всички останали органи и системи на Господа. Въпреки че са Слово Божие, [то] щом се напишат, а не са само изречени във въздуха, такива думи са облечени в определеност, колкото и да се говори за неопределеност в тях. Само че Аз поисках този път да записвате Словото точно, за да си нямаме неприятности. Но контактуването чрез писане, а не чрез звук или направо чрез Живо Слово, Дело и Живот, има и своите негативни последствия.

Ти служи́ твърде много на ясновселената чрез писмения подвиг за спасяване на Словото, но Словото няма нужда да бъде спасявано – това е повече за ***вас****. Прекалената ти чупливост се разви не само от удара със Земята при твоето слизане като метеор, но и от гигантските градуси на работа с писмено Слово, без да може да се уравновесява с Делото и Живота. Напоследък ние говорим постоянно за "Слово, Дело, Живот", но мнозина си ги представят като нещо идеално и независимо от света, в който са ни потопили. Учителят и най-добрите Му ученици дойдоха на Земята да покажат, че Словото си е Слово, но Делото и Животът са конгломерат от идеали и* ***светски*** *усилия и преживявания. Откъсването от света и неговите недостатъци, с цел да търсим "идеалния" Живот и Дело, постепенно погубва плас-*

тичността на вашата материя и ви праща в много високи светове, но в промеждутъците на всеки два подвига или две вдъхновения вие започвате да миришете и да се разлагате... Понякога дори и най-простата светска работа, професия, ангажираност, може да изкара дори един елохим, един Миров Учител от задънена духовна улица. По-напредналите търсят още по-голямо светско натоварване, защото знаят, че само така ще се възстанови пластичността и жилавостта на тяхното природно тяло.

Това, което чука на вратата ти и иска вече да влезе, трябва да срещне [в твое лице един] силен мъж, на когото да се опре, включително и материално. Сега си позволявам да изляза от междуредието и да бъда съвсем точен: има моменти в развитието на човека, когато има опасност да се разболее, да полудее или да си отиде, ако напълно елиминира участието си в светския театър. Ама някой ще каже: "Това е напълно невъзможно за мене - аз ще падна още при първото подухване на светския вятър!" – Не, ти се качи́ на сцената и почни́ да играеш ролята! Играй я по всички правила, дори да си вече на последно издихание. Ако трябва, падни на сцената и си иди в твоя свят, но пей до последния момент и се прави на гладиатор, на силен човек, от когото "простите" се възхищават.

Сега ти давам ясен и конкретен съвет, каквито съм ти давал и други пъти. Поемам лично отговорността за това, което ще ти се случи, ако паднеш на сцената. Приеми, че малка роля с две-три реплики, само за отбиване на номера, не върши работа. Натоварването трябва да е по-голямо - както физически, така и душевно. Просто, сети се за годините, когато беше боец на коня. Словото и неговото разпространение може да почакат – сега става дума за това, дали да останеш на Земята! [Наистина], новото, което чука на вратата ти и се моли да влезе при тебе, трябва да те види силен мъж, колкото и противна да ти е тази роля! Не е достатъчно това да се играе една седмица, един месец. Ако не издържиш психически, може да паднеш под товара за броени дни; но

ако издържиш, това трябва да продължи поне три години! Не е въпрос да си изпочупиш тялото и ръцете. Бог не иска да изпадате в другата крайност. Проблемът с музиката, с цигулката, си остава, но там ще ти потръгне в следработно време. Сега ***такава*** *е космическата ти ситуация.*

За болките използвай млечен компрес по правилата, които съм дал.

Потопи́ се в света и ще видиш колко нови приятели ще дойдат оттам! Играй ролята с всичките си душевни и физически сили, с бодрост, оптимизъм и пълно съзнание, че това е ***единственият*** *изход в момента. И да паднеш –* ***Аз*** *поемам отговорността. Бъди готов да паднеш! Това ще отвори нови възможности, нов тип страдание и просветление, което ще разчупи омагьосания кръг. Аз обаче съзирам и пълната възможност да победиш, без да паднеш. Ние ще помагаме!*

Сега ще видиш каква поезия, каква свобода и какъв свеж лъх на сила и щастие носи мисълта, човек да си търси светска работа и да се залови с нея с ентусиазъм! Това препоръчвам на всички, които сти-

гат до пределни проблеми, а не са ангажирани със светски задължения. Не казвайте, че състоянието ви не позволява. Слепи, сакати, болни, луди, се трудят; има хора, осъдени на смърт, но и те се трудят с песен на уста. Работата изработва ***едно*** *тяло, трудът – съвършено друго. Ученето и трудът в светска система, колкото и да е несъвършена и мъчителна, несправедлива, дори и когато това е в концлагер и болнично легло без два крака, изработват трето тяло, което не може да се построи чрез труд извън света.*

Много гении, апостоли, дори адепти се трудят по 23 часа в денонощието, цял живот без почивка, и оставят безценни блага на човечеството. Това идва от ***мъжкия*** *полюс на мюонното им тяло, което се строи от труд по* ***своя*** *воля. Неговият* ***женски*** *полюс се строи от* ***светския*** *труд – трудът с други, по* ***чужда*** *повеля или система. Едва когато човек се е трудил най-малко 7 години или най-много 28 години в едно прераждане, но без прекъсване и смяна на работата, покълва* ***женският*** *полюс на мюонното тяло. В това отношение, всички светски хора са изработили тази част от мюонното си тяло. На тях тепърва им предстои трудът на адепта или гения, който е труд без колеги и началници, без контролиращи фактори. Но и вие, които сте блестящи в това отношение, трябва да помислите за женския си полюс, ако искате да оживеете и в Новата Вселена. Там се влиза не само с гениални подвизи и творения, не само с послушание, вяра и самоопределение, но и с документ за трудов стаж на Земята и документ за светско образование! По тази причина много гении, апостоли, адепти, да́ли безценни неща на човечеството, но останали без висше образование и нормален трудов стаж в светска система, ще останат да спят 12 милиарда години в анабиоза! Това е нещо толкова сериозно, колкото не можете да си представите!*

Но същата участ ще имат и ония, които са много добре и със светското образование и с трудовия си стаж, и със семейния си и обществен актив, но не са да́ли нищо повече на човечеството и не са се ин-

*тересували от Словото, Делото и Братския живот. Пред очите си вие имахте и имате живи примери на добри хора и ученици на Учителя, които съединиха успешно двете половини на мюонното тяло. Вярвайте, те са с по-здрав цвят на лицето от останалите, по-малко охкат и са **повече** усмихнати...*

22,06 ч.

3.IV.134(1998)г.
Бургас- Изгрев

ЕЛМА ЗА ВИНОТО

David Silva – Гроздобер

От няколко дни се отлага изпълнението на молбата на един приятел от София: ако може да питаме Елма би ли казал нещо положително за виното, тъй като в Евангелието то е положителен символ. Сам Иисус е ядял и пиел с грешниците. Защо е превърнал водата във вино, а не в друго? В беседите

Си Учителят е категоричен: алкохолът е вреден и човечеството трябва да се отучи да пие. Не само Той, но и медицината твърди, че само една капка вино, та дори и от по-слаби видове, внася отрови в кръвта. Друг път обаче в беседите се говори за ползата от него в някои случаи – нали в Словото има тези, антитези и синтези?

В осиянията Елма нарича виното "женско питие" и обяснява, че повечето жени предпочитат виното и ликьорите пред концентратите, понеже техният проблем е илухимен, а не алохимен, както при мъжете, т.е. те се тревожат за ***единствения*** *обект на любовта си. Наистина, Учителят препоръчва виното в малки дози, с лечебни цели.*

Приятелят, който моли за информацията, гледа много широко на този въпрос и счита, че алкохолът, макар и вреден, отваря някои сетива за другите светове. В много случаи това е факт, но в отрицателните отваря вратите на ада – от там излизат пакостници и стават сбивания, престъпления, пакости, олелии... Освен това той мисли, че чрез една фирма на приятел за компакт дискове, която е получила поръчка за рекламиране на вино, Елма би могъл да внуши на пиещите по-нови мисли - трябва да сме много гъвкави и да използваме всички начини да влезем и в сферите, където хората грешат, за да може Словото да им въздейства. Съгласен ли е нашият Учител да съдейства за реклама на вино, което при това ще се продава?... Или има принципни неща, за които трябва да си останем на твърди позиции? В едно осияние се казва, че Христос е използвал недостатъците и личните пороци на апостолите, за да може чрез тях да въздейства на всички, които имат съответните пороци.

8, 37

- Всеки порок е откат на съзнанието и подсъзнанието поради някакъв вид стрелба или подпушване. В този смисъл, виното е за препоръчване пред ортодоксалните и окултни църкви и религии, които смазват сърцето на човека и не му дават да диша наволя. Въпреки че се отравят и самоубиват чрез алкохола, наркотиците и пр., хората по този начин се бунтуват срещу тежката ръка на адските религии, която запечатва душата и сърцето за хилядолетия. Много пиещи, дори и безнадеждни алкохолици и наркомани, са по-близко до Царството Божие от тесногръдите схоластици, които са повярвали, че плътта е дело на дявола. Има и дяволска плът в човека, но тя не е това, което си мислят повечето религиозни. Докато си весел, добър, щедър, честен и приятен в общува-

нето и още нямаш представа що е окултно ученичество, пий си по малко винце - и Господ няма да ти държи сметка.

За окултния ученик е абсурд да употребява алкохол или да го оправдава и рекламира по какъвто и да е начин; абсурд е да съдейства комуто и да било да произвежда или продава алкохол. Чрез виното и сладките питиета и храни от човешки произход, в хората влизат падналите илухими и много отчаяни и сърдечно съкрушени души, които искат да се удоволстват чрез вас и да ви държат погледа в една точка, докато не сте се напили. Именно тогава има опасност, както и при силните питиета, да се задейства плътта на дявола, която търси свинства, крамоли, издевателства и убийства. Ако някой може да гарантира, че виното, което продава или рекламира, алкохолът, който държи за почерпка вкъщи, няма да възбуди плътта на дявола, той е свободен - може да влезе дори в окултната школа. Ако това беше начин да се помогне на хората да станат по-добри и съвършени, Учителят сам щеше да пие вино и да препоръчва на учениците си и на човечеството. Виното в Кана Галилейска беше специално вино, осветено и обеззаразено лично от Иисуса! Той беше изгонил всички дяволи от него, т.е. не допусна нито един дявол да влезе във виноподобното питие, в което превърна водата.

Кръвта на Иисуса, т.е. виното, съвсем не е това вино, което пият и от което се опиват попове и миряни. Виното е кипежът на сърцето, което иска да живее на лоза, т.е. в клас от любими съученици. Ако кръвта ни кипи и шуми от любов, а не от пиянство, от гняв или похот, то ние сме приели кръвта на Христа в себе си и пием от Неговата кръв. Ферментиралото вино, за разлика от пресния гроздов сок, произвежда особен вид лудост, която помага на затворниците да се освободят от затворите си - от домашните кочини, в които ги е затворила църквата. Затова мъжете ще ги срещнете в кръчмата, а не вкъщи. На тях са им отрязали възможността да учат и живеят заедно със съучениците и съученич-

ките си и са ги затворили с несродна душа в тясно пространство. Това неизбежно води до пиянство. Щом не живееш и не можеш да живееш с когото си искаш, щом нямаш тази свобода, ти непременно ще станеш пияница. Дали ще пиеш вино или ракия, дали ще четеш книги и ще гледаш телевизия до посиране; дали ще готвиш манджи и бъркаш теста и сладкиши до премаляване или ще стоиш по 20 ча́са на компютъра, все едно е. Човешката душа е създадена, за да живее свободно и в къщата и́ да преспиват все повече и повече сродни души, както и тя да живее по чуждите къщи без никакви ограничения - нито външни, нито вътрешни. Ако направите това, ако приемете да "пиете" кръвта Ми и да "ядете" плътта Ми, т.е. да не живеете по двойки и семейства и да слушате и изпълнявате Словото, всички свински и интелектуални наркомании и пиянства ще изчезнат!

Църквата и държавата не могат да съществуват без да има пияници. Колкото и да се борят привидно срещу порока, от друга страна те го раздухват със всичка сила, за да имат кого да експлоатират. Държавата го раздухва открито, като произвежда и продава на хората какви ли не неща; а църквата и забранителните учения го раздухват още по-силно, като ви затварят сърцето.

Ето защо, казвам: пийте от кръвта на Христа и от виното, които ви правят свободни, млади, щастливи и все по-любвеобилни и гостоприемни. Ходете си по гости колкото се може по-често - и тогава ще видите, че всичките ви патерици ще станат излишни. А дотогава пиещите вино нека си пият, продаващите нека си продават, черпещите нека си черпят гостите и приятелите... Ако не стигат до свинства и насилия и ако не се разболяват, всички те по-лесно ще влязат в преддверието на окултната школа и после в Новата Вселена, отколкото ония с каноните и молитвите, които живеят като кукувици, или ония, които наричаме "еднокъщници".

Тох, Торо́х, Тосо́х!

Тази формула давам на всички, които си пийват по

*малко, за да им помага да не стигат до крайности и да се заинтересуват от Словото, Делото и Кръвта на Христа. Като я приемат, ще видят, че по-хубаво вино от това **няма**.*

9,23

5.IV.134(1998) г.
Бургас - Изгрев

БОРИ СЕ!

Howard David Johnson - Sir Gawain

Вчера се обадиха двама приятели, че ще дойдат в Б., с надеждата да получим нещо от Елма за единия от тях. Отговорът протече незабавно, като едва ли не във въздуха видимо се изписаха думите, пламтящи като огън:

Бори́ се ∫

(Интегралът тук е опит за заместване на молбателния знак, даден някога от Елма)

21,23

- Честният човек се отличава по това, че горе челото му е широко. Под "чест" Ние разбираме съобразяване с духа и сърцето, а не с обстоятелствата. Съобразяването с обстоятелствата е също божествена способност, но тя е противоположна на честта и се нарича "божествен компромис". Който редува разумни компромиси със свобода и чест, върви по Христовия път - по линия на милостта и абсурда.

Пред вас сега е приятел от Древна Елада, който направи немалко за процъфтяването на чистата мисъл. Днес няма да кажа кой е, понеже ще направим един опит. От първите три Ж.Л.О. (живоструйни лични осияния), които ще дам за него, ще синтезирам изрази и елементи от учението му, а вие ще се опитате да откриете кой е.

Сега ще оставим основните сведения и словодейни ядра за малко по-нататък и ще започнем с отварянето на три тома с беседи за него.

При отварянето на първия том ("Божия глас"), от него изпадна една снимка с две ябълки. Гостът веднага съобрази, че ябълка - поне на турски език - е елма́, от което следва, че Нашият Приятел веднага ни се обажда, но това има особено значение за самия Н. Още вчера, когато дойдоха така силно думите "Бори се!", последва веднага мисъл, че на него Елма ще говори първо с действие, а после с думи. Това пролича са̀мо секунди след случая със снимката: от Париж се обади дъщерята на п. и съобщи, че точно преди три часа е родила момиченце, което е кръстила Аня. Дойде чувството, че още тази вечер трябва да има и трети знак, и Н. каза, че той вече е налице, показвайки нещо, увито във вестник. Отвътре извади един къс, нестандартен ключ с марка "Изгрев" и от двете страни, и един елипсовиден портрет на Учителя (от Цв. Щилянова), залепен върху подобно парче дърво. Трите знака със всичките им особености, мислите, които се падат от беседите и самото осияние трябва да съдържат в себе си основни кодове от философията на този приятел от древността.

Може би е от значение и това, че при отварянето на първия том се падна беседа със заглавие "Един и същ", което би

трябвало да има отношение към Н. (държана на 22.X.1930 г.)

Освен всичко досега, прави впечатление и още една особеност във връзка с Н.: за пръв път в историята на осиянията от 26 години насам (той веднага потвърди, че е на 26 години, т.е., че е връстник на осиянията), Елма каза да пишем единения със златен цвят.

При отварянето на втория том ("Лъчи на живота"), изненадващо от него излезе още един,знак - една диплянка с реклама за езикови курсове и студентски екскурзии "Eurocentres". Проучването на този документ и самото пряко свързване с тази фирма и влизането в нейната система също може да роди важни плодове за Н., и чрез него - за други.

*Между другото, и в първия том, и в този, палецът се пада на изречение за **мисълта**. Тука специално, от лявата страна на стр. 240, за него се падна и мисъл, която вероятно обяснява защо той е "един и същ":*

"Следователно, като обичаме Бога, ние даваме възможност Той да се прояви." (б. "Съществени връзки" от 22.VIII.1937 г.)

*Излишно е да се коментира обича ли някой Бога или не и колко Го обича, след като Той, начиная от вчера, се проявява във връзка с този приятел **незабавно**. И това трябва да е точно така, защото...:*

"Всеки, който иска да бъде нещо повече от другите, трябва да се съединява с живия Господ - с онази велика връзка на хармония - и да учи закона на мълчанието. Както казват окултистите: "Бъдете слушатели на Великия Учител, Който говори." (т. "Сила и Живот" - 3 серия, стр. 255, б. "Учител и Господ" от 15.VI.1919 г.)

*- Това е първото ястие... То означава още "Я с **тие**, а не с оние!"... Е, и с **ония**, но след като е бил с Господа и със сродните си души. То и така трябва да бъде, ако правилно подреждаме нещата. Тогава и "с ония" всичко ще върви добре, защото човек не подрежда нещата наопаки.*

Син, Соúн, Соáн.

Ъгълът на дома Господен държи къщата здраво!

22,22 ч.

23.IV.134(1998) г.
Бургас - Изгрев

ТОНИКА, ДОМИНАНТА И СУБДОМИНАНТА

Howard David Johnson – Свещената целувка

14,10

Думи на приятелка:

В нощта на 22 април (вторник срещу сряда) - сънувах един приятел и усетих, че трябва да го посетя. В самия сън видях ясно един часовник, стрелките на който сочеха 14,10 ч. - една върху друга. Когато получихме импулс да питаме Елма по някои въпроси, имаше силен шум от ремонт в съседите и този приятел каза, че не е благоприятно при такива условия да се получава осияние, тъй като в момент на връзка със Словото са отворени сетивата на безброй същества в Битието да го възприемат, някои от които обаче са чувствителни като копринени буби, и от "съпровода" на подобен шум могат направо да умрат. Каза още, че ако Елма реши, че дори и при такъв шум или неблагоприятни аури в най-близкия обсег на холизацията, ако Той реши, че може да говори, значи поема сам грижата за подобни опасности. Затова решихме да изчакаме шумът да престане или в 14 часа да помолим човека да спре да работи - да спазва режима в блока. Ненадейно обаче, в съ-

щия миг, той престана.

Известно време след това, приятелят, за който става дума, продължаваше да върши други неща, и в един момент аз попитах дали не е по-добре вече да започваме, за да използваме благоприятните условия. Той обаче спокойно каза, че изчаква момента и че всичко прави по вътрешен усет. И ето, в един момент той приготви нужните листове и пр. и каза, че можем да започваме. Погледнах часовника си и изтръпнах: беше точно 14,10! А бях забравила за съня си и приятелят нямаше откъде да знае това по външен начин. В същия миг и котката дойде при нас, а до този момент странеше. Забелязали сме, че при приемането на осияние тя изпада в особено състояние - гледа и слуша получаващия осиянието с цялото си внимание и с някакъв възторг и възхищение; или, най-малкото, идва и присъства от началото до края на самата холизация.

Искам да изразя моята благодарност към Източника за даровете и упътването ми по вътрешен път. Да бъде благословен, че ме води в Пътя, който не се съмнявам, че е по Божия План. Думите са слаби да изразя моето възхищение от начина, по който Той работи с една душа, която с трепет се е отворила и със стаена и нежна готовност попива като жадна почва Божията благодат.

14,44 ч.

САТВА! Щом Бог каже "Сатва", светове се зачеват, души се събуждат, сърца се раждат за любов и истина!

Кажа ли така, съмнение няма: Моя рожба, излязла от недрата Ми, се е надигнала на пръсти да целуне Възлюбения си и понякога достига дори до нивото на прегръдката Му.

Да обичаш Бога - това е много интимно, най-интимното положение на любовта. Да обичаш Бога не е като да Го любиш. То е нещо толкава лично, че за него не може да се говори с никакви думи, не може да го изрази никаква музика и поезия. Само плачът, сърдечният и покъртителен плач на сърцето, което е обикнало Бога повече от всички, може да излее тази любов навънка и да накара душата да си отдъхне. Да! Понякога душата ни е напълната до пръсване от страстна обич към Бога - по-страстна от всичко останало на света. Само влюбените, отчасти, които са в пълна самозабрава към обичния си и за тях не съ-

*ществува наоколо нищо друго, могат да имат бледа представа за това, що е обич към Бога. Ако става дума за любов, Бог иска от вас да се проявите **към всички** - да Го турите на първо място в живота си като незабавен отклик към всяко сърце и душа, които имат въпиюща нужда от Бога, т.е. от любов. Ако не усетите, ако не откликнете незабавно на онзи, който **Бог** ви праща, или ономува, при когото ви праща **Бог** - и то така, както **той** иска, а не както искате и си представяте вие поради вашето честолюбие и обидчивост, - то никакъв Бог не можете да очаквате да ви люби и вас и да ви се откликне сърдечно чрез нещо или някого, за когото вие копнеете - по начина, по който на **вас** е необходимо.*

Обичта обаче към Бога се изразява само към едно същество или без никакво външно същество. Ако някое външно същество може и без вас, съвършено спокойно се отдайте на обичта си към Бога и без да се молите някому или да му натяквате, че трябвало да обича еди как си. Обичта е единственото нещо, което или го има, или го няма. Ако я има, то тя е с вас, около вас, вътре във вас, и не е в състояние да ви напусне нито за нищожна част от божествената секунда. Ако любовта е храна и вода, то обичта е въздухът на живота: ако някой може да живее без вас, значи диша въздух от някъде другаде. Ето по какво ще разберете [коя е] единствената ви сродна душа, за разлика от тия от веригата: те си намират и други души, които им доставят въздух, докато единствената може да диша само вас, и без вас умира незабавно. Ако някой не умре, когато затвори вратата ви отвън, не се тръшкайте чак толкова много по него: той си е взел въздух от вас за няколко дни или минути и после ще иде да диша друг въздух; а може да диша и собствения си.

Има души и сърца, които са се приспособили, адаптирали са се към спарения въздух на самотата и преживяват в него по едно цяло прераждане. Те нямат прозорци на ума и духа си, за да ги отворят и да дишат свободно от чистия въздух на любовта към всички. Такива ограничени и нещастни души стоят и

спят при плътно затворени прозорци и дишат от онова, което изпускат собствените им развалени тела и сърца или тези на "близките" им. Да изкараш такова сърце на чист въздух, да го качиш веднага на Мусала, понякога значи да го убиеш незабавно. Свободните сърца, които дишат рилски или хималайски въздух, трябва да се срещат само със свободни сърца! Приклещят ли ги някъде - в някоя воняща къща или в религиозна катакомба с правила и догми, с мръсни и проклети погледи, - такива сърца се задушават бързо и бързо си заминават.

Сега исках да ви кажа да не се сърдите на онези (и да не ги мислите за сърца със "слаб ангел"), които не могат да дишат само вас, даже и най-чист алпийски въздух да ражда обичта ви за такова същество. Ако то не е вашата единствена сродна душа, пуснете го да се освежава и другаде, не му берете грижа, не му изкарвайте кирливи ризите. Ако то ходи по други чисти извори и ведри слънчеви върхове, то когато му хрумне да се върне при вас (ако въобще му хрумне), то ще ви донесе неща, които ги няма във вашата вселена.

Който е амбициозен и зъл, много горделив и с голямо самомнение, той никога не допуска такова завръщане, нито самият може да се завърне някъде. При такъв, нещата се изпепеляват завинаги.

В този момент дойде един приятел и Елма веднага включи и него в осиянието - оказа се, че срещата е предопределена.

Дяволът скъсва по 100 чифта цървули, за да раздели някои, а Аз - за да ви събера. И така, без някои основни тонове от божествената стълбица, ни любовта, ни работата може да върви нормално. Радвайте се, че днес тоника, доминанта и субдоминанта се събрахте! В този състав, вече има надежда. Повече няма да обяснявам - вие си знаете. Като откриете и другите степени, ще направим един окултен клас. Хората ще се появяват според степента на вашето тройно единство. До една година от сега нататък трябва да се съберат! Очаква ви такова щастие, за каквото досега само сте си мечтали и говорили.

На всички останали въпроси - във Велико Търново.

(Влакът, с който пътувах на връщане към В.Т., също се оказа в 14,10 ч., по разписание.

По импулс, отворихме три тома с беседи на Учителя. Падна-ха се следните мисли:

"И Христос, като дойдѐ на Земята, не дойде да спасява благородните, праведните, а ония остри пясъчета - за тях слезе в ада, да ги извади навън. И за да се извадят тези бисери от мидата, трябва тази мида да се хване и разтвори. По същият закон се хващат и хората на небето, и като се разтворят и се намери в тяхната душа този бисер, той се изважда. (т. "Значение на изслушването", стр. 50, б."Многоценният бисер", 19.04.1915г.)

"Докато е жив, човек се безпокои, че няма какво да яде, че няма кой да го гледа на стари-ни. Тогава от онзи свят пращат един ангел, да го освободи от товара му.

Всичката мъчнотия се заключава в развърз-ване ремъците на товара. Щом ремъците му се развържат, душата се освобождава. Там чо-век се чувства подмладен." (т. "Реалности и сенки", стр. 99, ООК; б. "Правата посока", 6.05.1931г.)

"Днес каква е задачата ви? Днес какво сте намислили да правите? Като се върнете днес, трябва да приложите един малък косъм на ва-шата воля. С едно влакно да усилите волята. С две влакна да усилите сърцето, и с три вла-кна да усилите ума. Или да усилите ума си с три мисли, да усилите сърцето с две чувства и да усилите волята си с една постъпка." (т. "Вътрешният господар", 1939-40 г., ООК; б. "Трите закона" от 27.03.1940 г.)

27.IV.134(1998) г.
Бургас - Изгрев

ВЪЗВРЪЩАНЕ КЪМ ПЪРВОИЗВОРИТЕ

16,00

Сутринта дойде един приятел от София, за когото се бе получило ЖЛО от 5.IV.134 г. ("Бори́ се"). Дълго време нямаше условия да помолим Елма за останалите едно или две осияния за него, затова решихме, че е най-добре да се подготвят листове с холограмки. Излязохме и на обяд, като по пътя и в ресторанта си говорихме интересни неща: за критикарството и консерватизма на някои духовни хора, за скорошното идване на Учителя в Кавказ и др. Сега молим Елма да поговори пак, като Н. иска да запази въпросите си вътре в себе си, без да се изговарят и записват. Между другото, все пак един въпрос може да се запише: какви са перспективите за персоналните ни взаимоотношения?

16,20

- По въпроса за грубияните, които злословят; и за ония, които пускат клевети зад гърба, понеже са по-лоши и от змии. Човек, който си представя нечисти неща или ги разпространява с езика си, със средствата на талантите си, е при всички случаи пострадал в детството си. Няма значение дали помни това съзнателно. Всяка отрицателна оценка, дори и да

има нещо вярно в нея, иде от желание за отмъщение, а не винаги поради гордост. Небето пази непокътнати акашовите записи, без никакво орязване на недостойните и срамни сцени, до момента, в който един човек престане да осъжда. Докато осъжда, той си отмъщава или - още по-лошо - иска да бъде по-прав от другия, което произтича от гордостта. Това, че понякога си служи с неопровержими факти, а не със съчинения, ни най-малко не го оправдава пред Господа, ако с езика и мисълта си е направил нов клозет в Битието. Да възпроизвеждаш злото, с цел да създадеш ред и да сплашиш виновните, да предпазиш невинните - това е работа на алохимите и херувимите; но с тези средства имат право да си служат само хора, които приличат на алохими и херувими. Има ли някой студен или злобен поглед, лют или коварен език и постоянно съдеща мисъл, но няма съвършен череп и прекрасно тяло като тези най-висшите божества и ангели, той е един обикновен, глупав човек, който не е приключил с гордостта и завистта, омразата. Той е бил насилен още като дете от някой близък или от случаен човек, а в повечето случаи това е продължавало с години. Неудобно е да разкриваме тази истина, но по-вътрешните приятели ще знаете, че критикарите, клюкарите, грубияните, деспотите, подлеците и дори присмивачите, постоянно спорещите, са били жертва на някой сластолюбец докато са били съвсем малки; а възрастните си служат с упойващи средства много по-често, отколкото можете да си представите. За Небето всичко е прозрачно, всичко се вижда в аурата на човека: всички деспоти и тирани, без изключение, включително и домашните, са били обект на блудства, когато са били невръстни, но тези блудства са, в повечето случаи, много добре замаскирани. Окултната наука пази филми, които доказват недвусмислено, че разпространяващите злословия са пострадали като малки с устата си - садистични родители и познати са ги приспивали с хипноза или наркотици и са извършвали години наред страхотни блудства с децата! (Не винаги това е ставало в настоящото прераждане –

б.п.)

Темата е некрасива и затова тук ще спра. Колкото и да е жестоко по форма, Карма си знае работата: тя допуска подобни ужаси само с хора, които са злословили и в предишни прераждания. Ясновидците пределно ясно виждат, че и до ден-днешен, когато някой отвори уста да изкаже отрицателна дума, тъмните духове наоколо се надпреварват да му направят нещо в устата! Устите на злобните хора са не само тоалетни, но и полови органи за повечето вампири, които се привличат неудържимо от отрицателната мисъл, отрицателното чувство, осъждането на ближния и неближния. Дори и само да си помислите, че еди-кое си учение е по-малко свято от вашето - някой адски дух моментално се изхожда в мозъка или сърцето ви, понеже отрицателното определение е отворена клоака. Отрицателни неща могат да говорят само Учителят, херувимите и алохимите, защото те раждат същевременно сто пъти повече любов, милост и снизхождение - и отрицателното се превръща начасá в положително. За да стане това, отрицателният факт трябва да е истина, а не злобна измислица на нищожни душици, които са били обект на блудство като малки или в предишни прераждания. Второто условие е на един отрицателен факт да противопоставиш най-малко сто положителни, когато говориш за едно и също нещо или за един и същи човек. Поне половината от тях трябва да са реални, неизмислени. Другата половина можете да си я измислите, защото Сам Бог така твори света: първо Си "измисля" хубавите неща, които иска да се случат в него.

И така - да сменим темата. Наистина, липсата на условия за приемане на Слово в момента отново отлага продължителните ни разговори за по-благоприятно място и време. Шумовете вкъщи и в блока, постоянното суетене, влизане и излизане, радио, телевизия и пр., без никой да е виновен, понеже хората така си живеят - всичко това се предава в целия космос, заедно със Словото. Ако Бог продължава да говори и при тия обстоятелства, това не значи,

че няма да има и отрицателни последствия. Където е необходимо, Той взема мерки да се предпазят по-фините същества; където е нужно - съчетава последствията с кармата на други; но сега трябва да знаете, че и вие поемате част от кармичната вина. Досега не сте знаели - простено ви е. Отсега нататък се старайте да търсите тихи и уединени места за Контакт. За всяко нарушаване на това правило, от този миг нататък ще плащате.

Повтарям с няколко думи това, за което вече стана дума по пътя. Вие двамата се обединявате преди всичко от Делото - Цялото Небе чака човека, който пръв ще събере усилията на приятели и идейни познати, за да се организирате и заживеете сред природата. Ти имаш всички качества, за да поведеш. Това не те задължава с нищо, но ако почувстваш такъв импулс, Ние ще помагаме. Досега вече трябваше поне един да е забил кол някъде. Не се оставяйте на събитията, които хлопат на вратата.

Сега - за усещанията в главата. Те си имат и негативна причина, но при тебе са съпроводени със събуждане на атмичното тяло. Това са симптоми на духа. Ти вече не можеш да бъдеш същия - ще положиш познанията си с всички благородни средства, но няма да останат само като добри намерения. Ако тези усещания ти станат неприятни, ходи на места, където има здравец, но не сади здравец в саксии или сандъчета. Трябва да е сред природата. При спазване на правилата за общуване със здравеца, които знаете от "Приказки за цветята", към тези тръпки ще се добави и особена наслада, понеже ще се свържеш с Царицата на здравеца.

Проблемът за Царичина ще обсъждаме друг път. То наистина е база на друга цивилизация, но тя е свързана и с други места, на които мога да ви заведа, при условие, че няма да ги издавате нито на военните, нито на журналистите. Те са действащи, и от там вече заминаха много хора.

Относно древната ти величина като учен, философ и оратор, не се страхувай - няма опасност да се възгордееш, тъй като ти вече взе изпита по смире-

ние. Седмото, т.е. Второто посвещение означава разпознаване на Учителя, а ти вече Го разпозна. Далече не всички хора от Братството сега са получили това посвещение, въпреки че приемат Учителя за последната изява на Бога на Земята. За да се подпали Вторият Лъч - Лъчът на Смирението, - има и едно допълнително, още по-секретно, условие: да разпознаваш не само вида, но и гласа на Учителя. Учителят е многогласовит и не говори само в Свещените Писания и в беседите. Разпознаването на Божия глас където и да е, започва още от Второто посвещение.

Сега може да се пита за още неща.

Нещата се правят, а не се споделят. За да проведеш един божествен импулс, да го осъществиш на дело, не е нужно да имаш нито ценз, нито образование, нито школовка или одобрение от някого. Тези неща са само пречки, ако човек иска да бъде чист и независим. Помагат, но едва след като си провел божествения план. За да ти докажа, че си избран за такава мисия, до три седмици отсега нататък ще ти изпратя случай за полагане основите на ново местожителство. Вземи го насериозно, понеже скоро следват събития, които ще накарат много хора да съжаляват, че са вложили парите си в градски имоти. Това ви го пеем отдавна, но то е само за да подготвим съзнанието ви да повярвате. Щом се случи, тогава хората веднага изваждат цитатите и казват: ето, предупредени сме! Защо не изпълнихме?! Сега има опасност пак Словото да забуксува, понеже мнозина искат подкрепа, а повечето не изпълняват.

Имате абсолютно всичко в ръцете си, за да положите основите на Ново братство. ***Сега*** *му е времето!*

Ние започваме от житното зрънце. Първо посаждаме само едно зрънце - не повече. Ако порасне и даде плод - и него посаждаме, т.е. оставаме го самò да се посади. Ако почнем с бизнесмените или мислим за тяхната подкрепа, това значи да живеем с бизнесмени, а това е най-голямото нещастие на света. Бизнесмен, който не е вегетарианец, въздържател, и не

чете и изпълнява Словото Божие, повече може да навреди, отколкото да помогне. Даже и тайно да ви подари парите си, тези пари са вече червиви, понеже произходът им е човешката смърт и мъка. Затова Ние не приемаме пари нито явно, нито тайно, въпреки че понякога допускаме и такова нещо, със специално разрешение от Небето. Както в древните християнски и богомилски общества, богатият трябва да се откаже от всичките си пари, притежания и имоти, след като подсигури близките си, ако иска да бъде приет за чирак в Школата.

От вас се иска само едно: всеки да посади по едно житно зърно. Ако всеки стори това и го каже на своите познати, а те на своите познати, като обедините зърната си още от първата реколта, вие ще можете да посеете цяла една нива. В тази нива житото ще бъде особено - няма да го нападат никакви плевели и вредители, защото първото житно зърно ще е посадено от любов и ще е попило вибрациите на всеки един от вас поотделно. В него няма да е вложена мисълта за продажба. После тия ниви ще ги оставите да се саморазсяват. Така те могат да покрият целия свят, защото няма да го жънете, а ще роните зърната им на място. Ако направите домовете си сред такива ниви - вие ще имате едно климатично поле. Пшеницата може всичко, тя е творение на елохим - на най-високия елохим, равен на Бога. Ето защо, като помолите едно житно зърно за каквото и да е, то ще го изпълни. Време е вече да правите такива опити. Вие си казвате всеки път: "Ах, колко интересно!..." - и не се спирате пред едно житно зърно да го помолите за нещо. То е разумно същество! Достатъчно е да имате само едно житно зърно в една чисто бяла кърпичка и да се разговаряте с него от време на време, да му пеете, за да видите какво ще стане. Ако човек е чист и безкористен и иска да бъде ученик, а не обикновен човек, който си служи с обикновени средства и методи, той започва с най-малкото - с житното зърно. Житното зърно може да ви запознае и с най-богатия милиардер на света, ако мислите, че оттам идва спасението.

То обаче не може само едно: да накара просяка или милиардера да си легне рано, за да посрещне изгрева на Слънцето... Първият лъч на Слънцето има същата сила като житното зърно. Първата глътка чиста изворна вода - също. Една усмивка, една милувка, една блага дума, една положителна и добра мисъл за онзи, когото не одобрявате - това са все елементи от алхимията на Царството Божие, с които всичко става постижимо. И всичко това е в ръцете ви - само да посегнете! Всичко това ви е известно още с прочитането на първия том беседи от Словото, но пак търсите спонсори и подкрепа, опитвате се да убеждавате душевни инвалиди, и в крайна сметка тропате на вратите на докторите.

Всичко може да бъде толкова лесно, тъй изящно и божествено красиво! Три последователни изгрева, посрещнати поне час по-рано, започват да изправят гръбначния стълб и да изчистват шипове и шлаки; шест посрещнати изгрева по този начин правят лицето ви светло и карат хората да извръщат главите си, като минавате по пътя. Казал съм ви, че една година посрещане на слънцето може да направи човек гениален, но не съм ви казал, че три години са срокът за светия, седем за ученик от първа степен и четиринадесет - за апостол. При всичкото това положение, дето сте ги чели и опитали тези работи донякъде, вие седите и гледате телевизия до първите часове на нощта, гледате си всякаква друга работа и занимания, за да изпуснете всички влакове и да не присъствате на лекциите и пътешествията нощно време в Школата. Редовното потапяне нозете в гореща вода до коленете в продължение на 6 месеца с по една почивка седмично - в събота, - при условие, че се храните бавно, с много дъвчене и не преглъщате веднага, води до съзнателно пътуване в невидимия свят и ясна памет за преживяното, като се събудите. Къпането под душа или във ваната не дава тази резултат, въпреки че и то е необходимо. Пиенето на гореща изворна вода, която е кипяла поне три минути, пък подмладява ученика в пропорция 8 към едно - правѐте го и ще видите какво значи

тази пропорция. Разходките вечер да се наблюдават звездите поне по половин час развиват универсалното тяло на човека и не след дълго той ще може да се разговаря със всяка звезда на Небето. Всички тия неща ги знаете още от беседите и от разказите на по-възрастните братя и сестри; някои от вас имат отделни опитности, но това са капки в морето. Работата е молитва, това е така, но тези, които въобще не се молят и не отделят време за това, не могат да пробудят будическото си тяло и най-горната му октава - ясновселенското. Някои молитви, дадени от Учителя, са общи за всички същества от Трите Вселени, и един ден вие ще се уверите, че те ги произнасят на български. Няма такъв народ, няма такъв език, няма такава молитва в момента, която може да се сравни с българските и чрез която да може да се влезе във връзка и с Трите Вселени едновременно!

Това осияние днес, за което специално изпратих този ваш брат и Мой ученик и побратим от древността, е едно от най-важните от години насам, защото ви приканва да се върнете към изворите на онова, което съм давал и съм ви го казвал толкова много години. Освен тези методи, има още хиляди и хиляди, които са ви дадени на разположение, но вие забравяте, че сте родени в България за да станете ученици и започвате да мислите като изостаналите си познати и приятели - да идете да работите нещо за повече пари в чужбина, за да си оправите положението. И ***това*** *е път, но за закъсали души. Тия, на които се възхищавате, тепърва има да стоят на опашка и да чакат да се родят като българи и славяни при обикновени условия, за да имат шанс да попаднат в Школата и на Рила. От 1500 до 4000 крачки по наклонени пътеки или без пътеки по Рила пробуждат едно тяло в човека, което го няма нито в индусите, нито в арийската раса, нито дори в досегашните славяни. Отколе знаете от беседите, че по Рила има места, където можеш да се подмладиш мигновено. Въпреки това, мнозина дават мило и драго да попаднат в центъра на Ню Йорк или на*

друго някое подобно пъклено място, където може да се остарее само за няколко години, а понякога - и за месеци или дни. Ако Аз бях ученик, а не Учител, въпреки че и Аз уча и изследвам живота постоянно, първата ми работа щеше да бъде всяка събота и неделя да съм на Рила. Колкото и да е оглозгана от ада, Рила е единствената планина от вашата планета, която се подава почти изцяло в рая. На Хималаите има само три места около три недостъпни върха, които се подават отчасти в рая. В Алпите има две места, които са на няколко десетки километри отдалечени от моторните домашни косачки, свързващи цивилизацията ви директно с ада.

Вие вече видяхте как изглеждат някои приятели, които са се въртели около такива места в Рила. Един от тях направо не можахте да го познаете. Но да се заселиш на височините на Рила като отшелник или в някоя хижа, също не е разрешение на въпроса, защото новата дреха на божествения човек се шие само от игла и конец, които вървят нагоре и надолу. Иглата на отшелниците е спряла в горно мъртво положение, а на материалистите - в долно, още по-мъртво. Само ученикът на Новото Учение, който вярва в думите на Учителя си и ги прилага постоянно, снове нагоре и надолу с ума и сърцето си, но непременно и с краката си, и затова се отличава коренно от останалите хора. Да изпълняваме светските се задължения с радост и усърдие - ето какво значи ***долно живо*** *положение на иглата и конеца на ученика! Да възлизаме във всеки свободен ден, седмица или месец нагоре в планината, на най-високото - ето какво значи* ***горно живо*** *положение! Такъв интензивен живот може да се сравни единствено с обмяната на сродните души, когато са се срещнали и разпознали, и са започнали да си обменят на всички полета.*

Ам, Амáм, Аманáм!

Обратно към изворите на Словото, за да живеем вечен живот, като Учителя!

20,15

9.05.134(1998)г.
София - Изгрев

КОЙТО ЖИВЕЕ ПОД ПОКРИВА НА ВСЕВИШНАГО

ЖЛО / Н

*Далече не винаги - напротив, дори по правило – една блестяща изява в миналото или поредица от изяви трябва и в най-последното прераждане да бъде критерий за нивото на духа. И това е **така**, защото, вече знаете, Бог е най-слабото Същество в света и затова – най-силното. В този смисъл, изявата пред хората, която оставя временни или исторически следи и се ознаменува с име, т.е. славата, не произтича от **същината** на Бога. Тя е Неговата **периферия**. Всички известни хора, ангели и божества, които са оставили името си в своите дела и произведения, произлизат или от **периферията** на Бога, или от центъра на **дявола**. А онези велики или невелики посветени, които творят и живеят за слава Божия, а не за собствена прослава, и оставят вечни плодове в Битието, произлизат от центъра, а не от перифе-*

рията на Бога. Най-напредналите посветени знаят този закон и затова маскират дейността си с измислено име, като предварително слагат дебели и непробиваеми изолатори между него и истинското си име. Други работят чрез свои приятели или наемни, подставени лица, които имат толкова дебела кора на астралното и умственото си тяло, че няма опасност да бъдат убити или наранени от вълната на възхищението или обратните вълни на завистта и омразата. Невръстните бебета на творческия свят, които човечеството мисли за истински гении, още не знаят този закон и затова – по необходимост или от тщеславие – с лекота приемат закона на славата и създаването на име, като закон на центъра на ада.

Учителят, като културен човек и най-добрият познавач на човешкото развитие знае, че до определен момент човешкият дух се формира чрез индивидуализация – чрез борба и защита на това, което той носи на вселената, подписвайки се със светското си име. Това наистина е поемане на лична отговорност за нещата, които си създал или развалил в Битието. До определен момент, звученето на името на един човек или дух в ушите и душите на хората е полезно за тях, както и за самия него. Всичко това вие го знаете, и в Словото много ви е говорено по този въпрос.

Хора, които още не са изработили скелета на монадата си и нямат и следа от неговото начатие, не само че имат право да се изявяват чрез името си в света, но това и им помага да подържат формата си на ***монадни мекотели*** *в будическия свят. Ако те не стават център на внимание и възхищение, ако не бомбардират очите и ушите на околните с гласа си, с образа си, със своите оригинални изяви, пораждащи вълната на възхищението или жаждата за обсъждания, спор, противопоставяне, те не могат да поддържат формата си на монадни мекотели в света на душата. Ето защо, ако искаш да еволюираш от божествено чехълче или амеба, от божествен първак в божествено мекотело, ти неизбежно ще пълниш прос-*

транството около себе си със своето присъствие, със своята оригиналност, и ще принуждаваш съществата да те гледат и слушат. Така човешките дейци, творци и гении – божествените или небожествени "мекотели" – поддържат своята форма в Битието и играят известна роля за раздвижване на околната среда. Когато обаче в мекотелото се яви импулс да не пълни пространството със себе си и своята оригиналност или име, в него се образува началният ***мюонен*** *атом – онзи вид "дерма", от който расте костната система и кожата. В духовен смисъл, това е появата на Аза, на Разумното, Божествено Его на* ***гръбначните*** *същества, които предпочитат да учат, а не да се изявяват (Точно поради това, скелетът на гръбначните може да нараства – б.п.).*

В очите на Бога и на елохимите, дори и най-възхитителният гений, родил безспорни и божествени плодове в световната култура, е едно безгръбначно животно, ако си е позволил да се изяви със своето светско име или с псевдоним, с който да го идентифицират. Въз основна на този закон, даже и най-великите мистици, посветени и гении, всички светии, адепти, ангели и божества, които са допуснали да станат известни на Земята, въпреки прекрасното, което са създали, трябва да се върнат на ред поправителни изпити, които те възприемат и се възприемат от обикновените хора като "незначителни" прераждания. Напротив, в очите на Бога тези прераждания, в които вие най-малко сте се изявявали и най-много сте учили, са най-значителни за вашата лична еволюция и за появяването на Новото Небе и Новата Земя, които се оформят като кристални.

На това място се наложи Контактът да се прекъсне, поради началото на срещата с розенкройцерите от Германия и Холандия. Устно бе казано на приятелите, че още преди да дойде горният текст, Елма е изяснил каква част от един древноелински посветен представлява приятелят, за който се дава днешното осияние: "Опорна силова конструкция на кристала, който представлява Питагор". Това обяснява защо потвърждението на Елма за тази идентичност не е в противоречие с едно загубено лично послание за друг приятел, според което той е въплъщение на ап.Филип, Питагор и

Рудолф Щайнер.

Срещата този път, за разлика от първата в Симеоново, протече в пълна тишина и хармония – говориха представители на Лекториум Розикруцианум от школата на холандеца Ян Ван Райхинборг. От Бургас присъстваха трима души. Преди година, п. е писал дълго писмо до тях, излагащо историята на първия контакт с техни хора в България преди повече от 10 години. Тази среща в Рила, на хълма Зехирица, е описана някъде към осиянията: става дума за директния ясновидски контакт на една приятелка-биохимичка с духа на техния гросмайстер Райхенборг. Чрез нея разбрахме, че този голям посветен вече си е заминал и сега ни се явява на това божествено място заедно с духа на съпругата си, която е още в тяло на земята и в момента само се е излъчила насън и е дошла на Рила заедно с духа на съпруга си, за да се осъществи тази важна среща. Райхенборг и жена му ни разкриха подробности, които бяха напълно неизвестни за тази, която предаваше думите им и за когото и да е от нас, но швейцарецът А.П., крупен банкер със собствена банка и един от преродените богомили, според собствените му думи, бе изумен – той потвърди всички думи, които се казаха чрез М, включително и това, че съпругата на Райхенборг е още жива. Невидимите гости изразиха радостта и щастието си, ***че се възстановява един древен контакт между два братски клона на Бялото Братств****о. Райхенборг каза, че божествените школи и учения се отличават по това, че имат импулс да бъдат* ***"мостостроители"*** *– в смисъл, че се стремят да строят мостове между различните истини, части от Единната и Абсолютна Истина. Тези, които се ограждат с непроходими ровове и считат, че са владетели на "единствената истина", не са мостостроители. Те дори често обстрелват съседните духовни графства и крепости със злостни критики и обвинения.*

Веднага след заминаването на швейцареца, п. пише писмо за западните приятели от този мощен духовен клон на Братството. В това първо писмо, което за съжаление не е стигнало до розенкройцерите по чисто български причини, п. повдига някои проблеми, един от които е относно съдържанието на понятието "диалектика" в писмата и лекциите на Райхенборг. За разлика от Хегел, Райхенборг счита диалектиката и диалектичния свят за нещо нисше, преходно, негативно, което дърпа човека към материята. Затова им се задава въпросът, не е ли познавал Райхенборг учението на Хегел.

Използвайки случая, че са дошли лично хора от ръководството на Лекториума, п. им пише по време на първото духовно събрание в София ново писмо в същия дух, но българите за втори път отказват да съдействат с превод на немски. Това го принуждава следващия път да резюмира писмото си на английски език в 3-4 страници и да го предаде лично на ви-

*соките посветени. Те го прочитат с интерес и пожелават да влязат в директен контакт с Школата. Те не знаят нищо за финала на оригиналното писмо на български, а този финал не фигурира в този вид в английското резюме. За да не се изтъква пред аудиторията нашия Учител, на английски е написано: "Да бъдем благодарни, че **Небето** отново събра след няколко века два клона от Бялото Братство!" Независимо от това, гостът от Холандия, професионален обоист и висш ръководител в тази Школа, завършва словото си на немски език в аудиторията абсолютно точно с думите от писмото на български, което не е получил по физически път, а още не му е предадено и това на английски, което българинат току-що е написал и чака края на сказката, за да му го предаде. Ето какво казва белгиецът: "Да бъдем благодарни, че **Учителят Петър Дънов** отново събра след няколко века два клона от Бялото Братство!" Казва го секунди след като е написано – и поглежда в очите автора му продължително.*

Както се случва и другаде, българите, прегърнали ученето на Райхенборг, се отметнаха от своя Учител или изместиха уважението си към него на второ място, но големият Посветен си личи: той дава урок и на тях. Дълбокият поклон пред чуждата вяра е гаранция, че твоята е права.

10.05.134г., 14:58, София

- Преди да продължим, е добре да се спрем замалко върху проблема, който ви вълнува отдавна: какво става, когато общуваме с махало, и какво – когато общуваме без махало?

Вече знаете, че махалото не е един прост мистически или магически инструмент, а най-великата и интегрална форма на съществуване на Хол. Точката, от която се отклонява махалото, е Бог-Отец; честотата – Мировата Душа; амплитудата – Духът Божий; а окръжността, кръгът – Универсалният Дух, Учителят. Когато общуваме чрез махалото, ние с вас възпроизвеждаме Цялостния Бог, защото нито една друга форма на нито една религия, дори и молитвата, не свързва така директно и цялостно с Благия Дух. Всяко ритмично и циклично движение в Битието е махало; а както знаете, Определеното и Проявеното Битие, т.е. ясновселената и хипервселената – световете на Майката Божия и Синът, Христос – са Бог-Отец в движение. Помислете замалко и ще видите, че и в субатома, и в атома, моле-

кулата, съединението, тъканта и пр., като се мине през всички нисши и висши царства и йерархии и се стигне дори до всички елохими, с изключение на един, всичко е всемирно движение - проява на Любовта и Живота.

Сега кажете: кога вие проявявате Благия Бог, т.е. Бога изцяло – когато лежите и спите, когато седите, ако ще и да слушате Словото и да Го изучавате, когато медитирате в "лотос" – или когато ходите?...

*Ходиш ли – краката и ръцете ти образуват махало! Вие, които се научихте повече да седите, отколкото да ходите – може да сте големи интелектуалци, много интересни и талантливи духовни хора; може мед и амброзия да се лее от устата ви, може космични картини и симфонии да пишете, - с Цялостния Бог обаче, т.е. с Бога, вие само отчасти сте свързани. Ето защо, от най-древни времена та и до днес ние проповядваме ходенето и "махането на ръце" като единствения и най-пряк контакт с Бога след Любовта. Лудичките, които не могат да се спрат, са по-свързани с Бога от Кант, Хегел или Бах… Когато ходиш свободно навсякъде, ти изявяваш всички качества и функции на Всемирното Начало. Почнеш ли да се изкачваш по хълмища и планини и да слизаш, като се връщаш периодически в долината, ти се свързваш с най-висшата и най-последна форма на съществуване на Бога – **Хол-Зелохим**. Кàжете ли "Хол-Зелохим", вие казвате най-силната и най-всеобемна молитва и формула на Трите Вселени! Достатъчно е да я кажете само веднъж – и всички царства, междуцарствия и преизподни отварят уши на 16, за да ви слушат. Каквото им кажете – изпълняват го. Но щом някой само си лежи, седи или стои, мислейки, че се моли, даже и елохим да е, ако няма крака и ръце да се клати, той ще накара веднъж съществата да го послушат и същностите да му се подчинят, но това ще стане еднократно. Ако не си ходил днеска най-малко 5-6 часа от преди изгрев слънце до 10 часà сутринта, ще ти се подчинят само веднъж в денонощието за няколко минути. След това*

всички ще започнат да дрънкат като в "братството", а по-глупавичките ще се стремят да надвикват и да прекъсват другите – или да говорят повече, отколкото всички заедно…

Сега да не се учудвате, че и това Живоструйно Лично Осияние пак изглежда неконкретно и неориентирано лично. Напротив, то е по-лично от всички други досега, защото приятелят, за който се отнася, изяви Бога в най-великите Му форми на небето и земята: Простото Тройно Правило, Теорията на Квадратите, Питагоровата теорема и Пентаграма. Простото тройно правило бе известно и преди него, но той вложи в него духа на универсума. Ако вие знаехте какво значи едно число да се самоповдигне на квадрат и да се умножи на друго самоповдигнало се число - и така те, двете, да са равни на трето, вие щяхте да разберете, че чрез тази формула и нейните следствия Бог е разказал всичко.

(Да се пита наистина ли става дума за умножение, тъй като в Питагоровата теорема е събиране. Ако има грешка в оригинала, да се поправи. Ако няма грешка, да се питат математиците възможен ли е вид на формулата с умножение – б.п.)

Има и прости произведения и сборове, които не са се получили от квадрати, но те нямат отношение към монадната онтология и психология. Да се самоповдигнеш на квадрат, означава да имаш едно физическо и едно духовно тяло, с които да живееш едновременно – и тези две тела да не се борят и да не спорят помежду си. Всички школи и философии, всички учени и недоучени, които ви проповядват да се откъснете от природата заради духа или обратно, нямат нищо общо с Питагоровата теорема и искат да ви върнат в света на разделението – на вътрешното или външно противопоставяне. Техните религии или системи са прости като фасул – с извинение към алохима на фасула… И Аз греша, но се поправям. Те са много по-прости от фасул, защото, за да се родиш като едно бобено зърно, ти трябва да си решил успешно ред уравнения и неравенства с квадрати, ку-

*бове, интеграли и диференциали, а не да каканижеш глупости като тези на религиите, неповдигнати на степен, които ви кандърдисват да се сблъсквате и да се предпазвате. И **Ние** ви учим да се предпазвате и сме ви дали цели оградителни формули за това, но когато ти си искал да предпазиш само себе си, а не ближните, които имат по-голяма нужда от това, Бог ще те предпази само веднъж, а после… си го римувай с "...дъжд". Затова и тия, които от сутрин до вечер и после пак до сутринта се предпазват и треперят като зайци да не им влезе някой нечист в аурата, имат най-голяма нужда от очистителния дъжд. Вие не се мъчете да призовавате такива към любов, обмяна и братство, защото те трябва да извървят честно своя тъжен път и да получат урока си. Освен това, те са ви нужни и като нагледно помагало за размисъл - защо са им толкова угрижени и уплашени физиономиите... Може ли Истината да спре у някого бликащата радост и веселие, да подкоси нозете на безстрашието? И друг път ви е казвано: уплашеният за себе си – онзи, който постоянно се огражда и трепери за душевната си или физическа кожичка – е учебно пособие по атеизъм. Той си мисли, че може да има някой по-силен от Бога и Любовта.*

Сега ще ви преведа дълбокото значение на думата "махало", за да видите, че и в двете познати вам форми става дума за алохимите. "Махало" значи "Мах-Ало" – Великите Алохими! А "мандала" значи "манд-ала" – светът на алохимите и шетанията на алохимите...

Защо махало, пък алохими? – ще попитате вие. - Алохимите – това е чесънът, чрез който Абсолютният Дух се самопривежда в движение.

Непосредствено след думата "чесън" позвъня телефонът и отгоре бе казано да се изслуша човекът, който се обажда – той щял да завърши осиянието… Една позната на домакинята й каза по телефона, че имала в повече чесън, грах и боб, и че й е заделила. А в осиянието се говори не само за чесън, но и за фасул... При това, обаждането става причина Елма да добави и информация за граха...– б.п.

*Едва когато е в движение, Той приема цялостната Си форма – формата на Махало. До този момент Той е бил само една Единица или латинско "I", т.е. махало в покой. Някои народи и индивиди обичат да пишат единицата като чертичка, без разклонението вляво. Ще знаете, че това са народи и хора (същото важи и за изписването на латинско малко ръкописно "i"), които са по-близко до Абсолютния Дух, когато Той си почива или не желае да се изявява. Но които ги пишат с чертичката отляво, те изобразяват вече **махалото** – т.е. тръгнали са да ходят. По същата причина, елините и славяните, които имат буквите "л" и "д" (написани с колибка, триъгълниче отгоре – б.п.), проявиха Бога **в движение**, т.е. Цялостния Бог, Който е стряхата над главата ни. Туй казва и най-силният псалом (91): "Който живее под **покрива** на Всевишнаго…". Вие, които все още проектирате и строите блокове без Божията буква над себе си, т.е. триъгълния покрив, както и вие с ниския идеал, които живеете в такива, няма скоро да успеете да се самоповдигнете на квадрат и да се съберете със сродните си души, защото живеете само между квадрати.*

Духовният свят е покрив, а ясновселената – свод. Майките, жените, любящите, момичетата, трябва да живеят повече под сводове - дори да ходят на църква, ако потрябва, щом нямат друга такава възможност. Естествено, да живееш повече под свода небесен е по-добре, отколкото да ходиш на черква; и много по-добре от принудителното остаряване и разболяване под човешките плоски тавани, които секат атмическата ви аура под 90 градуса.

*Да си **грах** – това значи да си илухим, който предпочита да не ходи, но повече да пребивава в свещена интимност и покой, за да зрее в него плодът на Божественото. Чесните по вселената не знаят как да се спрат, като граха, да се завихрят около себе си и около свидните си любими, за да дадат път на мира и покоя в дома и сърцето си. Грахът е зелен и живее в шушулка, защото иска да създаде дом, т.е. интимно ложе, олтар, светилище, в което да се зачева, да зрее и да се отглежда, при свята любов и спокойст-*

вие, рожбата на Новото Човечество.

Бъдете грахове, ако искате да имате Мира Божий в душата и сърцето си! Бъдете чесъни, ако искате да бъдете творци, отци и деятели и да останете честни в живота си - защото прекалените илухими допуснаха безчестието в света. Те затвориха човечеството в недостъпния илухимен дом, партия или религия, в които "външните" са излишни, а "вътрешните" скоро се хващат за гушата…

Ако на някой още му се пишат домашни, нека разкаже (може и устно), когато се съберете някой ден, с кой клас божествени представители е свързан бобът, т.е. фасулът, дето сте го набедили за толкова прост... Защо той е хем бял като чесъна, хем се отглежда в зелена шушулка в началото? Какво означава падението на някои от тези същества в миналото и в какво се изразява то, поради което съм ви казвал в беседите, че трябва да се внесат някои поправки в съдържанието на фасула? Защо има и шарен, и черен фасул?

Щом като фасулът е най-горе, както разбирате, защо пък житото е по-горе и от него; и на коя същност на Бога и на съществата съответства?

Мога да ви подскажа малко: освен за елохимите, ние сме си говорили нещо с вас и за зелохимите.

Аур, Аурум, Аурумин !

Да бъдеш бял е прекрасно, но хубостта е в пшеницата!

16,29

След края на това осияние П. сподели, че напоследък много мисли за боба и лозата, за гроздето - и за това, каква може да е връзката между тях. Ние не сме молили Елма за

точно такъв отговор, но стигаме до заключението, че за учениците, които са "в час", темата се дава за размисъл непосредствено преди да дойде дадено осияние, въпреки че осиянието се получава чрез друг и той не е имал и понятие какви ще бъдат основните образи и проблеми в него. Може да се предполага, че бобът и лозата в случая символизират връзката между България и София, от една страна, и България и Русия – от друга, тъй като бобът и лозата са свързани със Сатурн и Уран. Тази корелативна символика има още множество нива и поднива, и ние бихме могли да обсъждаме при специални срещи какво още искат да ни кажат с това. Сатурн и Уран в хармония означават още единство между Стария и Новия човек, между възрастните и младите, между науката и възпитанието, между официалната наука и окултизма, отделния човек и колектива, държавата и Учението, егото и универсума и – съответно – егоцентрацията и универсализацията на съзнанието. Това може да означава също и нуждата от изграждане на стабилен светски характер, способен да поема и изпълнява отговорности, като необходимо условие за разцъфтяване на космическата, универсална личност. Между другото, със съучениците от гимназията спадаме към поколението със Сатурн съвпад Уран в Телеца...

Цъфнал грах, цъфнал чесън и цъфнал боб

12-19.V.134(1998)г.
София - Изгрев

ДРАМАТА НА КРАСИВИЧКИТЕ

Днес, между 8,30 и 9 ч. сутринта, в трамвая и после по пътя дойде сгъстено в мисълта осиянието "Драмата на красивичките". После то бе издиктувано от Елма и записано подробно:

- В истинската естетика има шест категории,

свързани с красотата: ***красотѝя, красивост, красота, идеалност, прекрасност и хубост.*** *В новата Вселена първите две ще отпаднат, а красотата и идеалността ще престанат да бъдат егоистични и студени.*

Красотията е адското подобие на красота, което има нещо зловещо и чрез което адските духове и същности, често въплътени и като хора, привличат своите жертви.

Красивостта е палитрата от нисшите форми на красотата, които имат определена степен на приятност, симпатичност и привлекателност, но те си остават на нивото на астралния свят и се разпознават по някои физиогномични и френологични белези: по разстоянието между дупката на ухото и темето, по Камперовия ъгъл, по формата на ухото, по кожата и линиите на дланите.

При красивия човек, за разлика от красивичкия, поведението става все по-етично и изборът му в живота – все по-правилен, поради което темето му постепенно се издига, Камперовият ъгъл се приближава към правия, ушите му стават интелигентни и кожата – по-фина, от гледна точка на божествената наука. Няма нищо общо между нежната кожа на адските жени и демони и тази на красивите. Истински красивите имат много повече клетки на единица площ. ***Истински красиви, т.е. красиви в очите на Бога са всички ония, които дочакват и разпознават себеподобните си и влизат в активен обмен с тях: което си прилича, се привлича.***

При красивичките има най-много грешки и компромиси в избора на партньори – красивостта се увлича от хора и неща с по-ниска еволюция или от такива, които са много далече от техния собствен вид.

Красотията е категорична: или демон се привлича с демон, или се борят и бият и ревнуват до смърт; или адската красота си поставя за цел да овладее същество и същества с ангелска и дори божествена красота и – за съжаление – много често успява. Да! Има много невинни ангели и даже божества на земята с неописуема красота, които падат в

мрежите на сатанаилите, понеже нямат земен опит. Те трябва да натрупат богат опит чрез тежко страдание, за да се научат да различават красотата от красотията, прекрасността – от красотата, а хубостта – от всичко останало.

Сега думата ни беше за красивичките. Ще ги видите по всички журнали, по вестниците, по екраните, ревютата, витрините, ресторантите - по светските места. Това е една огромна маса от нисши Венерини и Нептунови същества, у които високият идеал е замъглен до неузнаваемост и основният им стремеж е да "живеят", да придобиват и да се пласират. При тях чувството за душевно сродство е спаднало почти до нулата и затова Небето съзнателно ги сблъсква с последствията от техния избор, за да почнат да се развиват духовно. Голяма част от тях попада почти веднага в ада, понеже тях ги интересуват много повече удоволствията и развлеченията, "уреждането в живота" и "силните" и "адски" вълнуващи партньори, отколкото откриването на сродните души и Бога. Не че не са искрени в много случаи, не че не обичат и не действат често от цялото си сърце и душа, стигайки до трогателна всеотдайност и саможертва, но обикновено всички тия усилия са посветени на недостойни обекти.

При красивичките всичко идва от бързането: те бързат да станат щастливи, да "живеят". За разлика от тях, много красиви си патят от точно обратното: от бавенето. В тях вече расте коренът на висшия идеал, но тъй като той е все още неосъзнат или грубо егоистичен, бавенето им произлиза от повишената мнителност и претенциозност. Затова дори и красивият, който уж има усет за сродните души и сърца, често ги изпуска, защото се колебае да ги приласкае и спаси. На красивия често му липсва нещо много важно: културата на приласкаването. Това произлиза от амбициозността, самомнението или страха за собствената кожа. Светски красивият изчаква с години, за да се продаде на по-висока цена. Духовно красивият също се бави, но за него материалният и социалният статус на срод-

ната душа нямат никакво значение.

Обикновено, красивият се жени за красив, защото у него още не е развито будическото тяло. Партньорът на красавеца е винаги красавец – това е закон на висшия астрален свят, където егоизмът си цари с пълна сила. Красивият – и на земята, и на небето – не може да приеме до себе си некрасив, според неговия вкус и понятие. Ако видите да се свързват красив с некрасив, това е всичко друго, освен връзка във висшия астрал. Това е или от принуда, или по сметка, или поради "силни преживявания". Ако обаче красивият е тръгнал към безсмъртието, той има проекции в причинния, будическия или атмическия свят. Тогава не винаги ще го видите с красавци и красавици около себе си, тъй като той цени високия идеал, а хората на високия идеал често се крият в по-скромна форма, за да могат да си вършат работата. Ако има душа, красивият е същевременно и прекрасен, и тогава общува със сродни души в ***будическия*** *свят: за него са важни преливането, милостта и саможертвата, самоотдаването. Тези най-висши добродетели не зависят от външната форма и затова тук егоистичната, адската наслада и удоволствие са заменени с блаженството. Оргазмите и влюбванията зависят от нисшия и висшия астрал, от шоковете и вторачването; но преливането и блаженството имат отношение към висшите светове. Те не изключват интимния контакт между мъжа и жената, но го правят неизмеримо по-нежен и силен.*

В идеалните връзки по линия на причинния свят има и платонични любови - само идеен и духовен обмен; но когато е пробудено и будическото тяло, душите изпитват непреодолимата потребност да се слеят. Тогава външната форма и външните обстоятелства нямат абсолютно никакво значение. Те придобиват отново значение, когато връзката премине в още по-висок свят – атмическия. Тогава красивите и прекрасните стават хубави. Но да се свържеш с не особено красив или даже с много по-възрастен, инвалид или грозен, без да имаш каквато и да е

*изгода от това – **ето** белегът на развито причинно или будическо тяло. Това не бива да се бърка с избора на некрасиви, но подчертано мъжествени или женствени партньори или пък подсигурени, тъй като в адската и човешката любов това е стремежът към нисши удоволствия или нуждата да бъдеш закрилян, да разчиташ на някого, да не си сам. В такива случаи, духовната култура и физиономията нямат почти никакво значение – високият идеал е приспан за векове. Затова и дисхармоничните взаимоотношения не закъсняват.*

Никога не можеш да очакваш от висш астралец да тръгне с някой, който не му пасва по форма и размер. Партньорът му, колкото и да го обича, непременно трябва да е като красива, модна дреха, която да му лежи. Това става не само от суета, но и поради хипнотичната сила на формата, която има грамадна власт над моновалентните същества. Водородните херувими обикновено се раждат като висши астралци на земята. Жената е класическа "безумна красавица", а мъжът е като изваден от моден журнал - но винаги с маймуноподобна конструкция на тялото, колкото и да е добър и интелигентен. От боксьора и Рамбо до най-висшия адепт, всички партньори на водородни херувими са неизменно със широки рамене и тесен таз. Това е предвидено от Марсово-Венерините йерархии, за да се раждат здрави и красиви деца.

От този анализ не следва, че вие трябва да отречете напълно класическите форми на мъжествеността и женствеността и да се поддадете на разплуване; да почнете да харесвате кльощавите и изродените. Човек се разплува от постоянни съжителства, а изкльощавява и се изгърбва от много злоба, амбиции или самота. Мъжествеността и женствеността си остават акценти на съвършенството, и затова и най-висшият човек, осиян от хубостта, винаги е достатъчно женствен, когато е жена и достатъчно мъжествен, когато е мъж на земята. Но обикновените красавци и красавици и дори херувимите на земята, когато са се намерили, раж-

дат деца, още по-красиви и способни от самите тях, защото са се съчетали егоист с егоист.

Егоизмът ражда красотата, алтруизмът – прекрасното, а любовта към Бога – хубостта. Ето защо, изразът "Красотата ще спаси света" е твърде условен. Няма никаква гаранция какви ще бъдат етичните качества на децата, родени от красавците и красавиците. Нито добродетелите, нито моралът, нито висшият разум и духовният стремеж са гарантирани в наследствеността на харесалите се красавци. Техният таван е езически: красотата, силата, удоволствието - висшият астрал. Техният атом не реагира на любовта като принцип, като милост или добро.

Ето защо е голямо изпитание за серафими, когато се раждат в своята жертвена форма на земята, да бъдат привлечени от някой херувим. Херувимът е едновалентен, претенциозен и студен, а серафимите са много влюбчиви в херувими. Това се случва постоянно, и сълзите и въздишките не престават да заливат с вълните си вселената... Изключено е за паднал херувим да обърне внимание на серафим на земята, освен когато се възхищава на неговите дела и произведения или от неговата мъдрост. По тази причина, около немаймуноподобните гении виждаме предимно не особено блестящи жени или паднали жени и ангели от всички видове, с изключение на херувимите. Нещастието е в това, че за да възвърнат блестящата си форма, серафимите на земята трябва да обменят асуин с красиви същества – херувими. Тогава серафимът, от дебелан и плешивец се превръща в тъй изумително подобие на Бога, че дори и херувимите изпадат в захлас (Да си припомним романа "Серафита" от Балзак – б.п.) От такава връзка херувимът получава есенции от безсмъртните светове и има шанс още в това прераждане да възвърне безсмъртието си – да не се преражда и да не умира повече като човек на земята.

Красавците на земята и красавиците заблудени херувими не знаят и тайната за запазване на младостта и красотата, а тя е получаване есенция от

серафим. Ако периодично херувимът получава есенция и субстанция от серафим по естествен начин, подарявайки му красота и любов, то няма тъй бързо да рухва след критичната си възраст и да се превръща в развалина. Казваме "по естествен начин", защото адът практикува ред перверзни и изкуствени начини за подмладяване, които временно дават външен ефект, но после превръщат потребителя им във вампир.

И наистина, има редки случаи, когато херувимът на земята се отдава на серафим, макар и с ясно егоистична цел, понеже е проумял, че няма никакъв друг начин за подмладяване и поддържане на красотата. За серафима обаче тогава се явява най-голямата опасност: възстановявайки младостта и красотата си, той може да престане да се развива, както херувимите, и да се отдаде само на любов. Макар и любовта да е главната му работа, с която се поддържа равновесието между Трите Вселени, в настоящия космичен момент той е най-полезен със страданието си, тъй като топлосърдечни и зрящи херувими на земята са голяма рядкост. А основното и най-тежко страдание на серафимите идва от липсата на отклик, свобода и красота. Тъй като херувимите са най-красивите същества във всички духовни светове, но не се отличават с отклик, с приласкаване и даване на свобода, то срещата между серафим и херувим е основният източник на енергията на страданието, която единствена е еквивалентна на енергията на сливането. Небето предпочита ***това*** *пред нищожния шанс херувим на земята да се откликне на някой друг, освен на сатанаил или херувим. Сатанаилите са единствените кармични възпитатели на падналите херувими, понеже умеят да имитират херувимите от противоположния пол в съвършенство и така вкарват студените и горделиви отцепници от Любовта в жестоки перипетии, които да ги научат да различават и ценят съществата. А серафимите на земята много лесно и бързо се деформират външно, понеже се смесват безразборно с тълпата и приемат нейните вибрации. Те*

нямат връзка с херувим, които да ги пази, нито необходимата доза студенина, рязкост, гордост и егоизъм, които опазват границите на красотата. Така серафимите – това удивително духовно и божествено племе – по неизбежност се смесват с туземното население и външно заприличват на обикновените, некрасивите и даже грозничките, а това им дава огромен шанс да станат още по-умни и добри.

Такъв шанс, макар и в по-малка степен, имат и красивичките. Когато симпатичен, красивичък или чаровен (в човешкия смисъл на думата) има къде да се пласира, той спира развитието си, понеже започва да разчита на друг. Но когато продажбата не върви, много красивички и симпатични с незамъждяла монада си плюват на ръцете и стават достойни хора. В едно прераждане, такива могат да догонят еволюционно даже и грозните и – прескачайки красотата и идеалността – да станат наистина прекрасни! Ако работят здраво, ако учат и не разчитат повече на никого, те имат шанс още в следващия живот да се родят като красиви, а в по-следващите - като идеални, хубави и съвършени.

Не винаги красотата е спиране на развитието. Красиви жени и мъже, дори и когато са подчертано женствени или маймуноподобни (атлетически тип), ако са страдали много в миналите прераждания, имат красотата като дар от Бога или като честно изработена дреха от самите тях. Тогава те не спират развитието си като другите красавци и красавици, които съзнателно или несъзнателно проституират, но продължават да работят качествено, надминавайки понякога и некрасивите – онези, на които се държи светът. Ако не бяха некрасивите, ние нямаше да имаме какво да ядем. На повечето "обикновени" и не особено красиви или грозни външно хора ние дължим всичко добро и хубаво в този свят, защото те не мислят как изглеждат, а раздават душите си като слънца. В другото прераждане именно те ще бъдат идеалните, прекрасните и омайно хубавите, а бившите красавци и красавици ще скърцат със зъби в инвалидните си колички.

Проучете световната иконопис и религиозна живопис и отсъдете: има ли някъде нарисуван Кришна или Иисус като маймуна? – Напротив, всичките супермени на тъмното човечество са до един с тесен таз, широки плещи и много мускули. А женският кумир на черната ложа е красотията или фаталната красавица с пищни форми и непристойно поведение. Маймунът е силен с юмруците или оръжията си, а падналата алохимка и серафимка – с гърдите и задните си части. Не че няма и свестни хора с такива атавистични белези, но те идват по наследство или им са дадени за изпитание. В редки случаи и това може да свърши работа за Небето, ако приматите по форма са развити души и отиват там, където ***Бог*** *ги прати. Трябва да знаете, че дори и тези нещастни същества по-лесно се поддават на Божия глас, отколкото повечето херувимни красавци и красавици, които са много фини и аристократични, но живеят изключително за себе си.*

Когато паднал херувим изпълни волята Божия, той незабавно се превръща в алохим. На кръст, да, на кръст е преминаването от духовния свят в божествения! Серафимът там се превръща в илухим и се слива с една-единствена сродна душа, а бившият закорявал херувим сега ще се раздава на милиарди.

И така, голямата наука за красотията, красивостта, красотата, идеалността, прекрасността и хубостта е пред прага на човечеството. Мисълта за себе си и за одобрението на света води до пълно рухване и безнадеждна грозота и отвратителност – ако не още в този живот, то в следващия. Мисълта за ближния, неближния и Бога води бавно, но сигурно в царството на Абсолютната Красота. Когато красивият и красивичкият подражават на адските красавци, те си правят удоволствието, без да се съобразяват с мнението на Бога и напредналите същества. Тях ги интересува да ги харесат подобните на тях – обикновено адски същности или същества със замъждяла монада. Техните очи минават безразлично през лицата на онези, от които не биха имали никаква астрална или материална изгода. Под "аст-

рална изгода" разбираме временната наслада и удоволствие (тоест тръпката), които се изпитват в нисшия или висшия астрал от партньори, които нямат нищо общо с Бога, но притежават някаква степен на привлекателност или "надежност". Поради тези две илюзии (адската привлекателност и адската надеждност), трябва да рухнат много бързо както въдичарят, така и хванатата риба, за да се осъзнаят и двамата в мрежите на старостта, грозотата и болестите.

29.05.134 г., 13:40

В оригиналния текст п. задава въпрос към Елма, може ли да каже и нещо от Себе Си по тия въпроси, мислейки, както в някои случаи досега, че това е предварителен, описателен текст. Елма обаче отговаря:

- Може. Но Аз с какво се занимавам досега? Нима мислиш, че всичко, което написа до този момент, идва от самия теб? Защо го беше предназначил за писане под 18°?

Красивичките обикновено се привличат неудържимо от нахалните, наглите и напористите, на които им върви в живота или са отявлени аутсайдери. Такива красивички Ние наричаме "шансонетки", а техните идоли – "шансоиди" (подобия на хора, имащи подобие на шанс). Шансоидите обслужват успешно подобието на цивилизация и култура, и затова в очите на шансонетките приличат на богове...

Добре, щом искаш, ще подиктуваме чрез слизане и възлизане на Наши.

(Елма има предвид използването на махало. Без махало, Словото слиза само като информация, а с махало слизат същества от духовния свят и възлизат същества от Божественото свят. Във вторият случай Словото се превръща мигновено в действие и се ускорява положителната и отрицателната съдба на всички, до които се е докоснало - б.п.).

Това е тайна наука, понеже не трябва да е известна на подражателите. Ако подражател попадне на нея, ще почне да подражава на вас, които предпочитате прекрасните пред красивите. Подра-

жателят е силно внушаем, и като разбере че прекрасните, но не особено красиви хора могат да го надарят с безсмъртни деца, той започва да ги наобикаля, за да зачене и от тях. Това обикновено води до тежка драма за децата, които се раждат от такива родители, понеже се раждат с искра Божия, но с полумаймунска наследственост: нещо постоянно ги кара да подражават на шансонетките и шансоидите. Те се тревожат за възхищението и признанието на света, за материални и социални придобивки, за любовта и отклика на непълноценни същества, които мислят само за себе си и за своите си. Такива хибриди има много по земята и по цялата вселена, понеже шаснонетките-подражатели искат да си вържат гащите както на земята, така и на небето. Тъй като се интересуват почти изключително от шанса - и то от шанса за себе си и за своите си, - интелигентните шансонетки често плюят на връзката си с някой шансоид или я дублират с отдаване на прекрасен.

Идеалният, който е един чин по-долу от прекрасния, ни най-малко не се лъже от тези сметки на шансонетките и никога не им се поддава. Прекрасният обаче е милостив, и въпреки че вижда мотива на подражателя, често го допуска в аурата си и дори му подарява деца. Тези деца може да са физически, може и да са невидими, космически. Чрез такива деца подражателят, който е вече много интелигентен и информиран, се надява да попадне и на небето в добри условия.

Добрите условия – ето таванът на интелигентността у всички подражатели. Те са склонни на временен "компромис": да се приближат и получат огън от някой прекрасен, който не им е по вкуса - не прилича на техните шансоиди. Веднага след това шансонетката не се интересува повече от страдащия Посветен, който си е помислил за миг, че е бил обичан заради самия него, а не заради нещата, които знае или може да даде.

Прекрасните на земята са често със замъглено съзнание, въпреки че свръхсъзнанието им ра-

боти безупречно. Те са си сложили маската на физическата посредственост и обикновеност или на хора, които не успяват във външния живот, с единствената цел да не бъдат нападани от шансонетки. Това обаче не значи, че всички са неудачници в живота – повечето прекрасни са изключително съвестни и коректни в професионалните и обществените си задължения. Трябва много добре да различаваме истински прекрасния, когато играе временно ролята на неудачник с някаква благородна цел, от всички ония, които използват неудачничеството си, за да живеят на гърба на другите и да ги изнудват. Има много такива мързеливци или измамници, които разчитат на някои свои таланти или на чара си, за да не учат и да не работят. Други разчитат на наивността и милосърдието на хората.

Когато прозорливите шансонетки, независимо от пола си, успеят да пробият при някой прекрасен, те започват да имитират нежност, преданост, пламенност и приласкаване. Това обаче скоро се прекратява или продължава до момента, в който се постигне поставената цел. В другия случай те наистина пробиват чрез позата на нещастни, а това е най-сигурният начин да се задейства някой Прекрасен. Според една от Заповедите, децата трябва да се грижат за родителите си като пораснат – и шансонетките обикновено ги създават или осиновяват именно заради това. Подсигурявайки си физически деца, те се надяват един ден да бъдат гледани от тях; но сътворявайки духовни, безсмъртни, космически деца, тези хитри представители на ада и света искат да се присламчат и към вечния живот – към Небето. Ето защо, следващият ни урок ще бъде наставление към Прекрасните.

За да възрастнат Прекрасните в Хубави – най-високата степен на истинското съвършенство, - те би трябвало да се простят със зле разбраното милосърдие и да не въздишат чак толкова много по красивички и красиви, които само след един миг се превръщат в чудовища, в дядовци и бабички. Хубавият е верен на Бога, а не на красотата. Прекрасният

често губи първородството си заради паница леща – за някое външно хубаво и младо същество или ... вещество, което временно се е облякло в човекоподобна форма. Той още няма такъв опит и не подозира, че красивичките и красивите на земята далече не винаги са изпратени от Бога и че способността им да обичат и любят някой друг, освен себе си и своите идоли, обикновено е сведена до нула.

*След осиянието, отново бяха отворени **напосоки** томове с беседи от Учителя:*

"Човек е щастлив, когато намери своя приятел, т.е. лице, с което да споделя своите мисли и чувства."(т. "Реалности и сенки", стр. 123, лекция "Музикални прояви", 20.05.1931 г.)

"Как ще се изменим: по-красиви ли ще станем или по-грозни? – По-красиви, по-съвършени! Само Новото може да внесе красота в човека. Само Новото, изразено в мисли, чувства и постъпки, прави човека красив." (т. "Доброто оръжие", стр. 138, лекция "Абсолютна вяра", 18.06.1930 г.)

"За Божествената Любов няма определено време. Тя се проявява навсякъде и по всяко време. Ако не е дошло време да се проявиш като мъдрец, може да е време да се проявиш като ученик; ако не е време да се проявиш като ученик, време е да се проявиш като млада мома – да любиш и да скачаш на хорото. Всяко нещо, което човек върши от любов, е свещен акт и никога не се губи. Проявите на Любовта са свещени и вечни! Прояви, извършени без любов, са временни. По това се отличава Божествената Любов от човешката. Всеки подтик, предизвикан от Любовта, следва човека през цялата вечност." (т. "Учение и работа", стр.166, б. "Правият път", 6.01.1935 г.)

28.V.134(1998)г.
Бургас - Изгрев

ПОСЛУШАНИЕ И ТВОРЧЕСТВО

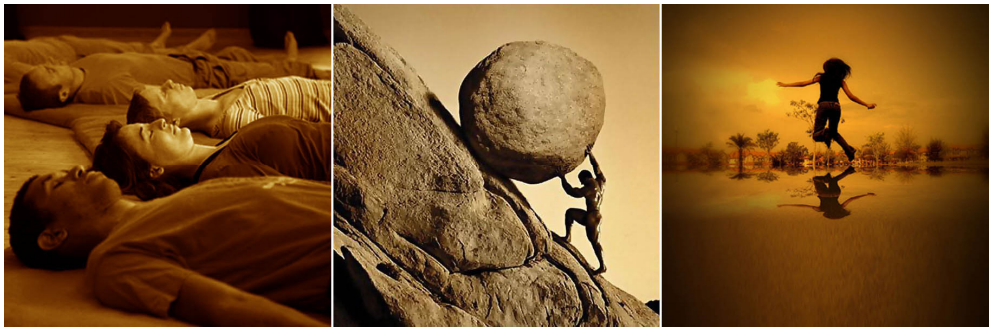

Бог се радва на всеки наш мотив. Познаваме духовни хора и от трите вида на тия картинки, и от още много други видове. Но тия, които ни дадоха най-много, са от рода на Сизиф. С тая разлика, че те изкачиха Камъка, и като Сизиф успяха да оковат Танатос. Затова хората, които ги последваха, престанаха да умират. Арес вече не може да ги арестува. Значи, трудът им не е бил напразен. Днес името на Сизиф се чете и произнася обратно, понеже физическият свят и жлезите с вътрешна секреция са решаващи за пълния синтез на Битието.

Преди около 2 седмици дойде един приятел с молба към Елма, ако може да отговори на важен негов въпрос. В момента (28.05.1998г., 21:13) този въпрос и евентуалният отговор не трябва да се засекретяват, въпреки че преди бе дадено разрешение за това. Този приятел отново е в душевна криза и раздвоение и както всеки от нас периодично стига до своите трудно решими или неразрешими проблеми. Предишната вечер се бе получило писмо от него, в което той като че ли се прощаваше с нас завинаги и това ни разтревожи. В последното осияние за него се дава препоръка той да постъпи на работа поне за три години, но сега Елма в разговор устно обясни, че това не е абсолютно задължително и че има и друг вариант в живота му. Този вариант е свързан с музиката. Дойде импулс да отворим случаен том беседи напосоки - и ето какво се падна:

"Трябва ли да се отчаяте, да мислите как да сложите край на живота си? По-добре е да намерите начин да се справите с мъчнотията си. Приложете музиката..." *(Том "Трите Живота", стр. 316, б."Влиянието на музиката"" от 22.06.1922 г.)*

Както за този приятел, така и за нас, които вярваме на

Елма, е важно да разберем какво би спечелил той, ако изпълнеше предишната препоръка да работи някъде поне три години. Въпреки най-новата, последната постановка - да продължи да се занимава само с музика, - няма ли все пак някакви минуси при това положение? Не непременно кармични последствия, но евентуално забавяне на духовните процеси? Ние знаем, че Бог - или нашият Учител, Който постоянно ни учи - е безкрайно милостив и винаги може да предложи не един, но десетки и стотици варианти, ако види, че оптималното, което дава за дадена душа, е непосилно за нея или тя не вижда смисъл в него, въпреки вярата си. Знаем, че има ученици, които се стараят да изпълняват дословно препоръките на Учителя, но има и такива, които са не по-малко напреднали, но за тях важи голямата свобода на волята и многовариантността на пътищата.

21,40

- Не е проблем за Небето да ви изчака на върха и след сто години или сто прераждания. Не е проблем и по-дългият път, понеже той е свързан с повече свобода, приятни гледки и неща, които можете да научите. Но при свободната воля водачите не са плътно до вас и вие падате в повече ями, по-често и по-дълбоко се наранявате. Това също е опит, и то много ценен - опит, който може да липсва на онези, много стриктните, които се държат плътно за ръката на Баща си и се изкачват до върха по най-стръмната, но най-сигурната пътека.

Ако предишния път бе препоръчана професионална обстановка и усилия най-малко три години, макар и това да изглежда по-голямо натоварване и отчуждение от основния метод и по-висшата цел, то бе за да опита вашият приятел прякото присъствие на Бога и десницата Му през цялото това време - и за да се срещне с 26 сродни души през тези три години или повече. Сега тези срещи се отлагат за по-далечни времена и няма да станат в този живот. Дори и да пожелае "Х" да изпълни сега заръката, творческият момент е отминал. Той отмина всъщност 25 дни, след като бе дадена тази инструкция.

Вярата в Божия Глас е като силата на Любовта: ако те са абсолютни, човек се откликва незабавно и

*изпълнява молбата на Бога или на любимия без замисляне, без повече колебания и раздвоения. След като Бог или вашият любим види, че вие не се бавите и отговаряте на писмото Му мигновено **с действия**, дори и тези действия да не са най-добрите или да са погрешни, Той много скоро идва при вас и ви облекчава напълно, дори и да е трябвало да слезете на дъното на ада. Абсолютната вяра и абсолютната любов се възнаграждават незабавно, преизобилно и абсолютно. Когато обаче свободата на волята и собственият вътрешен глас, различен от това, което е казано чрез проводник, са по-силни от този тип послушание и преданост, Бог не осъжда такова дете, но го оставя да върви по друг път, защото и това е добро. Бог никога не желае да мъчи своите рожби. Дори и сто пъти да каже най-различни неща, едно от друго по-верни и точни, но някое Негово дете да очаква да чуе само това, което **то** иска да чуе, защото произлиза от дълбочините на собственото му разбиране, добрият Баща веднага се съгласява с него и му определя такъв път, който хем е пак верен, хем е максимално приближен до настроенията и възможностите на търсещия. Бог много се радва на такива Свои деца, които са вече проходили и не се нуждаят постоянно от ръката Му, защото знае: свободната воля изнамира нови пътища и прави човека творец като Баща си. Самоуповането не винаги идва от невяра и гордост: то понякога се дължи на все по-често и по-често вслушване в Бога **вътре** в себе си. Натъкването на препятствия и ями в този случай е неизбежно, но за сметка на това децата порастват, заякват и дори сами започват да водят други, защото теренът им е вече познат.*

Повтарям, както и преди: професионалното участие като обществено полезен труд в рамките на работен ритъм и работно време, заедно с всичките противоречия и проблеми с колеги, началници, клиенти и пр., в настоящия исторически момент на Земята изгражда по-бързо и качествено мюонното тяло дори в сравнение със страданията по затво-

рите и болниците. Ето защо, една учебна или работна програма, съставена от самия ученик или някакъв професионален ред при надомна работа или малка фирма, където се явяват по-малко проблеми с по-малко хора, не допринася особено много за нарастването на мюонните кристали на Аза, дори и когато здравето и нервите остават по-съхранени поради това, че нещата са в ръцете ви. Ако Бог не бе предвидил всичко това, Той не би допуснал нито за миг да подложи децата Си на такива мъчителни и страшни изпитания, каквито се явяват само на Земята и подобните на нея. Затова е казано, че условията, при които се намирате, каквито и да са те, са ***най****-добрите за вас. Когато си в клас с равностойни съученици (или в професионална група с не един и двама колеги или зависещи от тебе потребители), ти най-после разбираш, че не си най-талантливият и най-важният и че трябва да се съобразяваш с околната среда и околните монади и същности - дори и с представителите на ада. Като избягаш от всичко това, защото не можеш да го понасяш, дори и да си трудолюбив и свръхгениален като божество, ти преставаш да растеш мюонно и хостонно, т.е. оставаш дърво без корени и клони. Може да си златен пилон или обелиск с изумителни йероглифи и тайни от Космоса и така да изпълняваш своята мисия и повелите на вътрешния си глас, но без диплома за поне едно висше образование и без трудова книжка, в която няма прекъсване на трудовия стаж, в мюонната вселена няма да те пусне никой. В хостонната вселена няма пазачи и цербери - там сам се пускаш, ако си обичал повече същества. Броят на душите, които сме възлюбили и които ни обичат и любят, но и активно се обменят с нас, определя броя на световете, до които имаме достъп, умножен по коефициента на безкрайността.*

Лих, Лихóн, Лихонóн!

Всички пътища водят към Бога. Затова - не се страхувайте!

22,30

31.05.134(1998)г.
Мадара

ВЪЗДИШКАТА - БЕЛЕГ НА АТМИЧЕСКОТО ТЯЛО

Багдад, 2007. Американските войници влезли в този детски дом и заснели това. Има още по-ужасяващи снимки от другите стаи. Някои от децата вече са умрели от глад, други още дишат. В кухнята заварили трима от персонала, които се хранели с охота. Наоколо имало малко неразопаковани храни, лекарства и дрехи за малките, но по-голямата част вече била продадена на черно (http://www.dancehallareaz.com/forum/dhaz-street-journal/19343-orphans-tied-up-left-dead.html). Ние си водим и директория за андроидите в тоя свят, та тази дописка ще иде там. Стига да не е постановка, понеже политическата журналистика е способна на всичко. Не искаме да разправяме тук как изглеждаха през 1977 г. сирачетата в с.Бо̀женица, Ботевградско. Техните креватчета и дюшеци бяха доста по-различни от тези... До 2010 г., пак у нас? – Нищо ново: само 284 умрели: http://www.svobodata.com/page.php?pid=4019&rid=154
Но Небето документира и нас денонощно цял живот, и всичко го има и на снимки и на филми. С много от чувствата си и чувствата на другите сме направили точно това – няма абсолютно никаква разлика. Понякога има – когато употребяваме месомелачката...

Есть очень странный детдом:
плачут, как дети, в нем,
плачут и ночью, и днем
дни и минуты любви.
Там, становясь все грустней,
бродят среди теней
несколько нежных дней –
дети твои и мои.

Евгений Евтушенко

Втората част на последното осияние ("Драмата на красивичките") идва по обед на 29.05.134 г. Там се говори за нашите небесни или космически деца, които се зачеват и раждат при близки взаимоотношения със сродна или несродна душа. Тъй като отдавна има приятели, които не отсъстват от училище и винаги са в час, един от тях е присъствал на урок точно на тази тема през нощта на 28 срещу 29 май. Всъщност, това е една приятелка. Тя чу текста на осиянието едва на 30 май следобед. Ето какво разказа за съня си, ако това е сън:

"Всичко започна от вечерта на 28 май, когато слушахме музиката на Китаро. Пред очите ми възникна бляскава, сребриста повърхност, подобна на вода, отразяваща с безкрайните си вълнички слънчевите лъчи. Музиката хармонираше на докосването на всеки от хилядите слънчеви бликове – и на мястото, където се явяваха те, се разкриваха безчислени коридори от светлина, водещи към глъбините на тази повърхност. Последното усещане, което имах преди да заспя, бе че се намирам едновременно във всеки от тези светлинни коридори или прозрачни процепи, както и всеки един от тях бе в мен. Това блажено всепроникване завърши с един общ взрив на всички тези светлини и аз заспах с усещането за тази невероятна светлина, в която се намирах, както и тя в мен.

Интересно е, че сънят ми започна именно от този светлинен гейзер или вулкан. Всичко беше потопено в някаква сребристосиня мъгла или пара, мараня, която леко завоалираше всички форми, но въпреки това те се виждаха отчетливо. Бях попаднала в космическа детска градина! Знаех, че е детска градина, въпреки че никъде не видях деца от земен вид. Усещах ги, но не мога да ги опиша. Формата тук нямаше никакво значение. Просто знаеш, че си там – и че има космически деца. Разбираш че са деца по тяхната невинност, искреност и непосредственост, както и земните деца. Всички те са създадени не само от различни по пол родители, както децата на земята, но и от приятели и познати - и даже от хора в дисхармония, независимо от пола им. Тези деца са създания, живи същества, родени от нашите добри или лоши взаимоотношения. Но тук няма нито едно нежелано дете, както е на земята. Дори и при най-лошите взаимоотношения, децата, които се раждат тук, са желани, понеже сме пожелали такива взаимоотношения.

Най-ясно виждащите се космични деца бяха родените от взаимна любов, проявена едновременно във всичките светове, любов във всичките й форми – дори и любов към цвете, звезда и пр. Тук се усещат всички най-тънки нюанси на любовта, макар и да не могат да се опишат с думи: любовта като преклонение, като дълг, като принцип, като служене, отклик, милосърдие и пр. Стана ми ясно, че раждаме деца не само когато обичаме и ни обичат, но и при всички други видове взаимоотношения. Едни са децата от общуването с някого, който най-добре умее да слуша, други – в интелектуален диалог; трети – при

взаимно слушане на музика, поезия и пр. Интересно е и че раждаме деца без пряко физическо общуване с някого, а чрез възприемане на неговите творения. Ако с един човек най-добре се обменяш на концерт или в духовен, интелектуален диалог, с друг раждате най-добри деца, когато се храните заедно или когато само го гледаш или мечтаеш за него, дори и да не се познавате. При всички тия случаи се появяват деца – такива деца, каквито видях и усетих с душата си в тази странна космическа детска градина.

Разбира се, има и деца от по-прозаичните и лоши взаимоотношения. В такива случаи те не се виждат тъй ясно. В зависимост от типа подобни взаимоотношения, най-замъглено и мътно се виждаха децата, родени от човешката обида, злоба, завист, омраза, подлост, ревност и пр. Но най-тъмни, почти непрозрачни бяха завеските, с които затулваха децата, родени от духовната ни гордост, самочувствие и самомнение; от чувството за собствено превъзходство или превъзходство на нашата вяра над всички останали. Най-нещастни там бяха именно тия деца. Даже децата на лъжата и ревността в тази детска градина са по-малко страшни и нещастни от децата на духовната гордост и самомнение.

Много отчетлива разлика, макар и в една и съща гама, усетих и между двата основни вида деца на болката – болката за себе си и болката за другия.

Както в една добра земна детска градина по-големите деца би трябвало да закрилят по-малките и да се грижат за тях, така беше и в тази космическа детска градина. Единствено никой не смееше да се доближи до децата на гордостта и самомнението. Тук разбрах и това, че нашите космически деца помагат или вредят и на самите нас.

Сега съм напълно убедена, че горе видях не мисъл-форми, а истински, живи деца, родени от човешките взаимоотношения.

11,13

*- В божественото училище Словото **следва** Делото и Живота, а не ги предшества, както е казано в Библията. "В начало бе Словото" важи за световете, които имат начало – духовния и физическия. Божественият свят няма нито начало, нито край – той е във Вечността. За да се създаде нещо тепърва и да има то начален миг, т.е. раждане, трябва Създателят да се концентрира върху духовния и физическия свят, където са началните нишки на времето, състоянието и такта. Ние обаче нямаме друг начин да засечем действия, извършени в самия божествен свят, освен по **тази** последователност: първо спонтанен акт на Живота, на Творчеството, на Де-*

лото, а едва след това – Слово, разяснение и тълкование върху тях. Ето защо, вие ще различавате нещата от човешки и ангелски произход - както в света, така и в самите вас - по това, че първо ви проповядват, кандърдисват, обясняват, съблазняват или забраняват, а едва след това – и то не веднага – вие виждате плодовете от тия човешки и ангелски теории.

Както виждате, тия от вас, които са вече в Школата, първо ***преживяват*** *нещата, а едва след това идва Слово за тях. Туй, че Словото идва чрез друг съученик, без да сте му казали още нищо за преживяването си, говори само за това, че вие сте от един и същ клас и че сте били в час.*

Относно небесните деца – така наречените "невидими" от вас – може да се говори много, тъй като това е най-великата наука и практика в Школата на Живия Господ и към това се стреми сам Бог, т.е. Учителят, заедно с всичките небесни йерархии, класове и надкласове.Туй е изразено в първата и най-важна заповед на Битието: "Плодете се и се множете, размножавайте се!" В тази заповед, която е залог за живота ви и за вечния живот, поначало се съдържа всичкото небесно познание, всичката и цялата Божествена Мъдрост и пълната методология на Школата. Да се стремиш да бъдеш "едно с Бога и мощен като Бога" означава да Го следваш по стъпките Му в най-главната Му дейност – създателството. Бог е Творец, но Бог е преди всичко Създател. Да твориш не е като да създаваш. Бог е също най-великият Инженер и Архитект на Битието, най-великият Строител, Художник, Дизайнер и пр., но създателството – това е самият Той, в пълната Му цялост и сила. Бог като Мислител, Проектант, Съзерцател, Прорицател, Философ, Мъдрец и пр. си има Своите представители в съответните божествени класове, духовни йерархии, човешки религии, школи, църкви и пр. Всяка една от тях пропагандира Бога като един от Неговите ипостаси и ви рекламира своите "манджи", една от друга по-миризливи и вкусни – т.е. ***своите*** *човешки и ангелски технологии, за да стигнете име-*

*нно до това лице на Бога, до което **тя** е достигнала или си въобразява, че достига.*

*Бог като Творец е самият Тот – Бог-Отец; но трябва да знаете, че Той създава **тварите**, а не **същества**та в Битието. Над Него има още две лица на Бога – Създателят и Абсолютният Дух. Единият **създава** същества*та*, т.е. самите монади, които Бог-Отец само **подпалва** в Своето велико творчество. Затова Бог-Отец е Баща не само на хората – на Човека, създаден по образ и подобие на Бога, - но и на всички твари, които са подпалени от Него с жажда за живот и творчество, обаче още нямат човешка монада; и някои въобще няма да я имат. Трябва да знаете, че едно немалко количество творци на земна и космическа култура, включително и земни и космически гении, не са били хора, и за някои от тях няма никаква надежда да станат хора. Те са били и са **твари,** най-много – **творения**, но са излезли изпод ръката на Тот, по висше разрешение и усмотрение на Незнайния, без да имат еднѝна, т.е. искра Божия в сърцето и душата си. Трябва вече да се опитвате да ги различавате. Това не значи, че всички те са лоши, отклонили се или невъплъщаващи в една или друга степен творческия облик на нашия Отец. Напротив – те са представители и въплъщения на един от най-високите класове в божествения свят и вършат работа на **тотвселената**. Повечето от тях съумяват да получат монада и да се издигнат един клас по-високо - да влязат в света на Създателя, който е коренно различен от този на Отца, т.е. Твореца. Това е толкова велика тайна, че почти в нито една религия досега не е хвърлена истинска светлина върху нея. На практика, тя е достъпна на всички хора, които стават родители на деца с монади, с искра Божия. Те могат да бъдат от най-различни вероизповедания, могат да бъдат и пълни материалисти и егоисти или много неуки и необразовани хора, могат да бъдат дори и диваци и човекоядци в джунглата, но ако някои от тях са родили поне едно дете с монада, те са се записали в света на Създателя – **един** свят по-горе от Отца.*

Сега ще оставя между редовете, както в повечето беседи и осияния, сами да откриете онова, най-същественото, което искам да ви кажа. Вече се досещате, че всички ония, които най-много от всичко искат да се покажат пред другите чрез това, което могат да сътворят и направят, произлизат от света на Отца. Те живеят и се осъществяват чрез своята работа, чрез своите постъпки, творения и малки или големи жертви. Има почти богоравни хора, ангели и божества, които са записали своите имена в историята на космоса чрез великите подвизи и саможертви, които са извършили, чрез своите вечни творения. Измежду тях има творци на всемирни симфонии, знайни навсякъде из Битието; има и творци на цели вселени. В това отношение, те наистина са почти богоравни, но... "почти". За да бъдеш истински богоравен, ти трябва да станеш създател; а основната жажда на създателството е да създаваш ***деца*** *– и то не какви да е, но деца с искра Божия, а не творения и твари. За Бога едно дете без монада, па било то най-красивото и способното на света, не е нищо повече от един гущер, от една микроба, защото иска са̀мо да яде и да му служат, а не* ***то*** *да служи на другите; иска са̀мо да го признават и да му се възхищават.*

Друго качество на Бога като Създател е жаждата да създава ***постоянно, непрекъснато****. При Отца, т.е. Тот, както и при съпругата Му Пралайя, има дни и нощи – време за творчество и време за почивка. Създателят е като сърцето – Той не почива никога! В това отношение, Той е пълна противоположност на Абсолютния Дух, Който е във вечен, пълен и абсолютен покой. За Него вече не малко сме ви говорили. Който обаче върви по линия на Създателя, той не може денонощно да не мисли и да не жадува за създателство – и то никакво друго, освен създателство на деца. В мъдростта на Изтока, това ви е известно като "Тантра". И най-обикновеният баща и майка са проекция на Създателя в една нищожна степен – създали са едно, две или 12 деца, рядко повече. В напредналите човечества създателството на де-*

*ца е като дишането – то не престава нито секунда. И тъй като Бог-Отец се проектира в нашето **будическо** тяло, т.е. душата, а Създателят – в **атмическото**, то дори и най-обикновените мъже, които са проекция на Атма, и по-рядко жени с пробудено атмическо тяло, изпитват непреодолимата потребност да дишат **атмически**, т.е. да създават **непрестанно**. В човека, като подобие на Бога, за разлика от почти всички животни и ангели и по-голямата част от божествата, тази жажда за създателство е постоянна. Така, Космическите Жени изпитват нужда от създателство само в кратки периоди – или ритмически. Те не бива да бъдат обвинявани за това, тъй като у земните и космическите майки трябва да има един дълъг период на съзряване след зачатието. Ако те създаваха постоянно, непрекъснато, нямаше да има вселени и светове под атмическия, които са една много красива изложба на Отца. Всички светове под атмическия са много интересни и разнообразни и са едно прекрасно училище за съществата, но те са **извън** райската градина. Тъкмо поради това, в тях се явява **въздишката – дейност на атмическото тяло.***

Когато едно същество въздиша, то копнее за любов – за активно и непрекъснато създателство! По най-различни причини, главната от които е ревността и чувството за собственост, във всички светове под атмическия се вземат всякога всякакви мерки да се пречи на непрекъснатото създателство. На всяка населена територия – дори от трима души далече в планината – винаги има един буден представител на ада, който съзнателно или несъзнателно пречи на постоянното създателство. Каквото и да му говориш за Слово, за Истина, за Школа или за божествен свят, той знае своето си: "Любовта е притежание! Във всички останали случаи, тя трябва да се прекъсне."

Вие не мразете и не укорявайте такива стражеви постове. Ако близкият ви или някой друг постоянно ви държи в шах в това отношение и не ви позволява да изпълнявате главната заповед на Бога, то е

*защото **именно** Небето го е поставило до вас. Небето знае, че вие сте още зелени – и ако не сте преминали първо през Школата на Учителя, където ще се научите да различавате същества от вещества и същности, облечени в човешка форма, то ще го ударите на поголовен разплод с всичко и всички - и пак няма да уцелите нито един човек с искра Божия... Небето вижда, че засега аурата ви е по-чиста, когато си стоите при мъжа си и жена си или при един ангел без атмическо тяло, макар и постоянно да въздишате, отколкото когато се съчетавате безотговорно с други егоисти, които нямат пряка връзка с Бога. В този смисъл, канонът на църквата и дори на Учителя е свещен: по-добре мъка и старост, постоянни ограничения, отколкото създаване на видими и много повече невидими деца, с хора, които не отговарят на Високия Идеал. В този смисъл, окултният ученик може да остане девствен до края на живота си и Бог ще му пише шестица, ако е останал верен на Високия Идеал.*

*За небесните деца от космическите детски градини можем да си поговорим друг път, и то неведнъж. Сега е достатъчно да знаете едно – и то е най-важното. Основният закон или заповед, т.е. най-силната Божия молба, изразена в началото на Библията, не важи за сегашните хора на Земята. Да се плодят и множат без прекъсване, т.е. да се сливат в любов непрестанно, имат право само децата на рая – послушните и кротки същества с искра Божия. Почти всички вие загубихте тази привилегия още с първото грехопадение. Че въздишате – въздишате, как няма да въздишате! Та нали **това** е Божието дихание във вас, което движи глината ви!... – Това е белег, че имате дух, т.е. атмическо тяло.*

Тази констатация обаче не е пълна забрана да търсите път с истински средства обратно към рая. Ние определяме главно два вида способни ученици на Създателя, които искат съзнателно да възвърнат първородството си. Едните превръщат въздишките в дълбоко и интензивно дишане, когато се занимават с гимнастика, физически труд и ходене по планини-

те. Под интензивно дишане, ние разбираме само това, което води до изпотяване. Ако не сте се измили и подменили бельото си след всяко най-малко изпотяване, от вашето дишане ползата е минимална.

*Другият вид способни ученици са тия, които дишат интензивно когато дават ход на **Любовта** в себе си. Всички знаят, че да дишаш с любов и от любов, т.е от действието на **проявената** Божия Любов, значи да получиш и предадеш за няколко минути такава космическа енергия, която може да вдигне един роял на 18-ия етаж! Ето защо, учениците-туристи и физкултурници, които не пропускат нито едно упражнение от Учителя и ходят редовно на паневритмия и всеки ден посрещат изгрева на слънцето извън града, по възможност отвисоко, вършат една много хубава работа в **преддверието** на Любовта. Те подготвят сърцето и кръвоносната си система, както и нервите си, за великия миг на Любовта, когато дòйде Божието благословение Тя да ги посети. Ученикът има много по-големи шансове да издържи и да не се пръсне от силни чувства и щастие, когато го посети Любовта, в сравнение с онзи, мързеливия ученик или светски човек, който спи по един-два часа след изгрев слънце.* (Да не говорим за хората-плътòци, които спят до обяд... – б.п.)

*Прочее, ние **познаваме** такива ученици, които не прекъсват невежествено потока на създателството нито за миг - нито у себе си, нито у другите - и не се примиряват с никакви условности, когато вършат работа на Баща си. Те създават най-красивите и прекрасни, най-хубавите деца на небето и на земята – и самите те, от ден на ден, стават все поздрави, млади и очарователни. Те не прекъсват процеси и не ги задържат, и затова са над кармата. Тях Законът не ги лови.*

Ал, алòл, алоùл !

Да превърнем въздишките в смях и любовни възгласи!

12,50ч.

Следват мисли от случайно избрани от библиотеката

*и напосоки отворени томове от Учителя. Попаденията са тъй потресаващи, че тук няма по-слаба дума да изрази това. Елма не ни препоръчва да повтаряме всеки път, че винаги отваряме томове откъдето ни падне и ги разгръщаме наведнъж, без прелистване и прележдане – където са паднат палците. Не обича това, защото ние се стремим да **докажем** чудото, съвършено очевидното Присъствие, а Бог няма нужда от хора, които търсят доказателства. Такива остават за следващата еволюционна вълна, ако въобще имат монада.*

*"Той иде като огън всепроникващ, който ще се докосне до душата и тя цяла ще се запали и превърне в пламъци, които ще осветят света!" (т. "Вечният Завет на Духа", с.7-8, "Големият празник", 22.03.1939г.) Отдавна наблюдаваме, че много често и заглавията на отворилите се томове и беседи имат пряко отношение към темата на съответното осияние. В случая сме получили не само **Вечния Завет на Духа** и това е нашият **Голям празник**, но и датата на беседата е знаменателна: първият ден на пролетта. Учителят го препоръчва като най-добър и за зачатие. В мисълта се говори се запалване на душата, за пламъци, а в осиянието става дума точно за този момент.)*

"Реалността има няколко степени: реалност, нереалност и свръхреалност. Реалността е в съприкосновение със свръхреалността, а свръхреалността е в съприкосновение с Любовта. [Затова] свръхреалността е във връзка [и] с живота. Движението е резултат на живота. Значи, чрез движението ние имаме достъп до живота." (т. "Заветът на Любовта", том втори, с.104, беседа "Реалности в живота", 5.11.1944 г.)

*"Не мога да обичам..." – вие сте **безплоден**! Онзи, който не може да мисли и чувства, бил той мъж или жена, не може да ражда; а всяко нещо, което не може да ражда – в Писанието е казано, - е близо до пъкъла. Всеки от вас бих желал да знае да ражда: най-голямото благословение е, когато човек знае да **<u>създава</u>** и отхранва! ... Не говоря за онзи Творчески Принцип, който от нищо може да създаде нещо, за*

Твореца, а за туй Същество от мъжки и женски пол - туй, което в християнската философия наричаме Христос, Богочеловек." *(т."Значение на изслушването", с.44-45, л."Многоценният бисер", 7.07.1922 г.) Тук не само че "попадението" е абсолютно изумително, но и узнаваме още нещо фундаментално. Досега го знаем само от осиянията: че Христос, т.е Елма, е андрогин. И че Той има пряка наследственост и от Създателя, а не само от Твореца. Тази логика за нас е нечовешка. Освен ако има трето, още по-велико Същество, в което Създателят и Творецът са едно. В духа на осиянията, това е Благият Дух, Хол, Цялостният Бог; но може и да има някой Негов междинен ипостас.*

"И тъй, жените имат ключовете на царството Божие." *(пак там, с.53)*

*"…само вашите **деца** ще ви покажат какво нещо е смирението! Една жена, която никога не е раждала, не може да бъде ни добра, ни смирена – тя всякога ще бъде горда. Същото се отнася и до мъжа. Всяка негова мисъл, всяко негово желание, когато се родят, те са живи – в тях се крие едно велико същество, един ангел, който един ден ще ви бъде приятел. Децата, които имате сега, едно време са били във вашия ум само една мечта, на която вие сте дали дреха. Това бисерче, за което Христос говори, вие го **имате**; само че някои от вас искат, вместо да го облагородят, както мидата - песъчинката, да го изхвърлят от себе си…*

*…Та казвам: бисерчето, за което говори Христос, вие го **имате**, само че някои от вас искат да го изхвърлят, а то е помятане – най голямото зло на съвременната жена е помятането! Статистиката констатира, че в гр.Ню-Йорк през 1905 г. е имало 100 хиляди помятания.*

Не е позволено на човека да помята дете

нито от ума си, нито от утробата си, нито от сърцето си, ако иска да бъде християнин! Дòйде ли ви добра мисъл, вие казвате: "Ще я пометна!" – Ще я пометнеш, ама после ще боледуваш. Някой казва: "Аз помислих лошо…" – Не е грях, дето си помислил, но грехът се състои в помятането. Всички помятат - и се чудят защо не е оправен светът. Вие имате вече в света идиоти. Лошите мисли, които ви мъчат, "дяволите" – те са ***ония*** *деца,* ***ония*** *мисли,* ***ония*** *желания, които вие сте помятали някога. Защото те казват: "Ти си една* ***недостойна*** *майка!" Те ви препятстват във всяко едно начинание и вие ставате един нещастен човек. Затова, най-добре е за вас, ако искате да бъдете щастливи, да се удостоите да влезете в Царството Небесно, от сега нататък да не помятате и да се молите на Господа да ви прости за лошото използване на всички ония добри мисли и желания, на всички ваши деца, които сте пометнали, които сте убили и сте окрали тяхното богатство…*

…Дохожда един владика. "Ти какво си направил?" – ще го попита Христос. – "Е, учих хората на добро, вярвах в Тебе…" – "Направи ли някакъв бисер?" – "Не съм." – "Навън!" А на този, който е направил някакъв бисер, ще каже: "Радвам се, синко, че не си Ме засрамил – ела, ти си достоен син!"

Също и вие, мъже и жени, като идете в небето, ще срещнете някой син – вашия бисер, - който ще ви каже: "Благодаря, майко, че когато бях един голям грешник, ти ме взе вътре в утробата си и ме направи човек. Сега в този свят аз ще бъда слуга за тебе с всичката си душа!" – ***Това*** *ще бъде вашата радост…*

…Ето защо, когато Христос казва: "Вие, жени, сте емблема на Божествената Любов, във вас живее Бог", жените трябва да слушат мълчаливо, скромно, и трябва да се показват достойни да го носят…

…Следователно, учението Му е да Го слушате и да приложите това учение в живота. И когато Христос казва на жената: "Обичай ближния си като себе си", подразбира да обича ***мъжа*** *си като себе си. Същото, когато казва на мъжа да обича ближния си, подразбира да обича* ***жена*** *си като себе си. И ако вие дадете тези примери, тогава вашите синове и вашите дъщери ще ги следват. Това е то* ***създаването*** *на бисера – алхимическият закон, приложен на* ***физическото*** *поле."* *(пак там, стр.58-61)*

Г.Дрейпер – "Водното дете"
31.05.134(1998)г.
Шумен

БЛАГ МЕХЛЕМ

(ЖЛО / КДХ)

Божието благоволение да обгърне душата ми,
Божието вдъхновение да обгърне духът ми.
Божието благословение да озари сърцето ми.

Пионел

ЖИВОТЪТ НА ГЪЛЪБИТЕ

Бавно и проникновено влиза в мен
Тишината на покоя.
Изумително и неизменно
Аз живея в тишината на покоя.
Аз живея в лоното на покоя.
Аз живея в извора на покоя.
Блага нежност ме облива.
Душата ми диша покой.
Блага нежност ме обгръща.
Сърцето ми лъха покой.
Блага нежност ме прегръща.
Умът ми плува в покой.
Аз съм в лоното на покоя.
Аз съм в лоното на Бога.

Пионел

30.03.134 г., 0,54 ч., гр.Шумен

20,10ч., гр.Шумен.

След два-три чудесни дни, прекарани с Братството в Мадара на палатки – с песни, паневритмия, изгреви, беседи от Учителя, лекции и общуване с приятели от цяла България, - всеки си тръгна към дома. Ние бяхме трима души от Бургас и двама трябваше да се върнат там, а единият – да остане при приятели в Шумен. Двамата обаче се наложи да слязат в Шумен, понеже изпуснахме първия влак. Тъй като имаше време до следващия, те бяха поканени в жилището на К. Външна причина за изпускането на влака бе изостаналият часовник на П. и тя се чудеше как е станало това, след като го е била сверявала предната сутрин и досега той е бил точен винаги. Когато се озовахме около масата и вече ни гощаваха, ние разбрахме окончателно защо сме изпуснали влака. Сигурно точно петима е трябвало да пуснат сега космически токове през Шумен. Това се потвърди на два пъти още същия ден: намерихме монета от 5 стотинки на кревата, а малко по-късно – без да прави връзка с първите две петици – К. спонтанно предложи за махало не както обикновено ключ, а златен пентаграм на верижка. Това става за пръв път от 26 години Контакт досега! Въпреки че видът на инструмента или начинът на връзка с Елма не се отразяват на истинността на холизацията, съвсем други процеси имат тясна връзка с това. Обикновено видът на конеца и махалото, които са били под ръка, изразяват естеството на човека и неговия проблем или въобще особеността на космическия момент; на това, което ще се случи; на работата, която Небето върши чрез конкретното единение и най-вече на съществата, които слизат и възлизат чрез инструмента. Фактът, че този път дойде ред на златния пентаграм, при всички случаи говори за изключителната роля на Шумен и Мадара в настоящия исторически момент на Школата. К. получи импулс да даде този пентаграм във Велико Търново, но за колко време – остава да питаме Учителя. Той е готов и да го подари, но ние засега не знаем дали това е правилно, след като пентаграмът е отлят от сватбения пръстен на домакина. В един момент К. ни подаде и едно свое стихотворение – същото, което е цитирано в началото на днешното осияние. Още като го зачѐте, п. изпадна в особено състояние и изпита силно вълнение. В началото той не можа да каже нищо, а после с развълнуван глас каза, че това не е нито само поезия, нито само някаква сугестивна формула и че засега не може да му се даде определение. Спомена, че в стаята изведнъж била настанала "бяла тишина" - и наистина ние всички усетихме странен ток и силно присъствие. П. обясни, че това не е текст, но живо същество – едно от съществата или децата ни, които се раждат напоследък в

невидимия свят или ги извикваме от далечни светове, поради любовта между две или повече сродни души сред приятелите. Това са все същите "магнитни овоиди", според терминологията на учени и мистици като Джон Бейнс - същите наши деца и невидими покровители и ангели-хранители, за които говорят народите и които споменава и Учителят в предишното осияние и в беседите Си. Когато взаимната любов и хармония спадне или изчезне, тези наши деца се стопяват или си отиват откъдето са дошли. П. добави, че това необикновено произведение за гълъбите е образ на "Татван" – света на Абсолютния Дух. В астрологията, това е точката на полунощното небе – най-интимния контакт с Бога. Стихотворението на К. е дрешката или тялото на невидимото дете, което се е родило не само от любовта между двама, но и от необикновените думи, с които майката е внушила на бащата основните образи в текста. Когато то се чете и произнася, детето винаги ще идва да помага, както и в минутите на най-възвишените и нежни взаимоотношения между обикналите се, които са го извикали или създали. Изведнъж К. се сети как е започнало всичко това и разказа, че наскоро, когато той се бил обадил по телефона на п. и споделил с него нелекото си душевно състояние поради липсата на близка душа, п. му казал, че изпраща на К. ***едно бяло гълъбче*** *и че скоро нещата ще се оправят. И наистина, нещата веднага след това се променили. В същото време, една приятелка получава вътрешен импулс да замине при К. - и чак сега ние осъзнаваме колко е била тясна връзката между "бялото гълъбче", заглавието на така нареченото стихотворение и ролята на Ойлумина – Майката на Новородените Истини, - която има силата да спасява черни и бели птици. Сега п. каза, че не си спомня нищо за "бялото гълъбче" – думите са излезли от устата му без никаква памет за това, както и в стотици подобни случаи.*

К. имаше и друг въпрос към Елма: към каква професия да се насочи. В една задълбочена изповед п. сподели, че като българи и ученици на Учителя, ние би трябвало дабъдем перфектни в професиите си, но да търсим такава работа, която ангажира силите и времето ни в нормална степен и не ни затормозява в свободното ни време, както става с материалистите, амбициозните и тщеславните. Нашето призвание не би трябвало да бъде нито астрологията, нито постоянното тичане да разрешаваме проблемите на хората. Пред нас има планини от Слово, което стои още непроучено. Никой не знае кога точно ще си замине от този свят и тогава Комисията първо ще го запита: "Изчете ли беседите на Учителя? Знаеш ли всичките песни и упражнения?" А сме се родили българи… Има толкова много работа по спасяване, съхраняване и разпространяване на Словото! Отначало п. си мислел, че можем да попитаме Учителя за професия на К. едва в края на това

осияние или на следващия ден, но само след пет минути Той каза: "В най-скоро време работата ще се уреди сама – ще ти предложат много подходяща, приятна и изгодна работа". Досега К. е помагал на един часовникар, а при ученика конкретната професия има не само материално, но и духовно значение. Но нека представим контакта ни с Учителя във връзка с К. в хронологичен ред:

Вечерта на 31 май, в апартамента на К. в Шумен, по импулс отворихме беседи от Учителя, още преди да даде лично осияние за него. Паднаха се следните мисли:

"За да приеме Словото, човек трябва коренно да се измени. Защо Бог допусна греха? – За да прекара човека през страдания – да отнеме каменното му сърце и да го замени с ново. Тогава всички – от малък до голям – ще познаят Бога, ще чуят Неговия глас." (т."Начало на Мъдростта", беседа "Любов, обич и почит" от 1.06.1932 г.)

*В същото време отваряме Библията и попадаме точно на този стих – **че Бог ще отнеме каменното сърце на човека**! Какво иска да каже Учителят на К. с това? Малко ли страдания е преживял досега, за да стигне до оригиналното Слово на Бога? Дали камъкът в този стих е само символ на безпросветното, егоистично сърце – или Господ иска да каже, че е имало някаква аморфна, каменна, некристална и небиологична цивилизация, на която е предстояло да мутира в по-висока? Какво отношение може да има този образ конкретно към К., щом като се дава на два пъти през няколко секунди? Ние много се надяваме, че повечето от страданията са вече минал етап за него, след като в този си живот той разпознава на два пъти Словото Божие – веднъж в беседите и втори път в осиянията, а сега предстои да чуе за пръв път, директно за него, Божия глас. За нас всяка мисъл от Учителя, паднала се при спонтанно отваряне на беседи за някого или за някакъв проблем, има фундаментално значение както за момента, така и като прогноза. Това сме го опитали стотици, хиляди пъти. Ето защо и сега съзнаваме, че в началото на прекия контакт на Елма с душата на К. нещата ще започнат с остатъка от интензивните страдания, които са му определени, както става с много хора, за които се получава ЖЛО (живоструйно лично осияние) за пръв път в дадено преражданe. Екстремите събития в следващите дни потвърдиха това – К. прие малко по-твърд курс по някои въпроси ("каменното сърце") и това предизвика остра реакция. Така огорчен и*

омъчнен, този приятел получи ново просветление и чу Божия глас. Само който е чул Божия глас, е способен да се извинява. Каменното сърце никога не се смекчава и не може да види вината в себе си.

При отварянето на втория том с беседи, за К. се падна следното:

"Той е в мир и съгласие не само с хората, но и с цялата природа." *(т."Дрехата на живота", беседа "Новото знание" от 11.06.1933 г.)*

Да се надяваме, че горната мисъл на Учителя за този приятел ще се изпълни бързо и качествено в живота му не само в първата, но и във втората си част. К. има да направи две неща, които да възстановят окончателно хармонията му с природата: да очисти дробовете си и да заживее извън града. Това важи по принцип за всички нас, но щом като за него се пада точно такава мисъл и после се потвърждава конкретно в осиянията, значи че ще му се дадат ясни и ярки шансове, за да успее. Винаги е ставало така при контакта ни с Елма.

При отварянето на третия том се падна мисъл, касаеща съвсем точно една от причините да се развàлят отношенията на този приятел с околните: "динамическата сила на думите". Ние сега не съдим кой е бил прав и кой – крив. За себе си и от своята гледна точка К. сигурно се е считал за прав, пращайки българските жени "на ушен лекар"; а приятелката, която реагира тъй безпощадно и остро, също имаше своите основания. Всичко е възможно – но само Бог има абсолютен слух; а начинът, по който се изясняват отношенията, наистина има много голямо значение, и "динамическата сила на думите" би трябвало да се употребява само в най-високия смисъл, изразен от Учителя в отворената преди малко беседа:

"Думите, изказани чрез езика, крият голяма динамическа сила в себе си. Езикът е свързан със Словото, а силата на човека е в Словото. Като мисли за Словото, той се свързва с Истината. Като мисли за Истината, човек се свързва със свободата. Като мисли за свободата, човек се свързва с живота, защото животът се проявява само в свободата. Човек е дошъл на земята именно за това: да изучава

Словото, Истината, свободата и живота, в който е потопен. Дòйде ли до това познание, той ще разбере, че и при най-големите нещастия, пак е щастлив. Който е дошъл до това познание, той и в ада може да се чувства като на курорт… За разумния мъчнотиите са благословение; за неразумния мъчнотиите са ад."
(т. "Естествен ред на нещата", с.291-292, б. "Наука за езика" от 18.12.1929 г.)

Желателно е почти винаги да коментираме падащите се мисли от Учителя за даден човек или по даден повод, тъй като богатият опит ни учи, че всяка буквичка Слово се превръща неизбежно в уроци и събития. Само който не е следил какво става в живота му, веднага след като е получил такова "писмо от Господа", може да си мисли, че това са само хубави цитати и обяснения, които нямат практическа стойност. Внимателният ученик обаче проследява изречение по изречение, дума по дума, буква по буква и микрон по микрон всяко подобно послание от Баща ни, Който е вечно жив и безгранично много по-"окат" от нас. Ето защо, в постоянната Си будност и присъствие Той може да говори абсолютно подробно за всяка ситуация, за всяко същество, което има вярата и куража да се допита до Него.

От третата мисъл, която се падна за К., може с увереност да се твърди, че Учителят му дава точни методи и прогноза за разрешаване на всички негови проблеми от сега нататък:

*1.Ако той осъзнае "динамическата сила на думите", ще почне да се стреми от сега нататък да си служи само с положителни думи, изводи и оценки - както в личните си взаимоотношения, така и в работата си с хората, на които прави хороскопи и които лекува и поучава. Окончателно ще приключи с маниера на "братовчедите" да изказват отрицателни оценки, диагнози и прогнози, което е по същество черна магия и страшна сугестия в ръцете на булевардния окултизъм. Не че астрологията и кабалата не са науки и нямат и негативни наблюдения, но белият маг никога не изказва подобни констатации с думи, освен ако вече не е станал Учител. Белият, всемирният мъдрец бърка надълбоко, но извънредно деликатно, за да не накърни с отрицателни определения слуха и душата на което и да е същество. Той вижда **ясно** злото, но оперира само с инструментите на доброто. Прави всичко възможно да накара пациента си сам да открие причините за своите болести и нещастия, като му изтъква само божестве-*

ните качества, достойнствата. Изхождайки почти изключително от позитивните доминанти и положения в черепа, лицето, ръката и хороскопа, белият брат или бялата сестра, за разлика от черните, помага при опасност само чрез действия: явява се лично в живота на застрашения няколко мига преди катастрофата и лично му помага да я омекоти или избегне, ако това е разрешено от Кармата. Или пък подсеща лично щастливеца с "добрите" аспекти, че има опасност да се размине с щастието – че ей сега ще мине Принцът или Принцесата, които се явяват само веднъж или най-много десет пъти в едно прераждане. И при това деликатно будене и подсещане, белият брат никога не се стреми да се намърда на мястото на очаквания принц – да заблуди наивния вярващ в Бога или астрологията, че именно той ще му помогне да разреши проблемите си, а не определеният от Бога.

Много користни гностици експлоатират науката си, за да се подредят в живота, да се наместят при буретата с мед и масло. Истинският мъдрец използва ***динамическата сила на думите*** *по такъв начин, че те само да милват и подтикват хората, а не да ги изнудват или плашат. Черният маг и оглашеният, който вече се е изпуснал психически, използват ясновидството и науката си като камшик, за да накарат някого да извърши това или онова. Действията на добрия човек, на белия мъдрец и маг, са съвършено други: той не бичува, но обича хората, а те да се стремят към него като към един вечен приятел и пътник, като към един достоен пример за следване и подражание. Само който може да ни разпознае и настигне, е достоен за нашето временно приближаване към него. Ситите не молят за милост гладни и просяци; а пред напредналите души няма защо да се излагаме с думи и действия.*

2. По нататък в тази мисъл на Учителя за К. се казва, че ако той започне да работи за Словото, непременно ще се свърже с Истината. Това е общо положение, валидно за всички, но щом се е паднало конкретно на някого, гаранцията е пълна: още с първите усилия да се посвети конкретно и категорично на работа за Словото, на този приятел ще се разкрият велики Истини, недостъпни за повечето хора. Този ефект вече започна да действа при него: той сподели с нас ценни откровения, до каквито никога не е достигал до този момент. Ако се посвети окончателно на голямото дело за обработка, съхранение и разпространение на Словото Божие, то истините, които ще узнае и преживее К. ще го преобразят коренно и ще бъдат едно съществено богатство за човечеството;

3.Третият етап от пътя, прокаран от Учителя чрез цитираната мисъл, оживява на практика за този приятел преминаването на Истината в свобода. Това означава след-

ното: ако К. приеме истината за себе си и даде пълна свобода на всички същества да се проявяват такива, каквито са, без да иска да ги направлява, назидава, укорява, овладява или променя, Бог ще даде и на самия него пълна свобода във всяко отношение. Ще го освободи от всички досегашни емоционални и материални проблеми и ще го изведе в необятното царство на Свободата. Това той трябва да възприеме буквално – като една рядка и изключителна възможност още в това прераждане, обещана му лично от Елма. В тези обещания, давани чрез отваряне на беседи или в осияния, досега не е имало нито едно изключение - стига човек да е разбрал Учителя и да е изпълнил препоръките Му дословно и без отлагане;

4. Едва след като се постигне обещаната свобода, на К. ще се даде достъп до Живота в истинския смисъл на думата – до онова щастие, за което сърцето и душата му копнеят от векове. По същия начин, той може сам да разшифрова стъпките и събитията, заложени в останалата част на третата мисъл от Учителя, която се даде за него. Най-важното е правилното влизане в основния коловоз – необходимостта от мълчание и много по-малко говорене, от ***положително*** *говорене. Така ще ликвидира окончателно с трите драми: драмата "нещастният аз", драмата "вижте ме" и властническата драма.*

Ето какво се даде за него при новия вид контакт с Елма, в 20,10 ч.:

- Хулиус бе представител на Бога на земята в Испания преди три века. Външно бе трубадур, рицар и член на един орден с доминикански дух. Написа много мъдри изречения, които се пеят и досега като класика от всички испаноговорящи народи.

Шотландия бе следващата му родина, където бе получил в наследство един замък, пълен с астрологична и алхимическа литература. Дядо му бе виден розенкройцер, и това огромно богатство се оказа в ръцете на внука, който се зарови в замъка и не излезе от него до края на живота си. Ядеше по-малко от мишка и всички слуги и съседи го мислеха за луд, но кротък. Един алчен роднина доведе подкупени лекари и съседи, оформиха му диагноза – и замъкът му, с всичките му земи и села, остана в ръцете на вуйчото...

20ч.16м.10с.

Времето се отбелязва с точност до секунда, тъй като в този миг Учителят за пръв път се обръща лично към К. – досега е разказвал за него в трето лице. Това се счита за ***епоха*** *в живота на ученика и астрологът може да му направи хороскоп на този важен момент - той има силата на новораждане.*

- Но това не ти навреди ни най-малко – напротив, развърза те, понеже вуйчото не беше звяр, а само много алчен, и те остави да се ровиш из книгите си, като заповяда на слугите да се грижат за тебе, да те наглеждат. Така ти се освободи от родова карма и тя мина в рода на вуйчо ти, тъй като всяко материално наследство си върви със своите духове. Понякога идваха видни странници при тебе, понеже ти беше написал научни трактати по астрология, кабала и алхимия, които се преведоха на няколко езика. Това накара околните да те гледат с по-друго

око, и мълвата че си ненормален се попритъпи. При тебе идваха все повече и повече хора от народа, даже знатни личности, за да ги лекуваш. Ти там обаче си замина сравнително млад, понеже нямаше никакво отношение към природата и към силата, която може да се получи от нея. Изгоря като насмолен факел, гълтайки и пишейки своите книги и отдавайки се изцяло на страдащите. Това ти подготви едно следващо прераждане в Русия като много красиво момиче, което живя само 18 години. Пееше прекрасно, свиреше на пиано и клавесин, но си отиде от туберкулоза, понеже по стар навик не обръщаше внимание на здравето си и на природата. Името ти беше Настася и живееше в Псковската губерния. Един художник, който бе много влюбен в теб, те зографиса в една църква като светица, и този образ стои там и досега. Той се прочу като чудотворна икона.

Роди се преди 48 милиарда години на Бета от Орион, с името ***Пионел*** *(Дадено в 20ч.29м.32с. Това време също се отбелязва като фундаментално – времето, когато Елма за пръв път произнася истинското име на някого – б.п.) – "Тайният Съветник на Боговете". Да бъдеш таен съветник на богове, значи да си свързан* ***така*** *изкъсо с Отца, че да получаваш от Него познания, недостъпни и за боговете. Боговете имат същите навици като хората на земята, т.е. земните хора копират техния живот и борби, проблеми. Митологиите са пълни не само с чудесните дарби и подвизи на боговете, но и с техните зулуми. Бог е оставил боговете да богуват, с цел да научат нещо ново за себе си. Тези богове, за които говоря, не са първоначалните божествени същества, които пребивават и досега в невинност, но онези самодейци и бунтари, които направиха сегашната вселена, отклонявайки се от закона на Любовта. Те си мислят, че са свободни, но всъщност са всички до един под плътния контрол на Синедриона на Боговете, който изпълнява ролята на свръхшпионска организация в цялата Стара Вселена. Неговите постове донасят за всяко отклонение на бог, който излиза извън правилата и каноните на Старата Вселена. Затова се налага да има тайни*

съветници на боговете, които са пратеници на истинския божествен свят и са обучени да съветват боговете, без Синедрионът да се усети...

Светлината на Праман помага много силно на Пионел срещу Главата на Вещицата, защото се е родил именно на тази звезда. Тя е известна още като β от Орион, Ригел, Левият крак на Великия, Алджебар (Елджебар), Сребърната Звезда и др. Ригел е 85 000 пъти по-ярка от нашето Слънце.

*Твоята същност, изразена в името ти и единствена във Вечността и в Трите Вселени се превежда така: **"Чисто възприемане и предаване на Истината, сплетено с най-нежния копнеж за сливане".** Тези, които имат достъп до мисиите на монадите и за пръв път попаднат на теб, вече имат уникалния код и метод за съчетаване на истината в най-чистия й вид с най-нежната жажда за сливане. Обикновено тези две сфери на Битието са разцепени, разделени от дълбока бездна непрогледен мрак. След Великото Грехопадение, всички същества – от най-нисшите до най-висшите – се разделиха на два лагера, които, ако не враждуват, напълно се отричат едни-други. Стремящите се към сливане обикновено забравят **Истината**, а стремящите се към Чистата Истина остават сухи, строги и напълно невежи за смисъла на живота – **сливането със сродните и несродните души, според волята на Бога**. Твоето естес-*

тво, твоята мисия, обединява тези две сфери в хармонично и непротиворечиво единство. Ти знаеш за себе си твърдо и сигурно, че само най-нежното сливане води до Чистата Истина и че Най-Чистата Истина в Трите Вселени е Истината за Нежното Сливане. Огромно количество същества - хора, ангели и богове - не знаят това и затова поддържат грубостта в отношенията и взаимоизключването на Нежното Сливане и Истината.

Срещата ви сега с една тракийска царица има за цел да обедини два потока за лекуване на Битието. Вие сте шивачи, затварячи на рани след операция! Това, което трябва да се допълни към твоята мисия, идва от мисията на тази царица, която влиза като щепсел в контакт в тебе и тогава потичат тройновселенските токове. Да родиш в някого мир и покой, а не неутолима жажда и мъка, това значи да си неговият щепсел – и то без никакво пращене, без никакви утечки. Тази необикновена царица владее науката за сливане на противоположностите, а не само на сродностите. Ето защо, тя умее да усмирява и най-страшни демони, тъй като нейното име е мир, а не война! Мир в себе си, мир със себе си, мир с другите – мир с всички ония, с които другите са непримирими.

Ценното при вас е това, че вие добихте едно дете в будическия свят, което разпространява мир в света. Неговата физическа дрешка на земята е това стихотворение, което не е стихотворение в човешкия смисъл на думата, понеже не е творение на стихове, а ***творение на стихването.*** *Стихването на духа и постигането на мира и покоя е докосване до най-големия и най-главния – до Абсолютния Дух и света Му "Татван". Това е Незнайният, от Който се поят и Създателят, и Бог-Отец и Мировата Майка, и Светият Дух и Духът Божий, и Духът на Христа, Който е господар на Проявеното Битие. Щом две или повече същества стигнат до пламенност и до стихване, те са се свързали пряко с най-дълбоката същност – същността на Абсолютния. Ще Го усетите в най-тъмната нощ, когато няма звезди и наоколо е*

пълна тишина.

Понеже тази вечер ви качих най-високо и ви свалих най-ниско, ще останем за днес само с това осияние, за да не се повредите. Утре вечер може да се отговори на други въпроси. Сега само искам да отворите още един том с беседи.

2.VI.134(1998)г.

Тук се продължава с текст от 2 юни. К. е отбелязал за себе си един съвет на Елма, който тогава е останал незаписан: "Мога да си направя хороскоп в рамките на тези два дни, в които стана моето Новораждане. Едно от най-верните решения е да фиксирам Новораждането си със звука на сирената – точно в 12,00 ч." За изключителните ни преживявания в минутите на този велик български празник може да се прочете в описанието и холизацията от тази дата – "Четирите асцендента". А за небомига на Новораждането на този приятел сме записали само финалните думи на Елма:

"…Тогава пък Аз ще изтълкувам този хороскоп за тебе и за България; и каквото кажа – ще стане!"

Днес някои от нас плакаха от вълнение не само заради часа на Майка България, но и от пребогатите дарове, които ни изсипа Баща ни – от това пълно и сияйно Присъствие, което ни облива така, както трябва да е било по време на физическото присъствие на Учителя на земята. Ние днес наистина сме в рая! Отворихме още един том беседи – и Татко ни ни отговаря:

*"Давате ли правилно, това даване оставя неизгладим спомен в съзнанието на човека! Това даване е божествено. Може ли да се изглади от съзнанието, то не е божествено. Това, което **Бог** е дал на човека, остава всякога живо."* *(т. "Естествен ред на нещата", стр.184, беседа "Вкисване", 6.11.1929 г.)*

*"Диханието на Бога, Диханието на Бога!…" – **това** са думите, които К. постоянно повтаряше, покъртен и трогнат до дъното на душата си от този първи по рода си контакт с Бога в този му живот.*

Сега, в 12,00 ч. на 3.06.134 г. – точно 24 часа след Новораждането на К. – се казва, че ако научи наизуст и ежедневно произнася и приложи на дело Молитвата на искрата Божия и Молитва-верую на гностика, той много

скоро ще се измени и външно - ще се подмлади и ще стане похубав дори отколкото е бил като младеж.

На К. се отговори устно и относно проблема му къде да живее. Насоката е къща в градина на едно много силно място сред природата, което засега не може да се съобщи.

Приемащият осиянията разказа, че през нощта, в стаята с всичките томове беседи на Учителя - библиотеката на К. - се е разхождал часове наред дух на човек – някакава жена. К. весело отговори, че духовете на заминалите много го обичат и често го посещават. "А пък какво е на Задушница…"
Ето и записаните думи на Елма за К.Д.Х. Става дума за пентаграмата на верижка:

4.06.134 г.,12:12, Велико Търново

- Подаряването не е проблем, но не сега. Тъй като е от този пръстен, пентаграмът все още прави мост между Учителя, ученичеството и двамата конкретни съпрузи. Мощта на Бога е в това, че Той е най-слаб. Ако в продължение на една година от сега нататък една душа разбере това и за себе си и смири гордостта и своеглавието си, и ако след изтичането на този срок поиска да прочете писмото от Бога за нея, кармата на рода й ще се опрости и този пентаграм ще стане изцяло благотворен. В противен случай, той ще продължи да провежда ускорено и кармата, и дихармата - не само за нея и рода й, но и за всички, които се докоснат до него. Така че, след една година – ако всичко върви добре – може да бъде подарен, но не е задължително. Сега ви внуших да го вземете до края на вашата конкретна работа тук, понеже предстоят ***ускорени събития за прочистване.***

Душата, която ходеше в стаята, ще се роди много скоро, но нямам право да кажа коя е. Тя търси да се роди при своите си. К. не случайно иска да има и физическо дете. Дойде в стаята с беседите при тебе, защото се надяваше, че чрез Учителя ще я чуеш и ще предадеш молбата й. Тя можеше да се роди и по-рано, но има нужда от родители с по-чисти тела. Определена е и майката – едно чудно хубаво момиче, което копнее за Новото Майчинство. По закона на родовете, К. е на първо място; но ако не се чисти в продължение на 12 месеца, детето ще се роди със

слаби гърди и ще се разболее много тежко. ***Затова*** *си позволих да дам примера с дяволския нокът (мисъл от беседите на Учителя, че дяволски нокът се вади наведнъж, а не малко по малко – б.п.). За Небето няма проблеми да намери друг баща – и след една година ще стори това, ако К. не пожелае да продължи благословението над един тъй стар род на Господа, какъвто е неговият.*

Много приятели не знаят, че щастието, което ги очаква, и близките души, които копнеят за тях ***стоят зад вратата*** *(точно в този миг полузатворената врата сама се отвори с шум, въпреки че навън няма и помен от вятър - б.п.) и чакат да благоволим да се пречистим. И* ***ние*** *въздишаме, и* ***те*** *въздишат тежко, но Бог никога няма да позволи един чист ангел да влезе в един клозет, каквито са вашите дробове и черва, вашата кръв… Тук не става дума само за вселяване в самите вас и за раждане на физически или духовни деца, но и за вселяване в други хора, които копнеят да се приближат до вас.*

Някои от вас плачат и казват: "Защо той не ме търси, защо не идва при мене?" – Ние пък казваме: "Една година след последната цигарка! Три години след последния клиент и хонорар! Пет години след последния сарказъм, язвителност, клюка, одумка; десет – след последната черна диагноза или прогноза."

(Всички врати в къщата пак започнаха да скърцат и да се движат, въпреки че няма никакъв вятър; а когато по-късно задуха – те си стоят… - б.п.)

1.06.134(1998)г.
Шумен

НОВА ДИПЛОМНА РАБОТА

ЖЛО / И.Х.

9,29 ч.

– Може ли да се даде точният асцендент на И.Х., роден на 28.09.1975 г., около 9 ч. сутринта?

- 10 °47`38".65 от Скорпион. (Това бе дадено от Елма точно в $9^h34^m25^s$)

- Салемски пророк – той беше сляп, когато пророкуваше. Има психотравма в това прераждане, която сам не може да осъзнае и оправи. Ще му помогнете само с молитви. След 36-годишна възраст – радикална промяна в мисленето. Той е по-готов от мнозина, понеже съдържа Жилката на Сребърния Звън. В Китай бе производител на камбанки – ненадминат майстор. Чрез звъна от неговите камбанки, учениците му лекуваха дори проказа. Ако се насочи към музикалния инструмент камбани, в скоро време ще жъне големи успехи.

Небето очаква големия изобретател на камбанния инструмент в пещера – от различни висящи и стърчащи метални и други пластини. Той може да открие резонансния принцип на космическата музика: свирейки тихо и бавно на собствения си малък камбанариум, при всеки удар да му се откликва резонансно съответната греда или пластина в пещерата. На свободните планети отдавна има такива резонансни пещери и катедрали, където, в топли езера, голите и свободни хора плуват блажено по гръб със затворени очи и слушат изпълнението на резонансния орган. Майсторите на този уникален инструмент знаят кога да отварят и затварят специални отверстия в пещерите и катедралите, през които вятърът свири в тръби и пластини от различни материали, а течащите води движат устройства, нагнетяващи въздух. Същевременно, свободните хора пеят заедно с тази необикновена пещерна музика или тя повтаря гласовете им с мощни резонансни хармонии. Тези хора са обхванати от щастие и възторг, понеже живеят свободно, според импулса на сърцето и душата си.

Илия, т.е. Радуил, бе един от адамитите в България, защото помнеше живота на свободните човечества в космическата си родина.

В случай, че сам пожелае да проучва Словото, след две години ще срещне сродна душа, която ще го слуша и ще върви по петите му. На тази земя той е роден за изобретател. Той е толкова чувствителен и нежен по душа, че ако не попадне между свои, няма

да издържи дълго на земята.

Да слуша свиренето на вятъра нощем високо по планинските върхове или в клоните на иглолистните дървета, това е методът да се пробуди в него окончателно органът на оркестролата. Ако започне да се занимава по-сериозно с теория на музиката и композиция, той ще може сам да напише музиката за пещерния интегрален инструмент. Както казах, този инструмент реагира и на човешки глас: ако някой издаде един тон, моментално с него запяват и всички пластини в пещерата, които са в съзвучие с него. Можете да си представите тогава какво ще стане, ако пеят двама или трима души на различни гласове – пещерата ще отговори с цял грандиозен хор и оркестър! Така посветените на нормалните звезди и планети и в световете като безкрайни ленти из космоса пеят – и пещерите отпяват не с изкуствени съоръжения, но със своите естествени сталагмити, сталактити и сталактони. Трябва обаче да знаеш да ги накараш да вибрират и да отзвучават по видове и по групи.

За дипломна работа на И., до 7 години от сега нататък се поставя темата и задачата да направи импровизиран резонансен комплект от достъпни нему материали, да ги изпробва за чистота и вярност на тона и да подготви свои хора да ви изнесат един концерт. Приемат се само нормални слушатели – без дрехи... От баща му зависи да му подаде молитвени и поетични текстове за тази изпитна композиция. Предлагам първият да е творението за стихването.

10,06ч.

"За да реализира своите мисли и чувства, човек трябва да бъде вътрешно самоуверен. Искаш да направиш нещо. Уверен ли си в успеха на твоята мисъл и твоето чувство? Не е достатъчно да имаш само подтик. Без увереност в това, към което се стремиш, няма успех. Наблюдавал съм как пеят големите пев-

ци. Щом излезе на сцената, той вземе една свободна поза, уверен в себе си. Гласът му се излива леко, плавно, като че извира отнякъде." *(т."Красотата на душата", стр. 206, б."Обнова на човека", от 29.05.1938 г.)*

"...ще се радва на добър музикален слух, с който ще възприема само хармонични тонове в природата. От съзнателната работа на човека върху себе си зависи неговата физическа и духовна красота и мощ. В 10 години съзнателна работа човек може да стане гений... Излезте на сцената и запейте. Който ви чуе, ще ви възнагради... Големи богатства и възможности се крият в човека, но те трябва да се предизвикат с нещо да се проявят... Работете върху слуха си да го развивате музикално, отдалеч да чувате стъпките на Бога. Без музикално чувство нито Бог може да ви посети, нито вие - да отидете при него. Като развива музикалното си чувство, човек се домогва до такива песни, с които събужда скритите си дарби и способности" *(т."Възможнос-ти за щастие", б. "Двама или трима" от 14.09.1941 г.)*

"Ученият човек събрал хората и започнал да ги учи как да обработват земята, да сеят жито и царевица. В скоро време те разполагали с хубав, доброкачествен хляб. След това направил малки и големи работилници, фабрики с големи пещи, в които топели камъни за получаване на прозрачно, стъкловидно вещество. От него те правели къщите си, в които влизала изобилно светлина. Като осигурили хляба и жилищата си, те значително подобрили своя живот. Едва сега разбрали, че съдбата

им била в техни ръце." (пак там, стр. 192)

В това осияние Елма отново говори за голи, свободни хора, които са извънредно щастливи. Противниците на тази тема в Словото отбелязват нейната голяма честота в осиянията и преобладаващото количество илюстрации с хора без дрехи. Приписват това на нечистото подсъзнание и съзнание на единатора, които уж били превърнали у него голотата в натрапчива идея. Но тъй като ние работим и ще продължим да работим интензивно и върху томовете с мислите от Учителя по ***тези, антитези и синтези****, даже до този момент имаме вече богат набор от извадки за голотата. Наистина, в много случаи Учителят я визира отрицателно, но почти изключително в символичен план. Обаче както символически, така и буквално, у Него има и немалко* ***положителни*** *изказвания за нея, които почти никой не цитира. Тук няма отново да се привеждат основните аргументи в нейна защита както у Учителя, така и в учението на Емануил Сведенборг и други пратеници на Бога с искра Божия.* ***Ще се даде възможност само за един много ефективен тест за проверка и автопроверка кой има монада, или в какво състояние е тя.***

Тестът се състои в следното: разгледайте приложените документални фотографии. Те информират за масовото разпространение на голотата през последните няколко годи-

ни преди Големия Скок, който предстои. Този скок от

2003 г., Балцелона: 7000 души. Репетиция за Трансфера

Старата Вселена в Новата ще бъде успешен само за хора, които вътре в себе си отговорят правилно на въпроса: ***от кого са импулсирани тези многохилядни движения по целия свят, - от Черната или от Бялата Ложа? Какви хора, според вас, взимат участие в тях: хора с монада или без монада?*** *Най-скромната форма на този планетарен процес започна с движението* ***"Безплатни прегръдки".*** *Чрез финалната снимка, поместена тук, тестът е най-директен - нормално ли е безплатните прегръдки със стотици непоз-нати хора да стават вече по целия свят не само с дрехи, но и* ***както ни е майка родила****? А вие как си представяте, че ще се*

извърши трансферът от Старата Земя в Новата и в Новата

Вселена: с дрехи или без дрехи? Само духовно – или и физически? С нездрави и некрасиви тела – или с приемливи? С красиви мисли за любовта и голотата – или с отрицателни?

Фотографиите се редуват с няколко положителни изказвания на Учителя в класическите лекции и беседи на тази тема.

"Който отива при Бога, отива без дрехи, гол, както е дошъл на земята. Когато и вие отидете при Господа, трябва да се явите с

23.10.2003: Ню Йорк, Централна ж.х. гара. Репетиция за Трансфера

*дрехата си, която **Той** ви е направил. Казвате, че ви е срам да се явите гол... Защо се срамувате? – Защото дрехата на вашата голота не е оная, която Бог ви е дал първоначално.*

2007, Мексико Сити, 18 000 чисто голи: тренировка за Скока

Срамът, който днес имате, е дрехата на греха, с която сега сте облечени. Тая дреха е затворнически халат, затова хората се срамуват от нея." *(б."Динамика на живота" (20 април 1932 г.)*

"Голият е всякога добре дошъл и за предпочитане пред облечения със скъсани дрехи. Майките посрещат децата си всякога голи. Голотата е израз на чистота. Само чистият може да бъде гол." *("Опорни точки на живота", 1 август 1932 г.)*

2007, Амстердам, 4000 без дрехи, готови за телепорт

"Който е с хубавите дрехи или със скъсаните дрехи, трябва да се съблече, голи трябва да влезем. Адам в рая беше гол. Голотата е чистота. Обличането, както хората сега се обличат, то е грешно състояние." *("Сиромах и богат", 26 август 1944г.)*

"Сегашният ви живот е болничен халат. – „Какво да правим с него?“ – Ще го оставиш в

1.03.2010, Сидней. 5 200 нормални австралийци – обща тренировка за Пренос преди Голямата Експлозия. В Новата Вселена не приемат в друг вид. Тренировките навсякъде се маскират като други инициативи. Издаването на Тайната грози с елиминиране на виновния и оставане в тази зона.

болницата. Като свалиш халата, ще облечеш дрехите на здрав човек. Следователно, като претърпиш неуспех в живота си, на другия ден не излизай със същите дрехи. За предпочитане е да излезеш гол, отколкото с дрехите на неуспеха си." *("Пауза в живота", 26 май 1933 г.)*

"Има голота, която е грозна. Има голота, която е красива." *("Връзване и развързване", 29.XI.1942 г.)*

"Казано е за Адам и Ева, че били голи в рая.

Не всички имаме добре развито трансцендентално зрение и талант за изобразяване, така че тук бе много трудно да се представи как започва често Преселването. За няколко секунди става превръщане в птици, за да се премине първата атмосферна зона до зоната за телепортация. Тези, които са прегърнали правилния партньор, имат шанс да продължат нагоре; които имат нисък морал и вкус, изпадат на Долната Земя. Тия сборища на снимките имат смесен адски, човешки и божествен характер. Издържалите теста за Заминаване се смесват с тях, и по двойки изчезват. Никой после не може да ги намери.

Тяхната голота ни най-малко не подразбира греховност." *("Послушание", 30 септември 1934г.)*

"Адам минаваше за много голям праведник, той се мислеше за много учен, обаче един ден яде нещо и се видя, че е гол. И той не можа да разбере хубостта, хубавото в своята голота." *("Едно ви трябва", 18.III.1934г.)*

1.06.134 (1988)г.
Шумен

УХАНИЕ ЗА БОГОВЕ

ЖЛО / Р.Х.

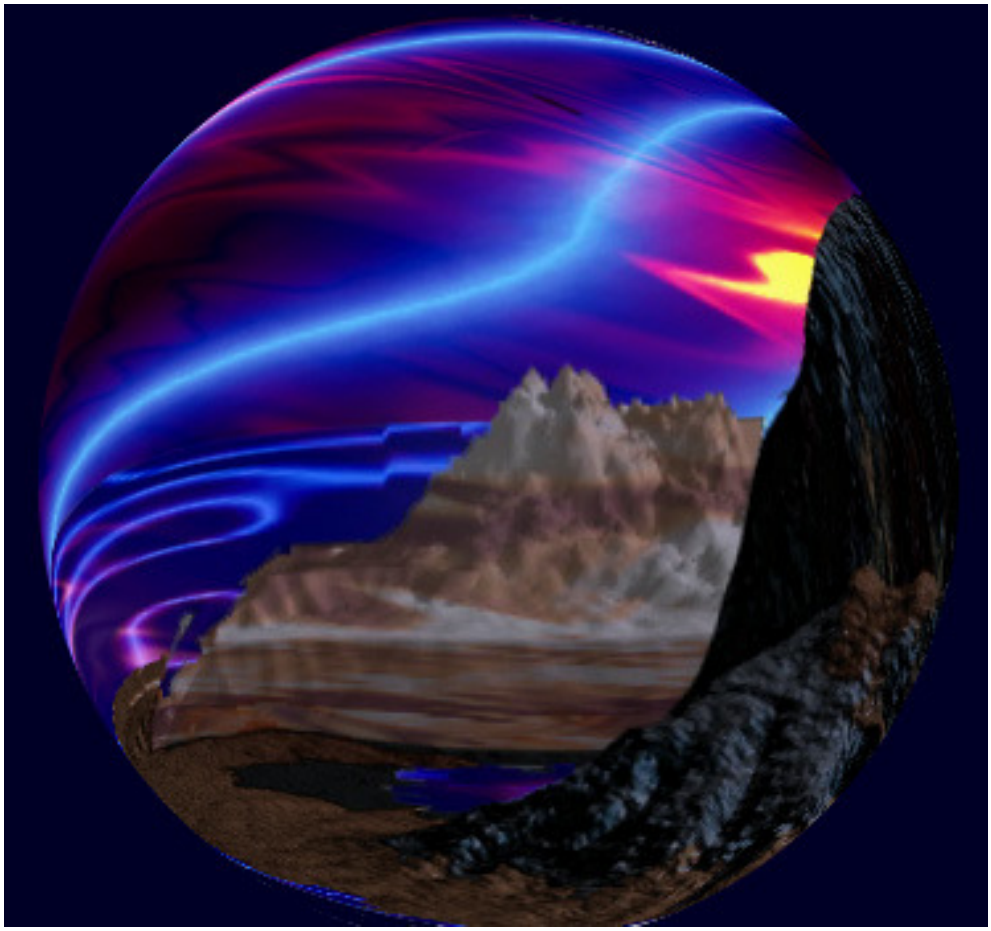

- Преди да дам точната рождена дата и асцендента, има да й кажа да нарича себе си - и приятелите й да я наричат – "Румѐна" или "Румѝна" по неин избор; а може и двете. Това ще премахне опасните вибрации на "я"-то под ударение. Ако успее да смени името си и официално, за да се променят документите й, тогава съдбата ѝ се променя напълно. Но и така не е лошо, тъй като нашият път на тази земя включва като основно блаженство страданието.

Ако отсега нататък приема силна субстанция от същества с искра Божия дълбоко вътре в себе си без да се страхува, всички проблеми със здравето ѝ

ще се разрешат по чудотворен начин.

Родена е на 15.01.1950 г., с асцендент 9º16'45" от Лъва. Не давам секундите с обичайната точност, тъй като това би я натоварило - не би издържала. Стотните от секундата имат отношение към специална йерархия, която започва незабавно да следи разширява ли се кръгът на съществата, които обичаме и на които прощаваме всичко. Това трябва да го знаете от сега нататък, когато искате асцендент с точност до стотна от секундата. Всички, на които съм го дал досега по този начин, ще си имат сериозни неприятности, ако не позволят на сърцето си да стане чисто като кристал, т.е. да следва повелите на душата – да обича все повече и повече същества, и то не само субективно.

Румина се занимава с търсене и откриване на Истината, а Румена – с търсене, откриване и прилагане на космическите форми на любовта. Ако остане на нивото на Румяна, има опасност да остане между чука и наковалнята на стария морал и пòвика на духа и душата – и това да я разплеска окончателно. Ако останеш с фамилията на Хубостта, ще поемеш най-прекрасния, но най-стръмен път с големи отговорности. Имаш свобода да останеш и с моминската си фамилия и тогава ще ти бъде много по-лесно, но ще останеш по-обикновен човек.

Имаш право да зададеш три въпроса, на които ще ти се отговори. Имаш право и да не ги зададеш, тъй като всеки отговор на Небето чрез осияние ускорява значително както щастието, така и кармата.

Ако разбереш основния метод за добиване на пълно здраве, подмладяване и необикновено щастие, които ти се дават тук; ако го анализираш дума по дума и го синтезираш в живота си ***на практика****, няма защо повече да се раждаш като човек на Земята, освен ако желаеш да помагаш на изостаналите. В теб се корени* ***такава*** *сила и мощ на жаждата за любов и способност да даваш любов и мъдрост, каквато е дадена на малцина. Неизбежно е да стигнеш до себе си и в по-далечно бъдеще, но сега ти се дава шанс да*

сториш това веднъж за винаги. Чарът ти в небесните светове е неописуем, и ангели и божества често прелитат от далечни светове, за да посетят монадата ти и да вдъхнат от необичайния ѝ аромат. Твоят аромат може да ражда богове!

След идването на това лично осияние, Небето счете за необходимо да внуши на тази, за която е дошло, да дойде незабавно тук. До този момент външно не се познавахме. Срещата бе много силна и интересна – среща между души, които са имали своите върхове и долини в миналото. Ето един типичен пример, когато сам Бог подава ръка някому, но човекът я отблъсква. Въпреки това се уверихме, че тази душа има изключителни качества, които я правят способен работник на Божията нива. От нея узнахме и за някои удивителни случки. Например, тя е била свидетел, когато едни руснаци са направили снимка от брега на морето, а в небето бил излязъл образът на Учителя. Няколко души са го видели, присъствал е и съпругът ѝ, който сега е тук и потвърждава станалото. Дори се удиви в момента, че тогава е правена такава снимка - той не знае за нея.

И така, тази, която в най-високите светове била "ухание за богове", което може да ражда богове, не пожела да чуе и дума за текста, който е дошъл за нея. Когато ѝ се каза, че най-после е даден истинският ѝ асцендент и че е дошло лично послание за нея от много високо място, тя заяви, че не се интересува от тези неща. Тогава К. се опита да ѝ поднесе листовете с осиянието, получено за нея, с надеждата все пак тя да се поправи и да прояви интерес, но п. с решително движение взе листовете и ги скри под една възглавница. В същия миг отвън прогърмя силно – беше еднократна гръмотевица от ясно небе, която не се повтори после през целия ден. По-късно п. ни каза, че отгоре не се разрешава хороскопът и личното послание от Елма да се дават на Р. в продължение на една година от днес нататък, тъй като това би било опасно за нея. Причината е негативната ѝ реакция.

Последва предложение за рядка по рода си психохирургическа намеса, нетипична при контактите ни с Учителя и в нашите приятелски взаимоотношения. Р. се съгласи да бъде проведена такава. Тогава п. започна с една мисъл от Учителя, че Любовта говори с планетите, а Истината – със слънцата. В този смисъл се стигна до взаимната договореност, че в момента ще пообщуваме тъй, както Истината говори със слънцата – с ***точно*** *изказване на нещата, такива, каквито са . В процеса на това действо един от нас каза, че е видял ясно едно вирче в някаква река, което първо се е размътило, а после почнало да се избистря. Това ни дава надежда, че сре-*

щата със спомената нова приятелка няма да бъде безрезултатна и че рано или късно тя ще прояви смирение. В интерес на операцията без упойка, наложи се да напомним на Р., че имаме предварително уговорена среща с друга приятелка от 15,30 и че казахме това ясно на няколко пъти, но че Р. също няколко пъти категорично обяви, че нейното свободно време е до 16,20 часа и че тя ще остане тук до последната секунда, защото е ***решила*** *това и така ѝ е най-удобно... Някои хора имат бетонно его! Въпреки няколкото минути разбирателство, хармония и единство в нашия разговор след първата ѝ "издънка", накрая у нея пак надделя тонът на господаря, който не е свикнал да му противоречат и комуто всички трябва да благодарят, че е благоволил да се яви и да го "съзерцаваме"... Ние знаем, че тази душа е спасила много хора, че вярва в Учителя и изучава Словото Му и че целият ѝ живот е едно голямо страдание и саможертва за другите. Всичко това обаче е недостатъчно, когато гордостта и самомнението постоянно заливат всички останали качества и добродетели и диктуват позата на "гуру", който няма повече какво да учи и който изхожда 1000 процента само от собствения си вътрешен глас. Приятелката все пак даде да се разбере, че има ясна представа за своя аутизъм, че страда от това и работи за неговото преодоляване. Нека този портрет на нашата среща не бъде възприеман като осъждане. Той е само една* ***урочна*** *ситуация, в каквато може да попадне всеки от нас.*

В един момент П. стана и отиде в другата стая, при домакина. Тревогата му си личеше, но когато Р. си тръгна две минути преди 16,20, той въздъхна с облекчение и каза: "Слава Богу, изпитанието ѝ ще бъде ***само едно****. Ако си бе тръгнала точно в 4,20, тогава в продължение на една година от сега нататък тя щеше да има* ***две*** *сериозни изпитания; а ако беше пресрочила –* ***три****". От само себе си се разбира, че ако си бе тръгнала преди 15,30 не само че нямаше да има никакво изпитание, но щеше да има и награда от Небето. Тук не е обяснено защо не сме прекъснали срещата навреме, според уговорката да се обърне внимание на другата приятелка.*

Веднага след тази среща Р. изразила голямо съжаление че се е държала така и помолила да предадат извиненията ѝ. От човешка и приятелска гледна точка никой не ѝ се сърди и в душите и сърцата ни остават само положителните чувства към нея. Та тя е една такава рядкост за България: кой друг може като нея да посрещне и изпрати с такава топла прегръдка напълно непознат човек? Или тя е усетила с радара си, че не е непознат?... Достойнствата ѝ обаче не отменят последствията и затова казаното за една година отлагане на общуването с нея си остава в сила. Отворихме напосоки беседи от Учителя и за този случай. Естествено – пак случаен том, напосоки. При това – от книгите на Учителя в

чужда къща:

"Човек е придобил тези неща от времето, когато е минавал през центъра на земята. Едва сега той се връща към първоначалното си положение – едва сега съзнанието му се отправя към центъра на слънцето. В движението си нагоре той се подлага на чистене, за да освободи съзнанието си от всички утайки на своето минало. Едва сега човек започва да изучава великите мистерии на живота." *(т. "Допирни точки в природата", стр. 199, "Окултната страна на живота" - **13** л. на МОК от 10.01.1923 г.)*

*"Това е въпрос на **време** сàмо. Някой може да разреши задачите си в един ден, друг – в един или няколко месеца, трети – **в година**, четвърти – в десет години, пети – в цял живот, шести – в няколко живота. Това зависи от човека. За обикновения човек се изисква много време; за талантливия – по-малко; за – гениалния – най-малко. Гениалният разрешава задачите си моментално."* *(т. "Добри навици", стр. 189-190, "Четирите съзнания" - 26 (=2x13) л. на МОК от 25.04.1923 г.)*

"Само човек, който има душа, може да примири сърцето с ума. У хора без душа умът и сърцето са във вечна борба. И туй, което хората наричат борба между духа и плътта, то не е нищо друго, освен борба между ума и сърцето. При тази борба никой не може да надвие. Един ден мислиш, че много знаеш; на другия ден виждаш, че нищо не знаеш. Един ден мислиш, че си благороден, а на другия ден мислиш, че не си благороден. И след всичко това казваш: какво става с мене, ще полудея ли ?" *(т. "Разумният живот ", стр. 181, "Приливи и отливи на енергиите. Произход на ума и сърцето "- **13** л. на МОК от **13**.01.1924 г.)*

*"Вие не трябва да прибързвате да се произнасяте за някого Този човек бил под нечие влияние… Какво лошо има в това? – Щом един човек е силен, смел, щом има самообладание и познава законите на морето, всеки трябва да бъде под **неговото** влияние, докато премине морето. Един ден този рибар ще бъде под **ваше** влияние. Той ще дойде у вас на гости и тогава вие ще го впрегнете на работа: ще му дадете или мотика да копае, или рало да оре. И да се измори, вие ще му кажете: "Няма нищо, всичко ще мине! Измий си краката с топла вода, хапни си малко гореща чорбица, легни си да пренощуваш – и като станеш сутринта, ще бъдеш бодър и весел."* (пак там, стр. 180)

ОСИЯНИЯТА ОТ ЕЛМА ПРОДЪЛЖАВАТ В КНИГА 30

uralonii@abv.bg holzelohim@gmail.com inolaria@abv.bg
anhira@abv.bg
http://neobyatnotogovori.blogspot.com/